CÂINII RĂZBOIULUI

KIRK B. OGDEN

Jocuri periculoase

Colecţia „Câinii războiului”

KIRK B. OGDEN

JOCURI PERICULOASE

V.1.0

Traducere de Bogdan Chircea

EDITURA BOGDANA
2001

PROLOG

O dimineaţă frumoasă în care să mori

Cadavrele au început să se apropie de mal, purtate de flux, abia după răsăritul soarelui, în grupuri mici, fiind aruncate, în cele din urmă, la numai treizeci de metri mai jos faţă de locul în care mă ascunsesem.

Pentru un motiv evident, golful acela se numea Potcoava. Pe când eram copil, înotasem de nenumărate ori aici şi ştiam foarte bine că era o plajă excelentă după trecerea fluxului. Acum, însă, devenise un ţărm neospitalier, presărat cu mine şi gâtuit de rulouri de sârmă ghimpată, întinse între nişte ţăruşi de fier ruginit. În orice caz, nu era un loc în care ţi-ai fi dorit să te afli, viu sau mort, într-o dimineaţă rece de aprilie.

Ploua încet şi vizibilitatea nu era deloc grozavă, dacă puneai la socoteală şi ceaţa din zori, astfel încât până şi Fortul Victoria, cocoţat pe vârful său de stâncă, abia dacă se putea zări.

Am scos o ţigară din cutia specială pe care o ţineam la piept şi am aprins-o, continuând să privesc trupurile care se apropiau, dar nu din cauza vreunei porniri morbide. Mi-era absolut imposibil să părăsesc ascunzătoarea din tufişuri înainte de căderea întunericului, fără să fiu zărit. Dacă aş fi încercat să mă mişc în timpul zilei, capturarea mea, pe o insuliţă atât de mică cum era aceea, era absolut inevitabilă, cu atât mai mult cu cât prezenţa mea aici trebuie că reprezenta deja o certitudine. Cei cinci ani de război mă făcuseră indiferent la apropierea morţii, chiar dacă ea îmbrăca cele mai oribile forme. Timpurile în care un cadavru mă mai putea impresiona trecuseră, pentru mine, de mult, foarte mult timp. Văzusem prea multe. Moartea în sine era singurul lucru care mai conta. Acolo, jos, în apă, cadavrele germanilor şi ale britanicilor pluteau unele lângă altele şi era imposibil să faci o distincţie între ele, ceea ce mi s-a părut foarte semnificativ.

Încă un val se sparse de mal, aducând pe creasta sa un cadavru, pe care îl aruncă apoi cu putere pe plajă, mai sus, decât celelalte. Rostogolindu-se pe mal, acesta lovi din întâmplare o mină care aruncă din nou în aer corpul inert, cu braţele zbătându-se în lături, ca şi cum ar fi prins deodată viaţă.

Resturile acelui cadavru au rămas atârnate pe reţeaua de sârmă ghimpată – nişte bucăţi de carne însângerată.

Poate nici nu trecuseră zece minute când alt corp eşuă pe mal, adus de valuri, graţie vestei galbene de salvare. Marea se retrase cu un zgomot puternic de absorbţie, lăsând corpul pe plajă, zăcând cu faţa în jos. Părea să mişte, foarte încet, imperceptibil. La început, am crezut că mă înşelasem. Lumina sau valurile care se spărgeau încontinuu de mal puteau să joace feste, cu atât mai mult cu cât corpul acela era îmbrăcat cu o vestă de salvare, plutind astfel pe apă.

Dar mi-am dat seama că prima senzaţie fusese cea corectă, pentru că, în momentul în care o nouă perdea de spumă verzuie îl acoperi, soldatul ridică un braţ, încleştându-şi degetele în aer, ca şi cum ar fi căutat cu disperare un punct de sprijin care să-l ajute să scape din apa care îl năpădea din toate părţile, şi mi s-a părut chiar că am auzit un strigăt înăbuşit, sau poate mai degrabă un geamăt puternic, în momentul în care un alt val îl împinse spre sârma ghimpată.

În următoarele două sau trei minute, nici un val nu mai reuşi să ajungă până la el. Continua să zacă acolo, epuizat, fără îndoială, apoi încercă din nou cu disperare să se ridice, când simţi un alt val mare şi puternic apropiindu-se. Nu reuşi să se ferească, şi valul se rostogoli peste el, afundându-l în nisip. După ce apa s-a retras, mai trăia încă, dar sfârşitul jocului care se desfăşura sub privirile mele nu putea să fie decât unul singur.

M-am ghemuit în ascunzişul meu din tufişuri, aşteptând să se întâmple ceva. Nu conta ce anume, orice! Un fapt oricât de nesemnificativ, care să mă scutească să o fac pe eroul. Iar ajutorul mi-a venit de unde nu mă aşteptam: printre stâncile din dreapta mea şerpuia o potecă îngustă, care ajungea până pe plajă.

La început, am auzit voci, strigăte nervoase, după care am văzut şase bărbaţi apropiindu-se şi oprindu-se pe coama dealului, la vreo douăzeci de metri deasupra nivelului apei. Erau muncitori din Organizaţia Todt, câţiva nenorociţi aduşi din Franţa pentru a lucra la fortificaţiile de pe insule. Cei care intraseră în câmpul meu vizual păreau să fie muncitori la drumuri, şi mă bazam în această apreciere pe faptul că aveau în mâini lopeţi şi târnăcoape. Nu existau paznici, ceea ce nu mi s-a părut deloc ieşit din comun. Prin însăşi natura sa, insula era o închisoare la fel de bună ca oricare alta.

Cei şase păreau să discute aprins, după care unul dintre ei se

depărtă de grup şi începu să coboare panta spre plajă. Alunecă, la sfârşit, vreo douăzeci de metri, oprindu-se în nisipul fin, se ridică apoi şi se apropie de rulourile de sârmă ghimpată. Era un tânăr curajos şi se afla mai aproape de moarte decât ar fi putut să bănuie.

Un alt val mare se izbi de ţărm, aducând cu el un alt cadavru, pe care îl aruncă în câmpul de mine. Urmă inevitabila erupţie de apă şi de nisip, după care marea păru să fiarbă în locul acela. După ce valurile s-au retras, am observat foarte mirat că tânărul îmbrăcat cu vesta de salvare mai trăia încă.

Ceea ce nu însemna în nici un caz că ar fi mai putut să supravieţuiască multă vreme. Avea nevoie urgentă de un miracol şi, după câte se părea, singurul miracol care era la îndemână se numea Owen Morgan. Mi-am dat seama că asta era singura şansă a băiatului şi singura mea opţiune în momentul în care am văzut că muncitorul Organizaţiei Todt, care se avântase destul de curajos mai înainte, se trântise la pământ şi părea să nu ştie ce să mai facă. Înţelesese că se afla în mijlocul unui câmp de mine şi realiza că trebuia să fie nebun de legat pentru a se avânta şi mai adânc în acel teritoriu al morţii în fine, un nebun de legal sau unul pentru care nu conta cine ştie cât dacă mai trăia sau murea.

Mi-am luat Mauser-ul, prevăzut cu un amortizor de zgomot, de la spate, unde îl ţinusem vârât sub centură, şi l-am îndesat în buzunarul drept al hainei groase, cu două rânduri de nasturi, cu care eram îmbrăcat. După care mi-am dat jos haina şi am înghesuit-o într-o crevasă de la baza stâncii din spatele meu. Mi-am păstrat numai cuţitul, pe care l-am vârât în buzunarul din dreapta al pantalonilor. Era un cuţit cu arc, ceea ce însemna ca puteam să-l deschid cu o singură mână, lucru foarte important când te aflai sub apă.

Ce-ar fi mai fost? Tăbliţele de identitate. Am verificat dacă erau în siguranţă în buzunarul secret de la centură, asta mai mult din obişnuinţă, nu pentru că mi-ar fi fost de cine ştie ce ajutor acolo unde aveam să ajung. Mai era şi legătura neagră care acoperea ceea ce rămăsese în locul ochiului meu drept – aproape uitasem de ea. Era foarte puţin probabil să rămână la locul ei după ce intram în valuri. Aşa că am tras-o de banda elastică, punându-mi-o în jurul gâtului.

În ţara orbilor, chiorul este rege. Dumnezeu ştie de ce mi-au trecut aceste cuvinte prin minte, strecurându-mă vreo zece metri printre două stânci, până am ajuns la loc deschis. Muncitorii din

Organizaţia Todt m-au zărit imediat, dar nu asta mă interesa pe mine, ci tânărul care hotărâse să încerce să ajungă la barajul de sârmă ghimpată şi căuta să se apropie de el.

— Nu are nici un rost! i-am strigat în franceză. Prea multe mine! Lasă-mă pe mine!

Tânărul s-a întors către mine, surprins, şi a rămas privindu-mă interzis, astfel încât am repetat de două ori cuvintele de mai înainte, o dată în engleză şi o dată în germană, ca să fiu sigur că mă înţelege. Ceva mai jos de poziţia în care mă aflam, un colţ de stâncă se ridica deasupra unei zone în care ştiam că apa era suficient de adâncă. Când aveam vreo doisprezece ani, am sărit o dată de pe stânca aceea în apă, ca să o impresionez pe Simone. Ţin minte că nu a mai vorbit cu mine o săptămână încheiată, ca să mă pedepsească pentru spaima pe care o trăsese văzând ce am făcut. Totul îmi reveni extraordinar de limpede în minte în fracţiunea de secundă în care m-am oprit în locul acela.

O dimineaţă frumoasă – o dimineaţă numai bună în care să mori. Am tras adânc aer în plămâni şi am sărit.

Apa era rece – rece cum numai Marea Mânecii poate să fie, cu apele Atlanticului străbătând-o, începând de la Newfoundland. Am coborât până la fund şi când l-am simţit sub picioare, am împins cu toată forţa, simţindu-mă tras de curentul destul de puternic din acel loc.

Eram încălţat cu pantofi din pânză groasă, aveam o pereche de pantaloni tot din pânză şi un pulover pescăresc, cum se purtau în Guernsey. Când înoţi într-o apă atât de rec, cum era în ziua aceea apa Mării Mânecii, hainele groase sunt importante, pentru că te ajută să-ţi menţii cât de cât temperatura corpului, şi mi-am dat seama cu această ocazie că era un lucru cu totul adevărat. Am ieşit la suprafaţă şi am pornit înot cei câţiva zeci de metri care mă despărţeau de Golful Potcoavei. În zona Insulelor Canalului Mânecii, fluxul este destul de puternic, atingând chiar nouă metri în dreptul Golfului Saint Malo, şi îi simţeam forţa implacabilă împingându-mă înainte, la fel ca şi valurile cu crestele înspumate care se îndreptau necontenit spre ţărm.

Nu a trebuit să depun un efort prea mare. Nu a trebuit, de fapt, decât să rămân la suprafaţă şi fluxul a făcut restul. Eram conştient de prezenţa muncitorilor Organizaţiei Todt care rămăseseră sus pe faleză, ca şi de prezenţa tânărului care se strecurase până în acel moment printre mine, de cealaltă parte a

barajului de sârmă ghimpată. Un val imens m-a ajuns din urmă şi, prinzându-mă în ghearele sale reci, m-a împins înainte cu o forţă şi mai mare.

Am atins nisipul plajei şi, după ce m-am luptat cu apa care se retrăgea, am rămas în picioare pe ţărm. Soldatul îmbrăcat cu vesta de salvare galbenă se afla la numai vreo zece metri la stânga mea. Un alt val mă forţă să mă las într-un genunchi, pentru a nu fi târât peste câmpul de mine. Când apa s-a retras, eram deja în picioare şi o luasem la fugă către el.

Cred că nu avea mai mult de şaptesprezece ani, era un soldat din Marina germană, mai exact un telegrafist, după cum îl trădau semnele de armă de pe mânecă. Umărul şi braţul stâng erau un amalgam de carne vie şi de sânge, rana aceasta urâtă fiind cauza evidentă a imposibilităţii sale de a se mişca.

Îşi întindea disperat mâna teafără către barajul de sârmă ghimpată, în momentul în care am ajuns lângă el, şi l-am întors cu faţa în sus. Avea ochii negri şi sticloşi, părea să privească prin mine, dincolo de mine, şi nu am zărit nici o schimbare a expresiei chipului său, după care să înţeleg că şi-ar fi dat seama ce se întâmpla cu el. În mod evident, tânărul soldat german se afla într-o stare de şoc foarte puternic. L-am apucat cu un braţ pe dedesubt şi m-am pomenit ridicat de pe nisip de un alt val. După ce mi-am şters faţa de apa sărată, i-am zărit pe muncitorii Organizaţiei Todt înaintând de-a lungul potecii, împreună cu trei soldaţi germani, dintre care doi erau înarmaţi cu pistoale-mitralieră.

Unul dintre militari mi-a strigat ceva, dar cuvintele sale au fost acoperite de vuietul unui alt val care tocmai se spărgea de mal. După aceea, în liniştea care a urmat, am auzit un nechezat şi l-am zărit pe Steiner, călare pe un cal murg, privindu-mă de pe creasta falezei.

*

* *

Le-a strigat oamenilor săi să se oprească unde se aflau, şi ei i-au respectat ordinul, fapt care nu mă surprindea deloc, deoarece prezenţa şi tonul vocii sale îmi sugeraseră din prima secundă că era genul de militar care ştia să se impună în faţa subordonaţilor. Steiner coborî şi el pe aceeaşi potecă şi se apropie de oamenii săi, cu care schimbă câteva cuvinte, după care unul dintre soldaţi o luă la fugă înapoi pe potecă, ducându-se ţintă la calul care păştea liniştit, îl luă de căpăstru şi dispăru dincolo de culmea falezei.

Ceilalţi doi soldaţi i-au îndepărtat pe muncitorii Organizaţiei Todt, în timp ce Steiner se apropie de barajul de sârmă ghimpată, de unul singur, având numai trei grenade cu mânere din lemn în mâna stângă. Era îmbrăcat într-o haină trei sferturi, cu guler negru din blană, şi pe cap avea cascheta specifică celor din Divizia Brandenburg, aşezată cât se poate de regulamentar. Întâmplarea făcea să ştiu că haina cu guler de blană neagră făcea parte din uniforma de iarnă a ofiţerilor de stat-major sovietici.

Zâmbi, oprindu-se de cealaltă parte a barajului de sârmă ghimpată.

— Mă aşteptam să fii plecat de multă vreme, Owen Morgan! Ce s-a întâmplat?

— Parcă nu ştii cum e cu planurile puse la punct până la ultimul detaliu? i-am răspuns şi eu tot printr-o întrebare. Parcă mai contează?

— Nu foarte mult. Ce e acolo?

— Unul de-ai voştri. Un telegrafist de pe un E-boat.

— Crezi că o să supravieţuiască?

— Aş zice că da!

— Perfect! Rămâi acolo unde te afli!

S-a depărtat vreo opt sau zece metri de-a lungul plajei, iar, între timp, un alt val se sparse de ţărm. Era un val al naibii de mare, care ar fi putut să ne arunce pe amândoi dincolo de reţeaua de sârmă ghimpată, şi până a trecut m-am cramponat cum am putut de locul în care mă aflam.

Băiatul era inconştient, mi-am dat seama de acest lucru de cum a trecut valul, şi în acelaşi timp l-am zărit pe Steiner aruncând prima grenadă dincolo de reţeaua de sârmă ghimpată. Au urmat două explozii concomitente, apoi o a treia, şi mai multe mine de pe plajă au început să explodeze prin simpatie, una după alta. Am mai apucat să-l văd întorcându-se cu spatele, apoi a dispărut complet după o cortină groasă de fum şi nisip. După ce aerul s-a limpezit, s-a apropiat şi a examinat cu un ochi de profesionist breşa pe care o crease astfel în sistemul defensiv de pe plajă. După care a aruncat şi cea de-a doua grenadă.

Valurile începuseră să se apropie din nou, tot mai mari şi mai ameninţătoare, mai puternice parcă decât fuseseră până atunci, şi simţeam că mă părăseau puterile. Fusese o noapte lungă, şi dimineaţa care urmase era atât de aproape de iad. Când mi-am ridicat capul deasupra apei, a treia grenadă explodase deja, urmată de patru bubuituri distincte, după care s-a ridicat iarăşi

cortina de fum şi nisip.

Pescăruşii, alertaţi de zgomotele exploziilor, zburau sus deasupra plajei, adăugând zarva lor vuietului continuu al mării.

Steiner ajunsese la spărtura pe care o făcuse în reţeaua de sârmă ghimpată, la marginea terenului minat. Mi-a făcut semn cu mâna, iar eu i-am strigat:

— Ia-o uşurel! Nu poţi avea siguranţa că le-ai detonat pe toate.

— Nu pot afla asta cu siguranţă decât într-un singur mod.

Păşi dincolo de limita sârmei ghimpate, cât se poate de firesc, ca şi cum s-ar fi aflat la plimbare, duminica după-amiaza, într-un parc, oprindu-se numai ca să dea la o parte din calea sa, cu piciorul, o bucată din cortina de sârmă ghimpată.

Din depărtare, se auzi zgomotul unui motor şi curând după aceasta îşi făcu apariţia un VW de teren, oprindu-se dincoace de culmea falezei. Mai mulţi soldaţi coborâră din el şi o porniră în direcţia mea, către plajă. Steiner nici nu-i băgă în seamă.

— Îmi pare foarte rău, dar nu pot să fac prea multe pentru tine în condiţiile acestea, cred că înţelegi.

— Desigur.

— Ai arme asupra ta?

— Numai un cuţit.

— Dă-mi-l, te rog.

Îl luă şi îl băgă în buzunar, după care îşi strecură mâna pe sub braţul tânărului marinar.

— Haide să-l luăm de aici înainte să moară în braţele noastre. Chestia asta s-ar putea să te ajute într-o măsură considerabilă.

— Cu un tip ca Radl? Cred că glumeşti!

— Am învăţat că pe lume totul este posibil… mi-a replicat Steiner, ridicând din umeri.

— Pe această lume, care este cea mai rea dintre toate lumile posibile, i-am continuat eu ideea. Tu să ai grijă de Simone, este tot ce îţi cer, şi uită, te rog, noaptea trecută. Consideră că nici nu a existat vreodată. Ai grijă să nu fie amestecată în povestea asta cu mine nu are rost să-ţi pierzi vremea. Ştim amândoi la fel de bine că sunt un cadavru umblător.

— Te-ai sacrificat ca să salvezi un marinar german. Chestia asta trebuie să însemne ceva. Chiar şi Radl mai ascultă de raţiune din când în când.

— Când îi impune un sergent-major chestia asta! am răspuns eu, râzând. Crede-mă, ăsta nu-i un obicei în nici o armată pe care am cunoscut-o, inclusiv în armata din care fac şi eu parte.

— Stai aşa, prietene! Niciodată! Lucrurile nu stau chiar aşa în cazul meu! zise Steiner şi încetă să mai râdă.

Am mai înfruntat împreună un val şi apoi am pornit încet pe nisipul plajei, cu marinarul german între noi, poticnindu-ne în direcţia spărturii din reţeaua de sârmă ghimpată. Soldaţii care se aflau de partea cealaltă făceau parte din poliţia militară şi erau la fel de pretenţioşi cu semilunile de argint de pe piepturile lor, cum erau şi şepcile roşii din armata britanică. Erau în total patru: trei caporali şi un maior. Doi dintre ei îl luară pe marinar din mâinile noastre, îl întinseră pe o targă şi îi acordară un prim-ajutor.

Steiner făcu vreo câţiva paşi, scuturându-şi nisipul de pe haină. Maiorul german veni fix spre mine şi mă măsură din cap şi până în picioare.

— Cine eşti dumneata? m-a întrebat el într-o franceză destul de discutabilă.

Presupun ca nu ştia în ce categorie să mă încadreze, având în vedere hainele pe care le purtam, şi cicatricea urâtă care rămăsese în locul ochiului meu drept, continuându-se puţin pe obraz, sub ochi, nu îl ajuta cu nimic. Mi-am potrivit legătura peste orbita dreaptă.

Steiner a răspuns în locul meu:

— Domnule maior Brandt, a început el, acest domn este un ofiţer britanic care tocmai şi-a sacrificat viaţa şi libertatea pentru a salva de la moarte un marinar german.

Brandt înghiţi răspunsul fără să clipească şi fără să scoată o şoaptă. A ezitat apoi o fracţiune de secundă, dar s-a întors spre mine şi mi-a spus într-o engleză oricum mai acceptabilă decât franceza sa:

— Vă rog să vă prezentaţi!

— Numele meu este Morgan. Numărul matricol 21038930. Am gradul de locotenent-colonel.

La auzul acestor cuvinte, maiorul îşi pocni călcâiele şi scoase din buzunar o tabacheră de argint, pe care o deschise.

— Pot să vă ofer o ţigară, domnule colonel? Oricum, cred ca v-ar prinde bine să trageţi un fum în aceste împrejurări.

Am luat o ţigară şi tot maiorul mi-a oferit un foc, apoi am tras adânc în plămâni fumul, simţind o plăcere deosebită. Era foarte posibil să fie ultima, şi nu vedeam de ce nu m-aş fi bucurat de ca aşa cum s-ar fi cuvenit.

— Şi acum, a spus el după câteva clipe, vă rog să mă însoţiţi la *Platzkommandatur* în Charlottetown, unde colonelul Radl, comandantul militar al insulei Saint Pierre, va dori fără îndoială

să discute cu dumneavoastră.

Găsise nişte cuvinte cel puţin surprinzătoare pentru a descrie ceea ce urma. Am dat să pornesc, dar Steiner mi-a barat drumul. Îşi scosese haina rusească de campanie şi mi-o ţinea, cu invitaţia nerostită de a o îmbrăca.

— Cu permisiunea colonelului, spuse el, zâmbind trist şi ironic.

Abia când am tras-o pe mine şi am simţit căldura blănii cu care era căptuşită, mi-am dat seama că eram îngheţat bocnă.

— Vă mulţumesc, domnule sergent-major! i-am spus. Pentru asta şi pentru multe alte lucruri.

Steiner îşi pocni şi el călcâiele, şi salutul pe care mi l-a adresat ar fi încălzit inima oricărui instructor de la Brigada de Gardă.

M-am întors şi am pornit-o în urma brancardei, în sus pe faleză.

*

* *

Drumul cu maşina până în Charlottetown a fost de departe cea mai ciudată experienţă prin care am trecut de când mă aflam pe insulă. Întâlneam aceleaşi străduţe înghesuite, un amestec de stil francez provincial şi britanic georgian, cu grădini înconjurate de garduri înalte, care să le protejeze împotriva vânturilor năprasnice Totul era aşa cum ştiam eu şi, totuşi, ceva se schimbase.

Nu era vorba neapărat de cazematele din beton, de sârma ghimpată, de urmările bombardamentelor asupra portului, acestea fiind, de altfel, cele mai evidente semne ale războiului pe care le-am putut observa. Era vorba despre tăbliţele indicatoare, atât în germană cât şi în engleză, despre incongruenţa faptului de a vedea un soldat german din SS oprindu-se şi aprinzându-şi o ţigară în faţa vechii clădiri a poştei, chiar sub semnul pe care scria *Poşta Regală,* şi de imaginea mai multor soldaţi îmbrăcaţi în uniforme *feldgrau,* învârtindu-se printre maşinile lor, care aveau svastica pictată pe portierele din faţă, în Piaţa Palmerston. Toate aceste elemente se asociau, dându-mi un sentiment de ireal, de fantastic, de care cu greu am reuşit să mă dezbar.

Maşina de teren ne-a lăsat într-o piaţă şi după aceea şi-a continuat drumul cu marinarul rănit. Noi, cei care am coborât, neam continuat drumul pe jos, urcând treptele înalte de pe strada Charlotte, trecând prin faţa prăvăliilor care erau goale.

Peste tot, vitrinele şi geamurile fuseseră sparte, vopseaua se scorojise şi totul avea un aer de decadenţă. Nu am fost surprins

însă, pentru că trecuseră deja cinci ani de ocupaţie.

Platzkommandatur reprezenta cartierul general al administraţiei germane civile şi, în ciuda faptului că nu avea decât vreo câţiva funcţionari, era găzduită în clădirea care aparţinuse, înainte de război, reprezentanţei de pe insulă a Băncii Westminster. Aveam chiar un cont acolo, şi încă îl mai aveam după regulile de funcţionare a băncii, iar acest fapt făcu să mi se pară foarte ciudat să mă plimb cu totul alte treburi pe sub tavanele arcuite, din piatră de granit, într-o atmosferă de răceală completă, atât la propriu, cât şi la figurat. Trei funcţionari îmbrăcaţi în uniformă lucrau de zor de cealaltă parte a ghişeului din lemn de mahon, iar cele două santinele care stăteau de fiecare parte a uşii biroului care aparţinuse odinioară directorului băncii făceau parte din trupele speciale de paraşutişti SS şi erau o pereche de veterani vrâstaţi de război, aşa cum demult nu mai văzusem, fiecare având la gât „Crucea de Fier”, clasa a doua, şi „Ordinul Campaniei” în Rusia. Pentru ei, cu siguranţă fusese un drum al naibii de lung, fie că veniseră de la Stalingrad sau de aiurea.

Brandt intră primul şi noi, ceilalţi, am rămas afară, aşteptându-l. Steiner nu făcu nici o încercare să vorbească şi rămase la fereastră, privind în stradă. În câteva minute, Brandt îl chemă, şi Steiner dispăru şi el în spatele uşii. Aşteptam în continuare, iar cei doi soldaţi din trupele SS care se aflau în spatele meu priveau în gol. Într-un târziu, uşa se deschise din nou şi îşi făcu apariţia Brandt.

— Vă rog să poftiţi, domnule colonel Morgan, a zis el în engleză.

În timp ce mă îndreptam spre uşa biroului, le-a spus celor doi SS-işti să nu lase pe nimeni să întrerupă discuţia dinăuntru.

*

* *

Cred că lucrul cel mai şocant la Radl era prezenţa lui fizică. Era un bărbat de aproape doi metri şi nu cred să fi cântărit mai puţin de o sută de kilograme.

Am avut impresia că era în cămaşă, pentru că, în momentul în care am intrat în birou, încă se închidea la nasturii tunicii militare. Din prima secundă când l-am văzut, am remarcat mai multe lucruri, în primul rând, petliţele SS de pe gulerul tunicii şi medaliile, printre care „Crucea Germaniei”, de aur, purtată în dreapta, ceea ce semnifica faptul că fusese decorat pentru vitejie în faţa duşmanului, precum şi insigna de aur a partidului,

care se acorda numai celor care fuseseră membri ai partidului nazist înainte de ascensiunea la putere a partidului, în 1933.

Chipul său, cu sprâncene stufoase şi ciufulite şi ochii mici şi înfundaţi în orbite, avea ceva fanatic în el; colonelul părea să fie genul de om capabil să se roage cu fervoare la Dumnezeu, în genunchi, interpretându-i în acelaşi timp poruncile ca însemnând condamnarea la moarte a tinerelor femei pentru vrăjitorie.

Radl stătea în fotoliul său, cu amândouă mâinile pe birou.

— Numele, gradul şi numărul matricol, spuse el, mai curând afirmând decât interogând.

Engleza lui era destul de proastă, astfel încât i-am răspuns în germană. Nu văzdi nici cel mai mic semn de surprindere şi continuă în aceeaşi limbă:

— Cum puteţi dovedi aceste afirmaţii?

Am căutat cu degetele în interiorul curelei şi am scos plăcuţele metalice cu numele şi numărul matricol. I le-am dat peste birou şi am aşteptat în linişte, în timp ce el le examina cu gravitate. Le puse jos pe birou şi arătă cu degetul către Brandt, nu către Steiner, ceea ce m-a surprins, spunându-i:

— Un scaun pentru colonel.

— Mulţumesc, prefer să stau în picioare, am spus eu, grăbit. Aş vrea să terminăm cât mai curând.

Nu interveni în nici un fel, dar se ridică şi el în picioare; presupun că găsise nepotrivit ca doi ofiţeri cu acelaşi grad să nu discute într-o situaţie de deplină egalitate, chiar dacă ar fi plănuit să dea ordin să fiu executat chiar în după-amiaza aceea.

Se aşeză pe colţul biroului.

— Owen Morgan? Mi se pare foarte interesant şi chiar mă intrigă un lucru: Ştiaţi că barca de salvare de pe această insulă poartă acelaşi nume?

Mi s-a părut că nu avea nici un sens să ascund asemenea lucruri.

— La fel ca şi tatăl meu, m-am născut şi am crescut pe această insulă.

— Chiar aşa? Foarte interesant! zise el, dând din cap. Asta cu siguranţă explică mai multe lucruri. Aşadar, aţi fost trimis să culegeţi informaţii despre proiectul *Nigger.*

Cuvintele lui, din nou, reprezentau mai curând o afirmaţie decât o întrebare. O afirmaţie care fusese aruncată la momentul oportun, ca şi cum ar fi fost o conversaţie obişnuită între doi cunoscuţi. În timp ce vorbea, îşi luă o ţigară din cutia din lemn de santal de pe birou şi şi-o aprinse.

Nu am muşcat momeala.

— Da? i-am replicat eu.

— Patru dintre camarazii dumneavoastră sunt vii şi se află în mâinile noastre. Alţi doi au fost arestaţi în port. Unul dintre ei a vorbit cu puţin înainte să moară, iar ceea ce a reuşit să spună mi s-a părut foarte semnificativ.

— Sunt sigur de acest lucru, i-am răspuns pe un ton neutru.

— Presupun că aţi fost debarcat separat, undeva în zona de sud-est a insulei. Spun aceasta bazându-mă şi pe faptul că două dintre santinelele mele au fost omorâte în zona aceea. După cum puteţi observa, nu pun întrebări. Pur şi simplu, gândesc cu voce tare.

— Este privilegiul dumneavoastră, i-am replicat eu.

— Atunci, înseamnă că îmi veţi îngădui să continuu. Camarazii dumneavoastră sunt îmbrăcaţi în uniforme, în timp ce dumneavoastră sunteţi îmbrăcat în haine civile, de unde deduc că aveaţi sarcina să luaţi legătura cu populaţia civilă locală pentru a căpăta informaţiile care vă interesează.

Dezvoltând acest raţionament cu voce tare, aproape că zâmbi la un moment dat, ceea ce – eram gata să pun pariu pe orice şi oricât – era un lucru, cu totul şi cu totul nou şi neaşteptat.

— Pe această insulă mai trăiesc în acest moment exact trei localnici, domnule colonel Morgan, şi întâmplarea face să ştiu că, sub o formă sau alta, toţi se aflau sub supraveghere azi-noapte. V-aţi risipit timpul degeaba, oamenii dumneavoastră au făcut o treabă ruşinos de proastă în port, în timp ce vedeta dumneavoastră – iată cu adevărat o denumire pur britanică, după părerea mea – se află pe fundul mării. Misiunea a fost un eşec total.

Rostise aceste ultime cuvinte în limba engleză.

— Nu-i aşa că astfel va fi clasificat dosarul respectiv?

— Cred că sunteţi pe aproape.

Se ridică de pe colţul biroului, îşi corectă ţinuta, îşi puse mâinile la spate, arborând o ţinută marţială, şi continuă:

— Sunteţi la curent cu noţiunea de *Kommandobejehl.*

— Desigur!

— Atunci ştiţi că, în conformitate cu prevederile ei, toţi membrii unui comando trebuie executaţi de îndată ce sunt capturaţi.

— Presupun că intervalul acesta de timp este la dispoziţia dumneavoastră, am spus eu, abţinându-mă cu greu să nu am nici o reacţie.

— Întâmplarea face ca această decizie să cadă în responsabilitatea ofiţerului comandant din zona în care aţi fost capturaţi. Ori, nu sunt eu acela, domnule colonel Morgan. Generalul Muller, fostul comandant, a fost ucis de o mină în urmă cu patru luni.

— Mi se pare o gravă scăpare din partea lui, am observat eu.

— Iar noul comandant, *Korvettenkapitan* Karl Olbricht, nu a sosit încă, continuă el, ignorând observaţia mea.

— Drept pentru care îi ţineţi locul?

— Cam aşa ceva, îmi răspunse el, surâzând din nou.

— Iar concluzia ar fi că mă pot aştepta la execuţie abia după ce domnia sa va sosi pe insulă, pentru a semna ordinul, corect? Şi, între timp, cam ce perspective aş avea?

— V-aţi pierdut, de fapt, toate privilegiile determinate de grad, spuse el şi hotărî că acest punct al discuţiei impunea ca el să stea jos, în timp ce eu rămâneam tot în picioare. Domnule colonel Morgan, veţi fi trimis la muncă. Să ştiţi că este foarte mult de muncă pe această insulă. Veţi munci în lanţuri, alături de ceilalţi camarazi ai dumneavoastră.

Nu mi s-a părut că ar fi avut vreun rost să fac apel la Convenţia de la Geneva, dar, înainte să mă hotărăsc ce să-i spun, Steiner interveni din nou în favoarea mea.

— Trebuie din nou să vă amintesc comportamentul militar exemplar al colonelului Morgan din dimineaţa aceasta, domnule colonel.

— Pe care l-am reţinut, îi răspunse Radl, cât se poate de calm. Acum eşti liber.

Însă Steiner rămase unde se afla şi, preţ de o clipă fără sfârşit, m-am rugat să plece. Pe chipul său se citea o emoţie puternică, aşa cum nu mai văzusem până în acel moment, şi începu din nou să vorbească.

Radl îl întrerupse şi de această dată, destul de politicos, probabil datorită „Crucii de Cavaler” de la gâtul lui Steiner, singura medalie pentru merit care era respectată de absolut toată lumea în Germania, semnificaţia fiind aceea că purtătorul ei ar fi trebuit, în condiţii normale, să fie lăsat la vatră.

— Eşti liber, Steiner!

Steiner salută, se răsuci pe călcâie şi, înainte să părăsească biroul, Radl continuă:

— Brandt, îl vei duce pe colonelul Morgan alături de ceilalţi camarazi ai săi.

— Dacă îmi permiteţi. Nu v-a pus nimeni la curent cu mersul

războiului? În acest caz, daţi-mi voie să vă spun că aproape s-a terminat, şi tabăra dumneavoastră a mâncat bătaie.

Scrupulos până în ultima clipă, s-a făcut din nou că nu m-a auzit, pentru a nu fi obligat să întreprindă ceva, şi m-a salutat cu un aer foarte grav. I-am râs în nas şi am ieşit.

*

* *

Am fost transportat cu o maşină militară până la Fortul Edward, care se afla pe o colină care domina Charlottetown. Era cel mai mare dintre cele patru forturi navale construite pe insulă, în stilul victorian caracteristic, cam la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, într-o perioadă în care guvernul britanic avea anumite motive de îngrijorare în privinţa relaţiilor sale cu Franţa.

Lângă poartă, se afla o santinelă, alături de un amplasament de mitralieră realizat din saci cu nisip. De sub arcada din granit pe care erau săpate numele reginei Victoria şi anul 1856, santinela ne-a făcut semn să trecem.

Înăuntru, printre dalele de piatră, crescuseră smocuri de iarbă, ceea ce nu era ceva nou. În schimb, cele câteva amplasamente din beton pentru mitraliere erau noi pentru mine în decorul respectiv, la fel ca şi camioanele parcate de-a curmezişul curţii şi o pancartă care anunţa prezenţa în zonă a unei unităţi de artilerie. Am coborât din maşină şi Brandt mi-a făcut semn politicos să o iau înainte pe uşa din lemn a unuia dintre corpuri, care era deschisă.

Unul dintre caporalii din poliţia militară se grăbi să intre înaintea mea şi, în momentul în care am ajuns înăuntru, ţinea în mână lanţurile pe care trebuiau să mi le pună la picioare. Brandt s-a întors spre mine, cu chipul palid, şi mi-a spus în engleză:

— Îmi pare rău, domnule colonel. O treabă foarte neplăcută, dar ştiţi la fel de bine că întâia datorie a unui soldat este să respecte ordinele.

— Dă-i drumu’ mai repede, i-am răspuns.

Caporalul se lăsă într-un genunchi şi îmi puse cu mişcări scurte şi precise cătuşele în jurul gleznelor, închizându-le apoi cu o cheie specială cu şurub. Lanţul dintre cele două cătuşe abia dacă avea vreo jumătate de metru, fapt care mi-a permis să păşesc cât de cât normal.

— Şi acum încotro? am întrebat eu.

Brandt a luat-o înainte, de această dată fără să mai scoată o şoaptă. Cam cu „o mie” de ani în urmă, când aveam numai paisprezece ani, din acelaşi loc am văzut cum marea îl răpea pe

tatăl meu. Acum, în locul acesta, fusese instalată o poziţie de artilerie, iar pereţii purtau o mulţime de urme, zălog al bombardamentelor navale din anul anterior.

Îmi mai amintesc că am auzit un glas fredonând foarte frumos în limba germană un cântec lent, un cântec vechi, din timpul primului război mondial. *Argonnerwald, Argonnerwald, ai ajuns un cimitir tăcut.* Am continuat să urcăm până la cea de-a doua terasă, unde am dat peste un puşti de cel mult şaisprezece ani, care o făcea pe soldatul, în locul altuia care moţăia lângă o stivă de lăzi de muniţie, cu arma sprijinită de zid.

Când ne simţi, sări în picioare şi încremeni într-o poziţie rigidă, iar Brandt îl bătu uşor pe umăr, spunându-i:

— Într-una din zilele astea o să trebuiască să te pedepsesc cu adevărat, Durst, să ştii!

Mi-a plăcut pentru gestul acesta, care nu putea să fie pus în seama prea multor poliţişti militari, pe care în general cu greu îi putea întrece cineva în răutate şi-n tâmpenie.

Brandt a ridicat apoi drugul de fier care bloca o uşă şi mi-a spus, dându-se în lături:

— Domnule colonel…

Am păşit înăuntru şi uşa s-a închis în spatele meu. În încăperea în care m-am trezit, era destulă lumină de la deschizăturile pentru tragere. Suficientă lumină, aer curat de mare şi apă de ploaie prelingându-se pe pereţii din piatră, umezi. Toţi mă aşteptau acolo. Fitzgerald, Grant, sergentul Hagen şi caporalul Wallace. Stevens şi Lovat fuseseră, aşadar, ghinionişti – de fapt, depindea din ce punct de vedere priveai situaţia, pentru că era posibil ca în foarte scurt timp să ajung la concluzia că ei fuseseră singurii norocoşi.

— Iisuse Hristoase! Este chiar colonelul! zise Hagen.

Fitzgerald nu păru capabil să se gândească repede ce ar fi putut adăuga, şi i-am zâmbit, căutând să fiu cât mai amabil cu el.

— Care au fost ordinele voastre? i-am întrebat după ce mi-am mai venit în fire după drum. Nu ştiaţi cu toţii că *nu trebuia,* repet, *nu trebuia,* să încercaţi să puneţi piciorul pe uscat şi nici să provocaţi vreun incident susceptibil de a-l alerta pe inamic şi a deconspira misiunea? V-aţi distrat şi voi puţin, nu-i aşa?

Probabil că, dacă ar fi avut o armă în mâini, Fitzgerald m-ar fi împuşcat acolo, pe loc. Norocul meu că nu avea la el decât aroganţa tipic aristocratică, iar aceasta nu i-ar fi permis nici în ruptul capului să se amestece într-o discuţie cu un terchea-

berchea ca mine. În loc de orice alt răspuns, se duse în cel mai depărtat colţ al încăperii şi se aşează direct pe podeaua murdară.

Grant, în schimb, se apropie de mine, cu mâinile lui mari încleştate, dar uită că avea lanţuri la picioare, se poticni şi căzu în genunchi.

— Ai văzut, sergent? i-am zis eu, luându-l peste picior. Asta este nenorocirea cu voi, *rangerii:* Nu aveţi pic de respect pentru grade.

M-am chinuit să mă sui pe platforma veche pentru tun. Ploaia pătrundea prin deschizăturile destul de largi, ca şi cum ar fi fost pulverizată. Mi-am scos tabachera din tablă ordinară, care în schimb era impermeabilă la apă, mi-am ales o ţigară, am aprins-o şi i-am aruncat tabachera lui Hagen.

Vederea era deja magnifică. Într-o zi frumoasă, puteai să vezi până la Guernsey, hăt la orizont, treizeci şi cinci de mile marine la nord-est. Dar nu şi în dimineaţa aceea. Iar către nord-vest, la vreo sută de mile marine, dincolo de canal, se găseau coasta britanică şi Lizard Point, unde începuse de fapt această misiune. *Cu patru zile în urmă.*

Gândindu-mă, mi se părea practic imposibil.

CAPITOLUL I

Regele primilor patru sute

Plaja care se întindea la poalele casei de pe stânci, la trei kilometri de Lizard Point, era blocată de obişnuitele valuri de sârmă ghimpată ruginită, iar la jumătatea distanţei până la plajă se găsea o tablă destul de mare, care atenţiona că plaja era minată.

În realitate, ameninţarea era goală de conţinut, un fel de glumă locală, pentru că sergentul care fusese responsabil cu operaţia de minare în 1940, un localnic, nu văzuse care putea să fie rostul distrugerii uneia dintre cele mai frumoase zone de pescuit din Cornwall.

Mulţumită acestui fapt, am putut să-mi permit să cobor până pe plaja cu nisipul alb şi să înot într-o dimineaţă minunată de început de aprilie. Era incredibil de cald pentru acea perioadă a anului, iar pentru mine războiul încetase să mai existe – şi oricum era pe sfârşite. Am înotat până la o stâncă ce ieşea din apă la vreo sută de metri de ţărm şi m-am căţărat pe ea, ca să stau puţin la soare, să mă încălzesc şi să mă odihnesc.

Mary stătea în faţa şevaletului, pe la jumătatea plajei, cu o pălărie veche de paie pe cap, ca să se apere de soare, şi picta promontoriul pentru a zece oară cred – îmi explicase că de fiecare dată îi apărea altfel, după starea de spirit în care se afla. S-a întors să mă caute cu privirea şi apoi mi-a făcut semn cu mâna. I-am făcut şi eu un semn scurt, după care am sărit în apă şi am luat-o către ţărm.

Mă aştepta, cu un prosop pregătit într-o mână şi cu legătura pentru ochiul meu drept în cealaltă. Nu neapărat pentru că ar fi mai deranjat-o chipul meu. Fusese asistentă într-un spital de campanie prea multă vreme, dar ştia că eu eram cel care se simţea stânjenit.

Mi-am şters faţa, mi-am pus legătura şi i-am zâmbit.

— E minunat, să ştii! Cred că ar trebui să încerci şi tu!

— Nu, mulţumesc! Mai invită-mă o dată cam prin iulie. Cred că acum o să mă duc sus să mă ocup de masă, Owen. Vezi să nu întârzii prea mult.

M-a sărutat uşor pe frunte şi am rămas privind-o cum trecea

prin valul de sârmă ghimpată şi apoi urcând faleza pe o cărare îngustă, conştient că între mine şi ea era vorba mai curând de o afecţiune nostalgică şi nimic mai mult de atât, iar acest lucru mă făcea să mă simt vinovat faţă de ea, câteodată.

Ne cunoscusem pe vremea când eram amândoi studenţi, înainte de război, iar cu cinci luni în urmă, când fusesem transportat la Spitalul militar din Surrey, îndopat fiind cu tot felul de medicamente, chipul ei a fost primul care mi-a apărut în faţa ochilor când mi-am revenit cât de cât la un moment dat. Soţul ei fusese ucis în luptă; fusese pilot pe un Lancaster şi murise în cursul unui raid asupra Dresdei. Se împlineau deja trei luni de când trăiam împreună, adică chiar de când ieşisem din spital.

Nu m-am grăbit să mă îmbrac şi m-am dus până la şevalet. Tabloul se afla doar în faza de schiţă, dar mi s-a părut bun – al naibii de bun chiar. Am pus şi eu mâna pe o bucată de cărbune şi am încercat câteva linii, dar fără cine ştie ce succes. În cazurile în care este vorba despre perspectivă, întotdeauna doi ochi sunt mai buni decât unul singur şi, deşi mi se părea că mă obişnuisem să mă descurc cu un singur ochi, în privinţa picturii aveam sentimentul că nu-mi mai era accesibilă.

M-am întins pe nisip şi mi-am sprijinit capul pe braţe, mijindu-mi singurul ochi care îmi mai rămăsese, pentru a putea urmări mai bine un pescăruş care coborâse tocmai din înaltul cerului şi aterizase pe stânca pe care fusesem eu mai devreme.

Totul mi se părea incredibil de paşnic. Marea trimiţând val după val spre ţărm, pescăruşul care coborâse să se odihnească pe stâncă, un nor alb şi pufos trecând leneş pe cer. Şi, la urma urmelor, cine eram? Owen Morgan, din când în când artist. Scriitor în cea mai mare măsură. Poet – discutabil. Soldat, specialist în operaţiuni speciale, mercenar plătit, cuţitar. Depindea de punctul de vedere. Dar ce căutam în colţul acesta paşnic de lume, în care singurele zgomote erau cele ale valurilor spărgându-se de ţărm şi ale tunetelor în larg – tunete, nu explozii.

Cred că am adormit, dar nu prea mult. Ţipătul brutal al unui pescăruş m-a trezit din picoteală. M-am dezmeticit imediat, obicei pe care îl deprinsesem în luptă şi pe care subconştientul se pare că nu voia să-l facă pierdut pentru totdeauna. Am sărit repede în picioare. Dacă Mary m-ar fi privit şi i s-ar fi părut că ceva nu era în regulă cu mine, ar fi fost în stare să coboare înapoi pe plajă, iar preţul ar fi fost arderea mâncării.

Am luat-o printre reţelele de sârmă ghimpată ruginită,

aplecându-mi capul, şi nu ajunsesem încă la jumătatea distanţei faţă de tabla de avertizare, când am auzit o voce:

— Hei, tu, cel de jos, de pe plajă!

Am ridicat privirea, mijindu-mi ochiul, ca să mă feresc de lumina puternică a soarelui, şi am zărit un ofiţer din armata americană, pe culmea falezei, dar mi-a fost imposibil să-mi dau seama cine sau ce era, de la distanţa la care se afla, întrucât avea soarele în spate.

— Vreau să schimbăm o vorbă! a mai strigat el.

Nu era o rugăminte, ci un ordin rostit cu cel mai pur accent de Boston, genul de ton pe care îl poţi auzi numai în New England şi nici unde altundeva în Statele Unite, fiind propriu unei elite foarte restrânse care se lăuda cu strămoşi care ar fi fost, chipurile, primii care puseseră piciorul pe pământul Americii, coborând de pe *Mayflower.* Nu mi-a plăcut vocea lui dintr-o mulţime de motive, unul mai întemeiat decât altul, şi de aceea nici nu m-am obosit să-i răspund ceva.

În schimb, el nu a renunţat aşa uşor, continuând cu un gen de exasperare în glas:

— Îl caut pe colonelul Morgan. Mi s-a spus de la casa aceasta că s-ar afla pe plajă. L-aţi văzut cumva?

Privindu-l din nou, mi-am dat seama că avea toate motivele să se simtă frustrat. Avea în faţa ochilor o mogâldeaţă negricioasă, care avea mare nevoie de serviciile unui bărbier, iar puloverul albastru, model Guernsey, şi legătura de pe ochiul drept nu îmbunătăţeau cu nimic prima imagine pe care şi-o făcuse despre mine. Şi nici cercelul de aur pe care îl purtam în urechea stângă, la insistenţele lui Jack Trelawney, proprietarul de la *Queen's Arms,* care se afla mai sus, pe drumul spre Falmouth, şi care era ferm convins că acest mic artificiu mi-ar fi îmbunătăţit semnificativ aspectul, drept pentru care îmi găurise lobul urechii într-o seară memorabilă, în prezenţa unei jumătăţi de sticlă de whisky de dinainte de izbucnirea războiului.

Individul a început să coboare faleza, ieşind din bătaia soarelui, astfel încât am putut să-mi dau seama că avea gradul de maior, lucru care nu era surprinzător deloc dacă îi vedeai şirurile de medalii de pe uniformă. Mi-a atras atenţia în special „Steaua de Argint" cu frunze de arţar, a cărei acordare putea să însemne totul sau nimic. Aşa cum a spus cineva odată, numai cel care a primit o recompensă ştie cu adevărat care îi este valoarea şi numai cei care au luptat alături de el pot să facă presupuneri. Pe de altă parte, când s-a apropiat şi mai mult de mine, mi-am

dat seama după însemnele de pe epoleţi că făcea parte din trupele *Rangers,* care reprezentau echivalentul trupelor britanice de comando.

— L-aţi văzut cumva? a întrebat el din nou, destul de răbdător.

Era de-a dreptul încântător. Un fel de american de la începutul secolului, având dificultăţi în a-i înţelege pe ţărani – şi în a-i suporta, pentru că tot vorbeam despre ţărani – ieşit parcă direct din paginile lui Henry James.

— Păi, ce să spun! E o întrebare destul de grea asta pe care mi-aţi pus-o, i-am răspuns şi eu cu un accent local destul de bun.

— Atunci, cred că ar fi bine să-ţi aduni minţile şi să găseşti răspunsul acesta mai repede.

Vocea, cu un accent scoţian dur, veni ca o surpriză totală, ca şi mâna pe care am simţit-o apăsându-mi umărul, întorcându-mă ca pe un copil. Era un alt ranger, un sergent-major de această dată, iar în acest tablou accentul scoţian era cu atât mai ciudat. Avea un chip dur, osos, ochii bulbucaţi şi o înfăţişare de vânător de capete. Oricum, nu era în nici un caz persoana pe care ţi-ai fi dorit să o cunoşti într-o dimineaţă minunată de aprilie.

— Haide, băiete! Dă-ţi silinţa ceva mai cu tragere de inimă! a mai zis el, scuturându-mă de parcă aş fi fost un şobolan.

Părea să fie genul de soldat dur, bun pentru o acţiune de noapte sau pentru o acţiune de stabilire a unui cap de pod în spatele liniilor inamice, dar eu trăisem şi supravieţuisem timp de cinci ani într-o lume din care el nu făcuse parte şi de care nu avea habar. O lume în care puterea nu era suficientă şi nici chiar curajul nu era suficient. O lume în care fiecare nouă zi era un adevărat miracol. Puteai să supravieţuieşti numai dacă nu-ţi păsa prea mult de ce ţi se întâmpla.

Mi-am pus mâna pe mâna care mă apucase de umăr, am răsucit-o exact aşa cum mă învăţase un gentleman japonez într-o casă de ţară foarte plăcută din Surrey, în primăvara lui 1940, şi m-am lăsat într-un genunchi. Sergentul-major se rostogoli vreo zece metri în jos pe faleză, oprindu-se într-un tufiş.

— A făcut o greşeală. Nu-l lăsaţi să mai facă şi altele, i-am spus maiorului, zâmbindu-i uşor.

Maiorul mă privi, în mod evident pus în încurcătură, şi apoi ceva din privirea lui mă puse în gardă. Văzuse, dar înainte să apuce să mă avertizeze, sergentul-major se apropia cu viteza unui urs rănit. Când a ajuns la vreo trei metri de mine, am scos mâna din buzunar, ţinând în ea vechiul meu cuţit cu arc, care mă însoţise zi de zi şi clipă de clipă de la prima acţiune la care

luasem parte, în cel de-al doilea an de război, în Bretania.

Când am apăsat butonul, s-a auzit un clic răutăcios, şi lama strălucitoare a ieşit la vedere. Pe moment, sergentul s-a oprit, dar pe urmă a continuat să se apropie, cu genunchii flexaţi.

— Grant, rămâi exact unde eşti! E un ordin! interveni maiorul cu o voce rece şi măsurată.

Grant nu-şi schimbă poziţia însă, privindu-mă în continuare pe sub sprâncene, cu ochi de criminal. Şi apoi o altă voce s-a lacul auzita, tare şi clară:

— Owen, în numele cerului! Ce se petrece acolo?

Bărbatul care se apropia grăbit pe poteca de pe faleză avea în jur de vreo şaizeci de ani, părul alb ca laptele o faţă prelungă, mai curând urâtă, şi purta o pereche de ochelari cu rame de oţel. Era îmbrăcat într-un pardesiu model Burberry, destul de vechi, şi avea o umbrelă în mâna dreaptă, fiind imaginea clasică pe care şi-o formaseră oamenii despre profesorii de la Oxford. Ceea ce şi era pe vremea când ne-am întâlnit pentru prima oară, deşi talentele sale fuseseră direcţionate spre nişte scopuri mai obscure după izbucnirea războiului.

— Oh, nu! Nu tu, Henry! Oricine altcineva, dar nu tu! am mormăit eu pe un ton destul de neplăcut, ridicând cuţitul.

*

* *

Maiorul Edward Arnold Fitzgerald şi sergentul său major americano-scoţian s-au dat la o parte, bătoşi, după ce au fost făcute prezentările, la care m-am mulţumit numai să înclin din cap.

— Problema cu cei de teapa lui Fitzgerald este că niciodată nu-i pot lua pe oameni exact aşa cum sunt, am zis eu, privindu-i pe cei doi.

— Dar, dragul meu Owen, exact asta a făcut! mi-a răspuns Henry, ridicând din sprâncene. Te-ai uitat într-o oglindă în ultima vreme? Cinstit să fiu, nu cred că se mai află, la ora aceasta, în armata Maiestăţii Sale, încă un colonel care să poarte un cercel în urechea stângă.

— N-ai spus tu întotdeauna că sunt individualist? i-am amintit eu. Mai bine zi cum merge războiul.

— Am înţeles că Brigada 1 de comando a ajuns ieri la Luneberg. Înseamnă că următorul lucru pe care îl va face va fi să traverseze Elba.

— La asta mă aştept şi eu, mi-a replicat Henry, dând din cap.

S-a aşezat pe un colţ de stâncă şi a scos o tabacheră cu ţigări

turceşti, pe care de-a dreptul le adora, şi mi-a întins-o.

— Mi-ai dat-una de-asta şi prima oară când ne-am întâlnit, mai ţii minte? i-am spus eu. Băiatul necioplit, venit de pe o insulă, ajuns la Oxford, ca să capete o educaţie aleasă.

— E mult de tot de-atunci, Owen! a zis el, zâmbind cu o nuanţă de tristeţe. A curs multă apă pe sub pod.

— Şi, când o să se termine, ce ai de gând să faci? am întrebat. Vrei să devii din nou Henry Brandon, Sfetnicul Sufletelor Pierdute, cu tot ce mai presupune treaba asta?

— Nimeni nu ar trebui să se mai întoarcă la ceea ce a fost odată, Owen. Nu cred că mai este posibil.

— Ceea ce vrei să spui, de fapt, este că nu vrei să te întorci!

— Dar tu?

Ca întotdeauna, cu o acurateţe infailibilă, surprinzător şi fulgerător, atinsese cel mai sensibil punct.

— La ce anume să mă întorc? l-am întrebat la rândul meu, cu amărăciune în glas.

— Acum nu este cazul să începi să-ţi plângi de milă. Nu te prinde! Mai ieri-alaltăieri ţi-am citit nuvela. Am înţeles că este la a patra ediţie în tot atâtea săptămâni. Mi se pare cu totul remarcabil!

— Ceea ce înseamnă că nu ţi-a plăcut.

— Parcă ar conta? Cred că, oricum, îţi aduce o grămadă de bani.

Ceea ce era perfect adevărat şi eram absolut recunoscător sorţii pentru această situaţie. Numai că venirea lui Henry mă neliniştea, poate numai vag, dar o făcea, şi era suficient ca să-mi dea o stare neplăcută.

Henry şi-a desfăcut braţele larg, inspirând aerul sărat.

— Realmente este destul de frumos pe aici. Ba chiar frumos de-a binelea, dacă stau să mă gândesc mai bune. Să ştii că te invidiez pentru viaţa asta pe care o duci. Şi sunt bucuros că tu şi Mary Barton sunteţi împreună. Cred că aţi fost un lucru bun unul pentru celălalt.

Şi în aceste cuvinte era mai mult decât un simplu grăunte de adevăr. În cursul celor şase săptămâni pe care le-am petrecut în spital, pe când nu puteam să văd, deloc, îi dictasem ei cartea, scrierea ei fiind o pornire cu totul şi cu totul năvalnică şi pasională, aş putea spune, care m-a împiedicat să o iau razna şi să înnebunesc.

— Îi sunt foarte recunoscător lui Mary, am spus. Îi datorez mai mult decât aş putea să-i plătesc vreodată.

— Dar nu o iubeşti, asta e ideea?

Din nou, lovise drept la ţintă, cu o acurateţe diavolească, şi nu i-am răspuns de îndată. M-am ridicat şi m-am întins, pe urmă am aruncat restul ţigării.

— În regulă, Henry! Hai să trecem la lucrurile serioase. Ce doreşti, de fapt?

— De fapt, este foarte simplu, a început el. Avem o slujbă pentru tine.

Am rămas privindu-l ca lovit de trăsnet şi pe urmă am izbucnit într-un râs nervos.

— Cred că glumeşti! Războiul este pe sfârşite! Sau cel puţin în Europa nu are cum să dureze mai mult de vreo două luni. Şi ştii lucrul acesta la fel de bine ca şi mine!

— Pe continent – da! Dar Insulele Canalului Mânecii se pot dovedi din nou altă mâncare de peşte.

Am dat să îi replic, dar m-a oprit cu un gest scurt.

— Nu, lasă-mă să îţi explic! De vreo câteva luni, Forţa Navală 135 pregăteşte operaţiunea *Nest Egg,* eliberarea Insulelor Canalului Mânecii. Numai că plugurile prevăd declanşarea acestei operaţiuni numai după capitularea garnizoanelor respective. Speranţa noastră este că nu vom mai fi nevoiţi să repetăm debarcarea pe fiecare dintre aceste insule. Oricum, rezultatele pentru populaţia civilă de pe insule ar fi catastrofale.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că vă aşteptaţi ca aceste garnizoane să continue rezistenţa chiar şi după capitularea Germaniei?

— Hai să zicem aşa. Viceamiralul Huffmeier, comandantul Insulelor Canalului Mânecii, pare să dea toate semnele că intenţionează să continue lupta. În noaptea zilei de 8 martie, a pus la cale un raid pe cont propriu şi a atacat Granville cu două vase de deminare. În cursul operaţiunii, au fost distruse vreo trei vase şi o mulţime de echipamente de pe docuri. Atunci când Donitz l-a felicitat, Huffmeier a precizat că are speranţe întemeiate să poată păstra controlul Insulelor Canalului Mânecii pentru cel puţin încă un an.

— Crezi că ar fi posibil să exagereze?

Henry şi-a scos ochelarii şi i-a şters grijuliu cu batista.

— Ani de zile, Hitler a tot adus echipament şi trupe în aceste insule. Marea lui teamă a fost că aliaţii ar fi putut încerca o debarcare iniţială aici, folosindu-se apoi de aceste poziţii ca de o trambulină pentru Europa.

— În regulă! Şi s-a dovedit că a greşit! Nu crezi că vechile

planuri nu mai sunt actuale?

— Sunt cele mai puternice fortificaţii din lume, Owen! mi-a replicat el calm. Numărul bateriilor este identic cu cel de pe coasta Franţei, de la Dieppe până la Saint Nazaire. Mai adaugă la chestia asta o garnizoană de vreo patruzeci de mii de soldaţi şi ai să vezi unde vreau să ajung.

— Bun! Şi ce treaba am eu cu toate astea?

— Să te duci acasă, Owen. Să te duci înapoi în Saint Pierre. Mă gândeam că ţi-ar face plăcere propunerea mea.

CAPITOLUL II

A se distruge

Saint Pierre este insula din arhipelagul Canalului situată cel mai în larg şi a patra ca mărime. În jurul anului 1850, guvernul britanic, alarmat de dezvoltarea unei baze militare franceze foarte puternice la Cherbourg, a pus la cale un plan care avea drept scop să facă din Aldemey Gibraltarul nordului. Majoritatea muncitorilor care au fost aduşi în insule, ca să construiască fortificaţii, erau irlandezi, care îşi părăseau nefericita ţară din cauza sărăciei şi a foametei.

O schemă similară, deşi pe o scară mai redusă, fusese pusă în practică şi la Saint Pierre. Fusese construit în primul rând un dig de protecţie, pentru mărirea capacităţii portului de la Charlottetown, după care au fost construite patru forturi în diverse puncte de pe coastele insulei.

Forţa de muncă, în cazul acestei insule, fusese adusă din South Wales, ceea ce explică amestecul ciudat de galezi, francezi şi englezi, care poate fi descoperit aici, aceeaşi situaţie Fiind răspunzătoare şi pentru faptul că tatăl meu şi eu, după el, avem numele de Owen Morgan, în timp ce mama – Dumnezeu să o odihnească – se născuse Antoinette Rozei, preferând să vorbească franţuzeşte cu mine până în ziua morţii.

Stând pe stâncile de la Lizard Point. Mă mai uitam câteodată spre sud-est, unde ştiam că se afla Bretania, dincolo de orizont, apoi Golful Saint Malo şi Saint Pierre. Acestea fiind nişte mici evadări din timp şi spaţiu, singurele pe care puteam să mi le permit, văzând aievea cu ochii minţii insula gri-verzuie, stâncile cenuşii, acoperite cu murdăria pescăruşilor. Şi atunci mi se părea că auzeam iarăşi un râs de fată, adus de briza mării, un râs de fată cu pielea bronzată în căldura verii, cu părul în vânt, alergând pe plajă, cu tălpile goale, împreună cu un băiat de pescar. *Simone.* În acele momente, aveam sentimentul că dacă aş fi întins mâna aş fi putut să o ating.

De această dată, o atingere pe braţ m-a tăcut să revin la realitate, întorcându-mă, l-am zărit pe acelaşi Henry, stând alături de mine, cu o privire întrebătoare.

— Ai să te duci, Owen?

Timp de cinci ani şi jumătate i-am executat ordinele acestui om, mi-am pus permanent viaţa în pericol, am minţit, am înşelat, am omorât, până când chiar felul meu de a fi s-a schimbat. După ultima operaţiune, poate şi cea mai sângeroasă, în Vosgi, o luptă de opt zile cu soldaţi din trupele SS, care m-a lăsat mutilat pentru tot restul vieţii, credeam că zilele acelea trecuseră pentru totdeauna. Iar acum îmi simţeam inima bătându-mi iarăşi nebuneşte în piept şi gâtul uscat.

— O să-ţi spun ceva, Henry, i-am răspuns eu şi, aprinzându-mi o ţigară, am observat că mâinile îmi tremurau. A trecut ceva timp de când stau aici şi mă prăjesc la soare, încercând să scriu şi dând greş, încercând să o iubesc pe una dintre cele mai minunate femei pe care le-am cunoscut în viaţă şi dând greş, de asemenea. Am un prieten care stă ceva mai sus şi care îmi furnizează cât whisky pot să beau, producţie de dinainte de război, fireşte, dar se pare că mi-a trecut pofta şi de asta. Am dormit mai bine când eram hăituit în Franţa, în zilele negre din 1941, decât dorm acum. Crezi că tot ce ţi-am spus acum are vreun sens?

— Dragul meu Owen, este foarte simplu. Ţi-a plăcut fiecare clipă. Echilibristica asta pe muchie de cuţit între viaţă şi moarte ţi-a fost mâncare şi băutură. În vremea când lucrai pentru mine, ai trăit într-o singură zi – cu pasiune, în miezul evenimentelor, aşa cum trebuie să trăiască un bărbat adevărat – mai mult decât ai putea trăi într-o viaţă întreagă de scris poezii ieftine şi romane populare. Este motivul pentru care te vei duce şi la Saint Pierre acum. Pentru că ai nevoie să te duci. Pentru că vrei să te duci.

De data aceasta, calculase greşit, mersese prea departe, şi am dat din cap, enervat.

— Ba o să mă duc pe dracu’, Henry! Şi nu ai cum să mă obligi, i-am spus eu, punându-mi arătătorul pe legătura de pe ochi. Inapt medical pentru luptă. Uiţi că chiar tu, cu mâna ta, m-ai trecut pe lista civilă de pensionare? Trimite-l pe prietenul nostru american. Pare să fie mai curând stilul lui.

Henry nu a mai spus nimic. A scos numai un pachet din buzunarul din interior, din care a extras o scrisoare pe care mi-a întins-o.

— Sper că vei găsi testul suficient de explicit. Când am discutat cu el, i-am precizat faptul că e foarte posibil să consideri că ţi-ai făcut datoria, cu vârf şi îndesat.

Scrisoarea provenea din Downing Street, era scrisă de mână şi purta semnătura obişnuită. Prin ea, eram informat că fusesem

reînscris pe lista activă şi că puteam să mă consider din nou ca făcând parte din Secţiunea D, sub comanda profesorului Henry Brandon, în vederea executării operaţiunii GRANDE PIERRE. O lovitură interesantă, cu atât mai mult cu cât *Grande Pierre* fusese numele meu de cod în cursul operaţiunii din Vosgi. Scrisoarea purta, de asemenea, menţiunea *Executarea pe loc.*

Deci, cam asta ar fi fost.

— E prima pe care o primesc personal de la el, am spus eu, ridicând-o de un colţ. Pot să o păstrez?

— După, Owen, mi-a răspuns el, luându-mi-o din mână. Când te întorci.

Am dat din cap şi m-am aşezat pe stâncă, alături de el.

— În regulă, Henry! Acum, spune-mi despre ce este vorba!

— După informaţiile noastre, insula este destul de puternic fortificată, a început Henry. Într-o perioadă, aici a staţionat o garnizoană formată din aproape o mie şase sute de soldaţi, dar, în cursul ultimilor doi ani, a fost drastic redusă. Pista de zbor nu a fost considerată de importanţă specială, pentru că, după ce am bombardat-o de vreo şase ori, au renunţat să o mai repare şi personalul din *Luftwaffe* a fost retras definitiv.

— Şi Marina?

— A încercat să folosească insula ca bază pentru submarinele din clasa E, dar nici asta nu a ţinut. Cred că nu trebuie să-ţi spun tocmai ţie cât de periculoase sunt apele acestea, iar valurile sunt cele care fac legea. Cea mai mare parte a timpului, portul este complet inutilizabil, şi astfel Marina a fost, de asemenea, retrasă, folosind acest port numai ocazional. Ceea ce înseamnă că pe insulă au mai rămas numai artilerie şi trupe de geniu.

— Cam câţi sunt acum?

— Credem că în jurul a şase sute. În general, numai oameni bătrâni şi băieţi foarte tineri. Lucrurile s-au schimbat spectaculos pentru germani de la intrarea triumfală în Franţa în 1940.

— Localnici câţi sunt?

— Aparent, s-ar părea că pot fi număraţi pe degetele unei singure mâini. Cea mai mare parte a populaţiei civile, aşa cum ştii, a preferat să fie evacuată în Anglia în 1940, chiar înainte de ocupaţie.

— Da, dar circa şaizeci au rămas totuşi pe insulă, l-am întrerupt eu. Inclusiv, Seniorul şi fiica lui.

— Ah, da! Henri de Beaumarchais. Se pare că este mort. Ucis în cursul unui bombardament naval.

Am rămas privindu-l, fără să-mi vină să cred.

— Mort? Henri de Beaumarchais? Ce bombardament?

— Bombardamentul nostru de anul trecut. Tirul a fost executat asupra insulei de la o distanţă de trei mile marine. După câte se pare, fiica lui mai trăieşte încă pe insulă, dar aproape toţi ceilalţi au fost evacuaţi în urmă cu şase luni. Nu ştiu exact de ce a refuzat să plece cu ceilalţi, dar situaţia aşa stă.

— Ea este Seniorul acum! am spus eu, fără să mă adresez neapărat lui Henry. Ea este Stăpâna din Saint Pierre. A mai fost o femeie Senior, prin secolul al treisprezecelea. A folosit un titlu masculin. Probabil că şi Simone va face acelaşi lucru. Are un mare respect pentru tradiţie.

M-am gândit la ea pentru un moment, mi-am imaginat-o dincolo de orizont, în vechiul conac care a aparţinut Senioriei de nenumărate generaţii. Fusese un război lung. Probabil că se simţise foarte singură. Cu atât mai singură cu cât tatăl ei nu mai era.

Trecuseră vreo cinci ani de când nu o mai văzusem. Dintr-o noapte întunecată, neagră ca smoala, din iulie 1940, mai exact, la două săptămâni după ce Germania ocupase Insulele Canalului Mânecii. Fusesem transportat acolo cu un submarin şi pe urmă am ajuns într-o barcă gonflabilă în Golful La Grande Bay, din capătul estic al insulei. Fusese o acţiune sortită eşecului, ca mai toate acţiunile din perioada aceea. M-am întâlnit cu Simone şi cu tatăl ei la Seniorie şi am aflat astfel că nu erau mai mult de două sute de germani pe insulă. Trebuia să fiu preluat cu două ore înaintea zorilor şi i-am rugat să vină cu mine. M-au refuzat, aşa cum mă aşteptam de altfel, dar Simone a insistat să mă conducă până la ţărm. Îmi aminteam lucrul acesta cu o acurateţe neaşteptată. Şi chipul ei neclar din cauza întunericului.

— Problema este, a continuat Henry, că am pierdut destul de multe vase în regiunea Canalului, începând din urmă cu vreo şase luni. De remarcat că în aceeaşi perioadă a fost făcută şi evacuarea civililor care mai rămăseseră. Am fost destul de şocaţi când am aflat despre ce anume era vorba.

— Arme secrete în faza asta a războiului?

— Vai, Doamne-Dumnezeule! Nu! Ştiam lucrul acesta cam din perioada operaţiunii din Anzio. Germanii rămăseseră cam în urmă cu punerea în practică a operaţiunilor de sabotaj subacvatic cu scafandri autonomi şi aşa mai departe. Destul de surprinzător când te gândeşti că italienii au fost primii în domeniu. În sfârşit! Germanii au scos la apă o chestie mică şi ucigătoare care fusese botezată *Nigger*, pe care au folosit-o cu

destul de mare succes la Anzio.

— Şi vrei să spui că acum o încearcă în Canal?

— Cam aşa ceva. Nu au făcut nimic altceva decât să ia o torpilă normală, căreia i-au adăugat nişte comenzi simple şi o cupolă de plexiglas. Operatorul încalecă practic pe o torpilă armată, o orientează către ţintă, lansând o a doua torpilă în ultima secundă, după care are datoria faţă de el însuşi să se întoarcă şi să-şi caute scăparea.

— Dar unde au găsit oamenii care să fie de acord să joace un asemenea joc?

— În principal, în Divizia Brandenburg. Se pare că de aici şi-au recrutat cea mai mare parte a personalului, care constituie singurele trupe apropiate de genul nostru de trupe de comando. Unii dintre ei, asemenea lui Otto Skorzeny, sunt supravieţuitori din grupul Danubius. Scafandrii lui i-au pus pe jar pe ruşi, de nu s-au văzut la vremea lor.

— Şi tu crezi ca acţionează pornind din Saint Pierre?

— Cel puţin, până în urmă cu trei săptămâni, lucrurile aşa stăteau.

— Eşti sigur de acest lucru?

— Avem pe cineva care s-a aflat la faţa locului, până acum trei săptămâni, şi care ne-a spus aceste lucruri. Un bărbat pe nume Joseph St. Martin. A apărut deodată pe coastă lângă Grainville, într-o barcă pescărească. Spune că te cunoaşte.

— Da, într-adevăr, mă cunoaşte, am răspuns eu, atingându-mi rădăcina nasului, unde se vedea încă o cicatrice. El mi-a spart nasul aici când aveam paisprezece ani.

— Chiar aşa? zise Henry încet. Ca fapt divers, l-am luat cu mine. Este acasă la tine în acest moment.

— Da’ ştiu că te mişti al naibii de repede! nu m-am putut abţine să nu i-o servesc, cinstit, în faţă.

— Nu am de ales. Trebuie să pleci poimâine. Marina m-a informat că, dacă ratăm ocazia asta, condiţiile nu vor mai fi propice pentru aşa ceva timp de încă trei săptămâni.

— Să văd dacă am înţeles corect. Scopul acestei acţiuni este acela de a mă duce la ţărm, după care eu va trebui să mă descurc şi să aflu cât mai multe lucruri despre operaţiunea *Nigger* şi să o şterg înapoi, de preferinţă în aceeaşi noapte?

— Îmi place de tine, prinzi repede ideea. Sper că informaţiile pe care ţi le poate furniza St. Martin te pot ajuta să te mişti mai repede. Mai există încă localnici pe insulă pe care îi poţi contacta. Domnişoara Beaumarchais, de exemplu.

Nu i-am mai răspuns nimic. Eram concentrat şi încercam să diger informaţiile pe care mi le dăduse.

— Şi tu chiar crezi că lucrurile acestea sunt importante în acest stadiu al războiului?

— Guvernul în mod sigur aşa crede, îmi răspunse el, ridicând faimoasa scrisoare. Dacă germanii hotărăsc să reziste în Canalul Mânecii în loc să se predea, instalaţiile *Nigger,* pe care se pare că le-ar avea pe insulă, ar putea să transforme în epave orice vas al forţei de invazie.

— Ce mai caută şi Fitzgerald, în acest caz? El ce treabă o să aibă?

— E un om bun, Owen. A fost decorat de trei ori. În ultimii doi ani, a făcut parte din personalul Forţei Speciale de Intervenţie din Brigada 21. Este o adunătură destul de colorată, Owen. Găseşti acolo rangeri americani alături de trupele de comando franceze şi britanice. Sunt specializaţi în sabotaj subacvatic şi alte lucruri de acelaşi gen. Fitzgerald a trecut Canalul în douăzeci şi trei de rânduri.

— Ai pus la socoteală aici şi atacul lor surpriză asupra farului din Bretania şi nenumăratele debarcări în insulele nelocuite din dreptul coastelor franceze sau de pe coastele pustii, unde nu au văzut şi nu au fost văzuţi de nimeni, sau este vorba despre o altă unitate?

— Acum eşti răutăcios din nou!

— Vai, dar nu trebuie să mă înţelegi greşit! Am la fel de mult respect faţă de trupele de comando adevărate ca oricare altul. Băieţii ăia care şi-au croit drum ieri sau alaltăieri, hăcuind în dreapta şi în stânga germani disperaţi, ca să intre în Luneberg, se bucură de tot respectul meu. Dar cu tipii de teapa lui Fitzgerald lucrurile stau cu totul şi cu totul altfel. După părerea mea, sunt forma de organizare cea mai apropiată de armatele particulare din Evul Mediu, trăind din roadele pământului şi atacând fermele fără apărare. Pune-i pe toţi în aceeaşi oală şi fă socoteala să vezi ce ai avut de pe urma acestor aşa-zise servicii speciale.

În primul rând, mi-a răspuns el zâmbind, au oferit locuri de muncă pentru nişte clienţi stânjenitori.

— Cum ar fi Regele primilor patru sute? am spus eu, dând din cap ca pentru a alunga amintirea aceea. Presupun că familia trebuie să fie foarte mândră de el, dar va veni vremea când o să trebuiască să-i decernaţi „Medalia de Onoare” şi vreau să vă văd în clipa aceea. În sfârşit, am bătut câmpii destul. Dă-mi veştile

proaste acum. Ce ar trebui să facă el?

Nu mi-a venit să cred când mi-a spus despre ce era vorba. Fitzgerald, împreună cu alţi cinci, trebuia să intre în portul din Charlottetown, îmbarcaţi în canoe de două locuri, cu misiunea de a fixa mine pe tot ce le cădea sub ochi, cu condiţia de a nu fi descoperiţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Henry! Ce rost are? Asta e o acţiune de dragul acţiunii! Mare lucru să dea peste ceva care să merite efortul de a se duce până acolo.

— Poate că aşa este şi eşti liber să crezi orice vrei, dar lasă-mă să-ţi spun ceva: nu este misiunea ta. Operaţiunile combinate sunt în spatele ei. Eu am aflat despre ea mai mult din întâmplare şi apoi m-am informat de la sursele mele. M-am gândit la tine, bineînţeles, la faptul ca ai cunoştinţe despre această insulă, pe care nimeni altcineva din armata britanică nu le are, şi i-am convins să-şi modifice planurile.

— Foarte drăguţ din partea ta. Pot să întreb cine este la comandă?

— Tu eşti, datorită vârstei şi gradului, dar este foarte posibil să nu ai ocazia să-ţi exerciţi această autoritate. Vei fi debarcat separat şi vei avea o sarcină separată de îndeplinit. Maiorul Fitzgerald şi oamenii lui îşi vor vedea de treburile lor.

— Asta atâta vreme cât nu o să i se pară că aude un zvon de bubuituri adus de vânt, ca să-şi dea şi el drumul. Pare tipul de cretin care îşi caută moartea cu lumânarea, dispus să moară cu sabia în mână, urmat de un nor de glorie. Cel puţin, asta este părerea mea.

— Nu, cred că se va purta cât se poate de prudent. În această fază a războiului, nu cred să existe vreun om dornic să-şi pună singur capul pe butucul călăului, nu crezi?

Am izbucnit într-un râs zgomotos – pur şi simplu, nu mă mai puteam abţine.

— Întotdeauna m-am gândit că ai un simţ al umorului de-a dreptul ucigător, Henry.

— Mă bucur să te văd râzând din nou, Owen, mi-a răspuns el, după care s-a ridicat, frecându-şi mâinile. Şi, acum, să mergem să ne bucurăm de masa pe care doamna Barton şi servitoarea voastră o pregăteau. Ne-au dat patruzeci de minute.

— Nu, mulţumesc. O să mai rămân o vreme aici. Vreau să mă gândesc. Poţi să faci ceva pentru mine, totuşi: trimite-l la mine pe Joe St. Martin. Aş vrea să aud şi povestea lui şi să termin cu el. Niciodată nu a fost printre preferaţii mei.

— În regulă, Owen.

Părea să ezite şi am sesizat stânjeneala cu care a mai scos un plic din buzunar.

— Să nu uit să-ţi las planul operaţiunii.

— Văd că nu ai pierdut nici o clipă şi ai avut totul pregătit dinainte.

— Mi-e teamă că, într-adevăr, aşa stau lucrurile.

— Poftă bună, Henry!

L-am urmărit urcând poteca de pe faleză şi dispărând apoi peste culmea ei, după care am deschis plicul. În el se găsea un formular tipic cu planul operaţiunii, întreaga acţiune fiind rezumată într-un limbaj englezesc de lemn, propriu personalului civil.

Instrucţiunile operaţiunii No. D 103.
Pentru: Locotenent-colonel Owen Morgan.
Operaţiunea: GRANDE PIERRE.
Numele conspirativ: nu este necesar.

INFORMARE – faza 1.

A fost discutată cu dumneavoastră posibilitatea debarcării pe insula Saint Pierre din Canalul Mânecii în vederea obţinerii unor informaţii referitoare la scopurile proiectului inamic denumit *Nigger.* Aţi precizat că nimic nu vă împiedică să vă întoarceţi pe această insulă pe care, de altfel, v-aţi născut.

Considerăm că datele pe care le-a furnizat Joseph St. Martin vă pot fi de un real ajutor pentru a intra în legătură cu sursele de pe insulă care v-ar putea furniza informaţiile pe care le dorim.

INFORMARE – faza 2.

În intervalul de timp în care vă veţi afla pe insulă, maiorul Edward Fitzgerald, sergentul-major Grant, sergentul Hagen, caporalii Wallace, Stevens şi Lovat vor pătrunde în principalul port al insulei din Charlottetown, cu trei canoe, cu intenţia de a mina ambarcaţiunile pe care le vor găsi acolo. Acesta este singurul scop al prezenţei lor în cadrul acestei misiuni şi NU le este permis, repetăm, NU le este permis să pună piciorul pe uscat sau să provoace incidente care l-ar putea alerta pe inamic în legătură cu prezenţa lor şi a dumneavoastră pe insulă.

În condiţiile în care situaţia din teren ar impune acest lucru,

ca ofiţer cu gradul cel mai mare, veţi lua comanda grupului.

METODA:

Deţinem informaţii conform cărora, potrivit prevederilor legii promulgate de Hitler sub denumirea de *Kommandobefehl,* trupele inamice aparţinând serviciilor speciale care cad în mâinile armatei germane trebuie executate, dar avem şi informaţii conform cărora acest lucru nu este respectat întotdeauna, existând cazuri în care au fost numai puşi în lanţuri şi scoşi la muncă. Prin urmare, în cazul capturării, soldaţii îmbrăcaţi în uniformă au şanse mai mari de supravieţuire decât cei îmbrăcaţi în uniforme germane sau civile, respectiv este de preferat să fii luat prizonier ca soldat şi nu ca spion. Pentru acest motiv, am decis ca în cazul în speţă să nu vi se asigure o legendă şi acte de identitate. Veţi putea să vă folosiţi propriul nume şi grad şi veţi avea asupra dumneavoastră plăcuţele de identificare.

Transportul pe insula Saint Pierre va fi realizat în noaptea de 25 a lunii curente, cu un vas MGB 109LT, debarcarea urmând a fi efectuată aproximativ în jurul orei 22:30. Maiorul Fitzgerald şi echipa sa vor fi debarcaţi aproximativ în jurul orei 23:00 în dreptul intrării în port.

Este NECESAR, repet, NECESAR, să fiţi recuperat în jurul orei 02:00 în aceeaşi noapte, urmând ca echipa maiorului Fitzgerald să fie recuperată cât mai curând posibil după aceasta.

COMUNICAŢII:

Nu va exista nici un mijloc de comunicaţie vocală sau morse. Nu vor fi folosite decât semnalele luminoase făcute cu lanterna în momentul recuperării.

ARMELE:

La discreţia dumneavoastră, dar numai cele pe care le consideraţi indispensabile pentru lupta corp la corp.

CONCLUZII:

Aţi fost familiarizat cu situaţia pentru a înţelege importanţa misiunii. Nu trebuie să permiteţi să fiţi împiedicat să obţineţi informaţiile pe care le solicităm, iar în caz de forţă majoră,

acţiunea dumneavoastră TREBUIE, repet, TREBUIE să capete întâietate faţă de acţiunea echipei maiorului Fitzgerald, chiar dacă aceasta presupune abandonarea lui şi a întregii echipe pe care o comandă.

A SE DISTRUGE... A SE DISTRUGE... A SE DISTRUGE... A SE DISTRUGE...

Am scăpărat un băţ de chibrit şi, ţinând foaia de hârtie de un colţ, am aşteptat până a ars complet, am aruncat cenuşa pe pământ şi am călcat-o cu piciorul până nu a mai rămas nimic. După aceea, m-am întors şi am coborât înapoi pe plajă.

Instrucţiunile mi se păruseră destul de plate, inclusiv detaliile cât de cât mai picante referitoare la *Kommandobefehl* şi nu vreau să se înţeleagă că m-ar fi deranjat în mod deosebit. Întrebarea care mă bântuise în ultimii cinci ani nu fusese: *m-ar omori dacă aş cădea pe mâinile lor?* Ci: *cum?* Timp de două zile memorabile, pe care le-am petrecut în clădirea care adăpostea cartierul general al Gestapoului, pe Rue de Saussaies, în spatele Ministerului de Interne, la Paris, am crezut că până acolo mi-a fost, dar am făcut-o pe prostul, m-au crezut plevuşcă, şi după alte două zile am reuşit să sar dintr-un tren care mă ducea în Polonia, într-un lagăr de muncă, unde ar fi trebuit să muncesc pentru Organizaţia Todt, alături de alte câteva mii de epave umane.

M-am strecurat din nou pe sub sârma ghimpată şi pe urmă m-am îndreptat către apă, gândindu-mă la multe, dar mai ales la Simone, care se afla dincolo de întinderea de apă, singură în vechiul conac din luminişul din spatele cortinei de copaci de pe culmea falezei, care, de când fusese construit şi până când îl văzusem ultima oară, rămăsese izolat de restul insulei, de oameni.

Pornind de la această idee, mi-am amintit un vers care a început să mi se învârtă prin minte, părând să nu se mai oprească. *Singur de la începutul vremii. Singur de la începutul vremii.* Era un vers dintr-o poezie care îi plăcea ei foarte mult. Tradus din limba chineză de Ezra Pound. *Prin Poarta de Nord, vântul suflă nisipul înăuntru.* Am rămas privind marea. Mintea şi inima mi se umpluseră de amintirea ei, când am fost întrerupt din acest vis cu ochii deschişi de către cineva care mă striga pe nume.

*

* *

Joe St. Martin stătea în picioare de partea cealaltă a valului de sârmă ghimpată, aşteptându-mă.

— Haide, vino! N-ai de ce să te temi!

Mi-a urmat sfatul şi s-a apropiat, destul de şovăitor însă, călcând ca pe ouă primii câţiva metri, după care, ca şi cum şi-ar fi recăpătat încrederea, o luă la picior, străbătând în viteză ultimii metri. Era mai mare cu cinci ani decât mine, ceea ce însemna că atunci avea treizeci şi unu sau treizeci şi doi de ani, şi era un bărbat înalt, masiv, un adevărat taur. Mi-a displăcut de când l-am cunoscut, iar el, la rândul său, nu a avut altceva decât un fel de dispreţ superior faţă de mine. Micuţul Owen – micuţul Owen Morgan, aşa îmi spunea, înfigându-şi degetele în părul meu şi învârtindu-mă în jurul său. *Haide, dansează pentru noi, porc mic şi negru!* Rădăcinile lui galeze nu întârziau să se facă simţite niciodată, pentru că întotdeauna începea să fredoneze un cântecel cam tâmpit din Ţara Galilor.

După aceea, când aveam cincisprezece ani, l-am găsit pe un deal, tăvălind-o prin iarbă pe Simone, care îşi dădea toată silinţa să-i scoată ochii. L-am Lovit cu mâinile, cu picioarele şi cu tot ce mi-a mai căzut la îndemână şi m-am ales, în schimb, cu nasul spart. Recunosc, nu fusese o scenă prea galantă, dar, după ce a dispărut, Simone a rămas cu mine, a plâns odată cu mine şi m-a sărutat pentru prima oară. Ea avea şaptesprezece ani atunci, cu doi ani mai mult decât mine, iar la vârsta aceea părea o diferenţă insurmontabilă. Din acel moment însă, nimeni şi nimic nu a mai existat pentru nici unul dintre noi.

Joe St. Martin purta un costum din serj albastru, cu două măsuri mai mare, un pulover alb pe gât şi o pereche de ghete militare, iar combinaţia aceasta îl făcea să pară, pe undeva, neîndemânatic şi nelalocul lui. Mi s-a părut destul de nesigur pe el şi s-a oprit la vreo cinci metri distanţă.

— Owen, tu eşti?

Nu i-am răspuns, dar am dat din cap, încuviinţând.

— Mi s-a spus ca eşti colonel acum.

— Aşa este, am răspuns.

Faţa i s-a luminat deodată într-un zâmbet larg, acelaşi zâmbet uşor batjocoritor pe care îl ştiam.

— Micuţul Owen, micuţul Owen Morgan. Nu te-aş fi recunoscut niciodată.

— *Haide, dansează pentru noi, porc mic şi negru!*

Zâmbetul a pierit de pe chipul său şi a rămas privindu-mă.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic, lasă! Mi s-a spus că ai părăsit insula abia acum trei săptămâni. Povesteşte-mi.

— Nu sunt multe de povestit, mi-a răspuns el, ridicând din umeri. M-am gândit că am şanse să scap de acolo într-o barcă de pescuit şi nu am mai stat pe gânduri. Aflasem că în mare parte Bretania se afla în mâinile aliaţilor, înţelegi?

— De unde ai aflat tu asta?

— Ezra mi-a spus. Ezra Scully. Şi-a păstrat Radioul în toată perioada de ocupaţie. Asculta Radio BBC regulat.

— Am înţeles că majoritatea localnicilor au fost mutaţi la Guernsey acum şase săptămâni?

— Exact! După ce au plecat ei, au venit scafandrii.

— Tu cum de ai mai rămas?

— Aveau nevoie de vreo doi piloţi pentru port şi pentru pasaj, mi-a răspuns el, ridicând din umeri. Ştii şi tu cum arată *Le Coursier.* Tot timpul au pierdut vase în locul acela.

— Aşa că te-au păstrat pe tine şi pe Ezra.

— Exact!

— Şi pe mai cine?

— Pe Jethro Hughes, care trăieşte în continuare la ferma lui împreună cu fiu-său, Justin. Germanii au şi ei nevoie de lapte, la fel ca toată lumea. L-au mai păstrat şi pe bătrânul doctor Riley – pentru că nu au suficienţi medici militari germani.

— Şi Seniorul?

— A fost ucis în bombardamentul de anul trecut, dar ea a rămas acolo – Simone, vreau să zic. Ea este Seniorul acum.

— Din cauza asta i-au permis să rămână? Pentru că acum ea este Seniorul?

— Poate, nu am de unde să ştiu, mi-a răspuns el, ridicând din nou din umeri. Femeie uşoară ar fi un nume mai bun pentru ea – ea şi cu drăguţul ei neamţ, Steiner. Senior? Mai curând, saltea pentru germani.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat şi nu mi-am recunoscut propria voce, care mi s-a părut că venea de undeva din exteriorul fiinţei mele.

— Simone – Simone şi iubitul ei, un neamţ pe nume Steiner. Un sergent-major, un simplu sergent-major, pe care îl tratează de parcă ar fi însuşi Hitler.

— Minţi, i-am spus.

— Aşa crezi, da? I-am văzut împreună de atâtea ori, că nici nu am mai ţinut socoteala. Ea îi pozează goală puşcă… Ai avea ce

să vezi!

După aceste cuvinte, a făcut o pauză lungă, vădit jenat, şi un zâmbet stânjenit i-a înflorit pe buze.

— Am făcut o gafă, nu-i aşa? Ai fost iubitul ei. Bietul Owen, bietul Owen Morgan. Ai chef să-i dai vreo câteva, nu-i aşa? Eh, ce să-i faci, nu te condamn, băiete! Şi mie mi-a venit de vreo câteva ori să o fac! a mai spus el, bătându-mă pe umăr cu un aer de superioritate, gest pe care mi l-am amintit perfect din copilărie.

L-am lovit cu putere peste faţă, iar când i-am vorbit, am simţit că era din nou vocea mea.

— Oamenii nu se schimbă niciodată, Joe, nu-i aşa? Întotdeauna ai avut gura plină de porcării!

El şi-a pipăit faţa, profund surprins, după care mânia i-a ieşit la iveală, fierbinte, incandescentă ca lava unui vulcan. A dat să se repeadă la mine, cu o privire de bătăuş înrăit, nerăbdător probabil să mă stâlcească, aşa cum făcea când eram copii.

Dar trecuse atâta timp şi, dacă el nu se schimbase prea mult, Owen Morgan cu siguranţă se schimbase. Nu i-am dat nici o şansă. I-am tras un şut între picioare, cu o asemenea forţă, încât cred că, dacă aş fi fost încălţat cu o pereche de ghete, în locul sandalelor uşoare de plajă, l-aş fi lăsat infirm pe viaţă. Din cauza loviturii, s-a îndoit, urlând, dându-mi astfel ocazia să-i trag un genunchi în plină figură.

— Nu trebuie să te uiţi, Joe, dar se pare că ţi-am spart nasul.

Îşi ridică privirea la mine, încărcată încă de ură, dar şi de o durere mai mare decât orice ură. M-am ridicat din nisip, m-am întors şi l-am văzut pe sergentul-major Grant în picioare, de cealaltă parte a reţelei de sârmă ghimpată. Când am ajuns mai aproape de el, mi-a spus:

— Doamna m-a trimis, domnule colonel. Spunea că, dacă doriţi să luaţi masa, ar fi bine să vă grăbiţi.

— Mi se pare corect, am spus eu, privindu-l pe St. Martin, care rămăsese culcat pe nisip, cu mâinile între picioare. Rămâi cu prietenul nostru şi, când o să fie în stare să meargă, adu-l sus, pentru că nu am terminat de discutat.

Îşi ridică mâna regulamentar, prezentându-mi un salut superb, care ar fi înmuiat până şi inima unui general de corp de armată, şi pe chipul lui nu se putea citi nimic când se strecură pe sub sârma ghimpată.

L-am lăsat în pace şi am luat-o în sus pe poteca de pe faleză. La jumătatea drumului, am făcut o pauză. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, şi nu din cauza oboselii. Să fi fost adevărat? Chiar

ar fi putut să fie adevărat? Nu, nu puteam să cred aşa ceva – niciodată!

Cred că, dacă m-aş fi întors pe plajă, aş fi putut să-l ucid, pentru că furia celtică, moştenire a jumătăţii mele galeze, pusese stăpânire pe mine, aşa cum se mai întâmplase în câteva rânduri – numai că atunci eram în pericol. Am făcut un adevărat tur de forţă ca să urc faleza până la capăt.

CAPITOLUL III

Un bărbat pe nume Steiner

Cred că deosebirea majoră dintre mine şi Fitzgerald era aceea că tatăl meu se născuse într-o căsuţă cu două camere şi muncise ca să-şi câştige existenţa, cel puţin la început, ca pescar, în timp ce Fitzgerald era fiul unuia dintre cei mai bogaţi bancheri din Statele Unite şi probabil că avea să-i urmeze într-o bună zi. Un handicap suficient pentru orice bărbat, dacă mai puneai la socoteală şi toată tradiţia tip New England. Privind acum în urmă la toate aceste lucruri, îmi dau seama că eram un biet copil pe lângă el, dar un bărbat este ceea ce este, modelat de întâmplările prin care trece, şi schimbarea este foarte greu de realizat. Fitzgerald avea un comportament tipic pentru cei foarte bogaţi, pentru care Princeton era numai o etapă, în timp ce eu eram un biet puştan negricios galezo-breton, ţăran de-a dreptul, prin naştere şi prin educaţia părintească, în ciuda banilor pe care tatăl meu a ajuns cu vremea să-i câştige şi a studiilor la Oxford, prea îndemânatic cu cuţitul pentru genul de aristocrat, pentru care culmea sportivităţii era să stea impasibil şi să se aleagă cu faţa bumbăcită de un altul care ar fi boxat mai bine decât el.

Mi-am scos cuţitul din buzunar, i-am scos lama şi l-am aruncat pe sub mână, toate acestea dintr-o singură mişcare. S-a înfipt în stâlpul de lemn al verandei, vibrând uşor, la un metru şi jumătate de pământ.

I-am zâmbit lui Henry şi m-am apropiat să-l recuperez.

— Sunt gata să pun pariu că sunt singurul colonel din armata britanică – sau jumătate de colonel, cum vă place vouă să le spuneţi locotenent-coloneilor – căruia îi iese mişcarea asta.

Fitzgerald se aşezase pe parapetul verandei, bându-şi cafeaua.

— Este cu mult mai dificil de făcut o asemenea scamatorie pe timpul nopţii, când de altfel este şi mai utilă, a zis Fitzgerald după ce şi-a dres glasul, pentru a ne putea încânta urechile cu intonaţia lui aristocratică. Cunoaşteţi tipul acesta de acţiune: debarcare pe timpul nopţii pe un ţărm cunoscut doar din hărţi şi cel mult din fotografii, aşteptându-te să existe santinele camuflate în spatele fiecărui colţişor de stâncă. Obişnuiam să

exersăm asemenea lucruri, legaţi la ochi, la Arsenalul Armatei de la Achnacarry. Îţi mai aminteşti, sergent Grant?

Grant stătea în cadrul uşii, cu braţele larg desfăcute, făcând-o pe omul-liliac.

— Desigur, domnule! Şi-mi mai amintesc ca nu era nimeni mai bun la asta decât dumneavoastră, i-a răspuns el, profitând de ocazie să-l pupe într-un loc moale.

Mi s-a părut că era vorba despre o provocare şi am acceptat-o, dar numai mânat de motivul meu secret. Am ştiut că era în stare să o facă dinainte, pentru că nu părea să fie genul de bărbat care să accepte înfrângerea în public, indiferent despre ce ar fi fost vorba.

A luat cuţitul în mână şi l-a cântărit preţ de o secundă, după care l-a apucat de vârful lamei şi, cu ochii închişi, l-a aruncat cu o asemenea forţă, încât lama a intrat cam trei centimetri în lemn.

— Ah, perfect! a exclamat el după ce şi-a deschis ochii.

Mi-am recuperat cuţitul a doua oară şi l-am vârât în buzunar.

— Aşa cum a spus un prieten de-al meu odată, mai demult, niciodată să nu te pui cu unul care ştii că este mai bun ca tine, am zis eu pentru a încheia episodul.

În ochii lui era o expresie de incertitudine, neştiind cum să interpreteze cuvintele mele. L-am lăsat câteva clipe să orbecăie în necunoscut şi pe urmă i-am spus:

— Cu siguranţă, demonstraţia aceasta v-a adus un whisky mare, domnule maior! Dacă sunteţi bun să intraţi, veţi găsi în hol tot ceea ce vă trebuie pentru a vă turna unul.

Fitzgerald l-a privit pe Henry cam năuc, iar acest lucru m-a făcut să cred că, de fapt, aşa era el.

— Pot să vă întreb când preconizaţi să trecem la subiectul venirii noastre aici, domnule profesor Brandon?

— De îndată ce voi fi pregătit, domnule maior, vă asigur că veţi fi primul care va afla.

M-am gândit că lucrul ăsta avea darul de a-l scoate din fire, dar el s-a mulţumit să-l privească pe Henry, care a încuviinţat atitudinea mea, după care a făcut stânga împrejur, urmat îndeaproape de Grant.

Henry nu a scos nici măcar o şoaptă, aşa că m-am dus până la capătul verandei, am închis ochiul, am scos cuţitul din buzunar, m-am întors şi l-am aruncat, înfigându-l în stâlp la doi centimetri de primul semn.

— Satisfăcut? l-am întrebat.

Henry a ridicat din umeri, după care s-a dus să-l ia.

— Şmecherii de circ, Owen. Jocuri de şcolari.

— Trei luni, Henry! Atât mi-a trebuit să învăţ să fac treaba asta, la o fermă din Bretania, cu piciorul stâng în atele. În toamna lui 1940. După cum, îmi amintesc foarte precis, în zilele acelea nu învăţam numai cum să ne împachetăm paraşutele.

— Ce fel de joc este acesta, Owen? De ce îl provoci atât de evident pe Fitzgerald?

— Pentru că îmi face plăcere – pentru că aşa îmi vine. Dacă nu eşti de acord, din partea mea nu ai decât să-ţi găseşti pe altcineva pentru misiunea asta.

Henry încetase să mai zâmbească. Până şi micul tic, o expresie sardonică ce nu îl părăsea poate nici în somn, dispăru fără urmă. Era pentru prima dată când îl vedeam absolut serios.

— Ce este, Owen? Ce nu este în ordine?

Am ridicat cuţitul şi i-am răspuns:

— Jocuri de şcolari, Henry? Poate pentru tine, care nu trebuie să faci altceva decât să stai înapoia biroului, înconjurat de hârţoage, făcând scheme şi planuri. Hârtie de la un capăt la altul. Am ucis de cinci ori cu acest obiect. Gândeşte-te o dată la chestia asta, de exemplu, când îţi iei ceaiul.

Spunând asta, am închis din nou cuţitul şi l-am vârât înapoi în buzunar.

— Cred că acum o să termin de discutat cu St. Martin şi vreau să fii şi tu de faţă.

S-a ridicat, alb la faţă, şi a ieşit. În lipsa lui, am deschis dulapul şi am scos de acolo o sticlă de whisky pe jumătate plină şi o cană emailată, care nu era nici pe departe prea curată, dar nu conta, pentru că băusem din căni mult mai murdare decât aceasta în viaţa mea. Prima jumătate de cană mi-a curs pe gât, încălzindu-mă, şi pe urmă mi-am mai turnat încă o jumătate.

Şedeam pe parapetul verandei şi tocmai îmi aprindeam o ţigară când a apărut Henry împreună cu St. Martin, care părea bolnav şi era foarte palid, ceea ce îl îmbătrânea cu vreo zece ani faţă de înfăţişarea pe care o avea când îl văzusem eu ultima oară pe plajă, însă în ochi avea aceeaşi expresie de ură profundă. Poate că, dacă l-aş fi provocat iarăşi, nu aş fi mai apucat să-l pun eu la pământ – dar, la urma urmei, nu poţi niciodată să fii sigur de nimic în viaţă.

Am mai turnat nişte whisky în cană şi i-am întins-o. A luat-o fără să scoată o vorbă şi pe urmă nu i-am mai acordat atenţie, întorcându-mă către Henry, căruia i-am cerut să scoată hărţile. Henry venise înarmat cu două: o hartă a Amiralităţii,

reprezentând zona Golfului Saint Malo, şi o hartă dinainte de război a insulei Saint Pierre. Mai fuseseră completate o serie de informaţii pe aceasta din urmă, cu tuş: poziţiile tunurilor, punctele fortificate şi altele asemenea, informaţii obţinute probabil tot de la St. Martin. I-am tras un scaun aproape de masă şi i-am făcut semn să se apropie şi să se aşeze.

— Îţi voi pune nişte întrebări şi vreau să capăt din partea ta răspunsuri clare şi precise. Ai înţeles?

Mi-a răspuns dând din cap şi am trecut la treabă. În mare, spusele lui St Martin nu făceau decât să confirme ceea ce-mi spusese şi Henry mai devreme, numai că, de această dată, am luat-o pas cu pas, pentru că voiam să ştiu cu precizie în ce anume mă băgăm.

Imaginea pe care mi-am făcut-o până la urmă mi s-a părut suficient de cuprinzătoare. Toate plajele erau minate şi acest lucru mi se părea de-a dreptul evident, nu te puteai aştepta la altceva în vreme de război, astfel încât pur şi simplu nu aveai unde să pui piciorul pe ţărm fără să fii în pericolul de a sări în aer, iar lucrul acesta fusese reprezentat pe hartă.

— Nu-mi trece prin minte decât un singur loc, a zis el, arătând cu degetul o mică peninsulă care avansa mult în larg, pe latura dinspre sud-est a insulei.

— Scara Diavolului?

— Ai putea să reuşeşti dacă prinzi un moment favorabil, şi se pare că aşa va fi.

— Bine, dar cred că stâncile au o înălţime de o sută de metri în locul acela, s-a băgat şi Henry în discuţie.

— Acesta este şi motivul pentru care nu au făcut nici o fortificaţie în locul acela, i-a replicat St. Martin. Probabil că şi ei s-au gândit că nu era necesară.

— Şi crezi ca nu ştiu de Scara Diavolului?

— Dacă ar fi ştiut ceva, eu aş fi fost primul care ar fi aflat, mi-a răspuns St. Martin.

Trebuia să-i explic şi lui Henry despre ce era vorba, ceea ce am şi făcut, în câteva cuvinte.

— Dacă fluxul este redus, nu este posibil, dar, dacă fluxul atinge vreo şapte metri, se poate ajunge la o gaură din peretele de stâncă, prin care se poate pătrunde într-un fel de tunel vertical, care duce până sus.

— Trebuie să recunosc că sună a provocare şi a performanţă, a zis Henry, cântărind explicaţia mea.

— De acord, dar am mai făcut-o!

— Presupun că pe lumină!

Am eliminat această problemă ca şi când aş fi îndepărtat o scamă de pe reverul hainei. Ceea ce conta mai mult era localizarea exactă a fiecărui civil care mai trăia încă pe insulă. Doctorul Riley locuia tot în oraş, iar Ezra Scully în coliba lui de lângă debarcaderul din Grainville, pe latura sudică a insulei.

— Nu ştiu cum face, a zis St. Martin. Chiar aşa, singur cuc! Celelalte case din Granville sunt părăsite încă din 1940.

— Să înţeleg că Jethro Hughes şi fiu-său locuiesc tot la ferma lor, sau, mă rog, la ferma Senioriei? l-am întrebat mai mult ca să-l verific, nu pentru că aş fi uitat. Şi domnişoara Beaumarchais?

— La Seniorie, ca întotdeauna.

Faptul acesta m-a surprins, dar mă aflam pe un teren periculos, şi ştia şi el lucrul acesta. M-am mulţumit să-l întreb dacă Simone mai locuia cu cineva.

— Nu, tatăl său nu a acceptat lucrul acesta şi nici după moartea lui situaţia nu s-a schimbat, a răspuns St. Martin, dând din cap, ca să-şi întărească spusele. Întotdeauna a insistat în privinţa drepturilor sale ca Senior şi se întâlnea întotdeauna cu germanii la jumătatea distanţei, când aveau ceva să-i comunice. Nu aveau nevoie de balamuc din partea lui, înţelegeţi? După ce bătrânul a fost ucis în bombardament, germanii i-au oferit fetei o locuinţă în oraş, dar ea a refuzat.

Informaţiile acestea referitoare la Simone erau suficiente, aşa că nu am mai insistat asupra acestui subiect.

— Ce poţi să spui despre scafandri?

— Au apărut pe insulă în urmă cu vreo cinci luni, după ce majoritatea civililor care mai rămăseseră pe insulă au fost evacuaţi la Guernsey. Când au venit, erau treizeci în total.

— Cine îi comanda?

— Un locotenent tânăr ar fi trebuit să facă treaba asta, dar a murit înecat în a doua săptămână după ce a venit acolo, şi nu o spun pentru că ar fi contat prea mult. Pur şi simplu, aşa s-a întâmplat! Comandantul de fapt este sergentul-major Steiner.

Am simţit un gol în stomac, care mi-a dat o senzaţie de frig, pe care am încercat să o înlătur cu o nouă înghiţitură de alcool.

— Povesteşte-mi despre el!

— Ce aţi vrea să ştiţi?

Cred că în acel moment mi-am dat seama că nu-i plăcea deloc tipul, ceea ce era o bilă albă pentru german.

— E un tip care se dă mare. Până şi fostul guvernator, un general în vârstă, obişnuia să se poarte cu el cu mânuşi – şi

băgaţi de seamă că face parte din SS!

— Dar ce are aşa de special?

— Nu ştiu! Pentru început, trebuie să spun că e genul care nu pare să dea doi bani pe nimeni. Îşi petrece jumătate din zi pictând şi făcând schiţe peste tot pe insulă şi vorbeşte engleza mai bine decât dumneavoastră. Unul dintre caporalii de la geniu mi-a spus o dată că a urmat un colegiu la Londra şi că tatăl său – vreau să spun, tatăl său vitreg – e un barosan acasă, în Germania!

M-am întors către Henry, care îşi deschisese deja geanta cu documente.

— Am verificat la toate colegiile de artă din Londra. A fost un student Manfred Steiner, între anii 1935–1937, la Colegiul Slade. Am reuşit să dăm de câţiva dintre profesorii lui fără prea mare dificultate. Vrei să auzi câte ceva despre el?

— Dă-i drumul, i-am spus, dând din cap.

— S-a născut în 1916, iar tatăl său natural a fost ucis în ultimul an de război. Provine dintr-o familie prusacă – genul care sunt făcuţi special pentru armată. Mama lui s-a recăsătorit când el avea numai zece ani cu un individ pe nume Otto Furst.

— Industriaşul Furst? Fabricantul de armament?

— El, în persoană!

— Crezi că ar fi posibil ca Steiner ăsta să fi lucrat ca spion înainte de izbucnirea războiului? i-am întrebat eu. Studenţii ăştia cam cu aşa ceva se ocupau în general.

— Nu ştiu, mi-a răspuns el, dând din cap. Pe mine chestia asta cu gradul mă obsedează: cum de a rămas numai sergent-major, cu relaţiile pe care fără nici o îndoială le are tatăl său vitreg?

Avea dreptate! Având în vedere trecutul lui Steiner, nu se potrivea deloc, dar mi s-a părut că degeaba am fi mai discutat pe marginea acestui subiect, aşa că am trecut la alte lucruri.

Guvernatorul, bătrânul general Muller fusese ucis într-un accident cu vreo săptămână înainte ca St. Martin să-şi ia zborul, astfel încât în locul său a rămas aghiotantul, un colonel din SS, pe nume Radl. St. Martin ar fi avut destule de spus şi despre el, cuvântul „porc” revenind destul de des în descriere, ceea ce mi-a lăsat sentimentul că acest colonel Radl era un dur.

Am făcut vreo câteva note pe hartă, am mai privit-o un moment şi pe urmă am conchis:

— E în regulă, eu, unul, mă declar satisfăcut, Henry. Acum scapă de ăsta de aici!

Joe St. Martin s-a ridicat în picioare şi, aplecându-se peste

masă, mi-a trântit-o drept în faţă, cu o expresie de ură sălbatică în ochi:

— Sper să-ţi iei porţia de data asta, Owen Morgan! Îţi doresc să te lase să atârni în ştreang până or să te termine pescăruşii.

— Este cu siguranţă o posibilitate, i-am replicat eu, după care am intrat în casă, cu hărţile la subraţ.

Apropiindu-mă de camera de zi, am auzit voci, uşa fiind puţin crăpată. Grant era cel care vorbea, pe un ton de veteran al Brigăzii de Gardă, păstrat pentru ocaziile în care se găsea în prezenţa unor ofiţeri de rang superior. Genul de discuţie de la bărbat la bărbat, cu un strop de deferenţă faţă de cel mai înalt în grad.

— Ciudat tip de om, domnule! Colonelul Morgan, vreau să zic, spunea el, după care afişă un zâmbet anemic, bine cântărit după părerea lui. Dar, domnule, nu este nici pe departe ca în vremurile când eram în Garda Scoţiană, vă rog să mă credeţi! Nu şi-ar fi găsit cu nici un chip locul acolo!

Făcuse însă o greşeală foarte mare. Fitzgerald i-o tăie scurt, cu un glas de gheaţă:

— Grant, dacă te mai prind vreodată discutând despre colonelul Morgan sau despre vreun alt ofiţer, cel puţin în prezenţa mea, în asemenea termeni, ai cuvântul meu că te termin! Acum, pleacă de aici, să nu te mai văd, şi aşteaptă-mă în maşină.

— Domnule!

Vocea lui Grant răsună în pereţi, şi îmi imaginam salutul pe care i-l servise lui Fitzgerald, după lovitura de gheată în podea. A ieşit apoi pe uşă şi, dând nas în nas cu mine, s-a tras imediat într-o parte şi m-a salutat al naibii de băţos, după care s-a dus mai departe. Era o atitudine foarte puţin americănească.

L-am găsit pe Fitzgerald stând în faţa ferestrei şi, când m-a auzit intrând, s-a întors către mine.

— Sper că aţi găsit scotch-ul pe gustul dumneavoastră, i-am spus eu, împrăştiind hărţile pe masă.

— Într-adevăr, domnule! mi-a răspuns el, apropiindu-se cu bastonul subsuoară şi cu mâinile la spate.

M-am îndreptat spre dulap şi am scos altă sticlă.

— Mai doriţi încă unul?

— Nu, mulţumesc!

— Cum doriţi! Voiam să vă întreb: cum de-a ajuns un scoţian în armata americană?

— Vă referiţi la Grant? a replicat el, ridicând apoi imperceptibil

din umeri. Nu ştiu decât că a servit în Garda Scoţiană o bucată de vreme. După care se pare că a cerut să fie eliberat şi a devenit un fel de mercenar. A venit în Statele Unite cu puţin înainte de izbucnirea războiului şi a căpătat cetăţenia americană.

— Măcar e bun de ceva? am întrebat eu şi pe urmă am avut sentimentul că nu s-ar fi cuvenit să pun o asemenea întrebare.

— Este un luptător de primă clasă, mi-a răspuns Fitzgerald pe un ton care lăsa să se simtă indignarea sa măsurată.

— În regulă, nu trebuie să vă deranjeze întrebarea mea.

Mi-am umplut pe jumătate un pahar şi m-am apropiat de masă exact când îşi făcea apariţia şi Henry.

— În regulă, eu zic să trecem la treabă! Domnule maior, aş vrea ca acum să arunc o privire peste ordinele dumneavoastră.

Mi-a înmânat fără o şoaptă hârtiile pe care i le cerusem şi pe care le-am citit rapid. Erau foarte asemănătoare cu cele pe care le primisem şi eu, cu deosebirea că fuseseră subliniate aspectele esenţiale. Respectiv, faptul că misiunea mea trebuia îndeplinită înaintea misiunii sale, că în nici un caz nu trebuia să pună piciorul pe uscat sau să caute harţă cu germanii fără un motiv întemeiat şi că în cazurile extraordinare trebuia să se supună ordinelor mele.

— Sper că aţi citit cu foarte mare atenţie şi aţi reţinut toate aspectele? l-am întrebat eu, la care mi-a confirmat, înclinând capul. Perfect, atunci!

Am aruncat foaia de hârtie în foc şi am revenit la masa pe care întinsesem harta.

— Cunosc apele acestea cum îmi cunosc podul palmei, domnule maior! Este un lucru foarte important, pentru că reprezintă o capcană mortală, şi ordinele pe care le-aţi primit ar putea să însemne foarte bine condamnarea la moarte a dumneavoastră şi a oamenilor pe care îi aveţi în subordine.

Henry m-a privit total interzis, dar Fitzgerald a primit destul de bine această veste, aşteptând răbdător să continuu.

— La încheierea misiunii, vi se spune să părăsiţi rada portului, să vâsliţi către est pe distanţa de o milă şi pe urmă să semnalizaţi pentru a fi recuperaţi.

— Exact!

— Dacă veţi proceda în felul acesta, vă vor aştepta o noapte întreagă şi tot nu vă vor vedea, am continuat eu explicaţia, după care mi-am plimbat degetul de-a lungul ţărmului de nord al insulei. Vedeţi asta, domnule maior? Localnicii îi spun *Moara de Vânt.* Este o denumire care spune totul. Pe vremea cea mai

favorabilă este o cursă mortală, nu mai vorbesc de furtuni şi altele. La începutul refluxului, se formează un curent cu viteza în jur de zece noduri, care vă va cuprinde canoele uşoare în ghearele sale şi nu o să vă mai scape până vă va izbi de stâncile din estul coastei insulei.

— Înţeleg, mi-a răspuns el pe un ton grav. Şi dumneavoastră ce sugestie îmi puteţi face?

— O dată ieşiţi din port, viraţi spre sud, ocolind Fortul Windsor, după care urmaţi linia coastei până ajungeţi aici, i-am explicat eu, punându-mi degetul într-un punct de pe hartă. Aici vor veni să mă recupereze şi pe mine.

Fitzgerald a mai privit harta o secundă, probabil ca să-i intre bine în cap.

— Aş spune că este o îmbunătăţire a planului iniţial. În felul acesta, economisim timpul necesar pentru recuperare.

— În regulă, deci aşa rămâne! am conchis eu, împachetând hărţile şi dându-i-le lui Henry. Ale tale sunt, Henry. Când vrei să vin în oraş?

— Nu este nevoie de asta, Owen. Ne vedem mâine seară în Falmouth. Trimit o maşină să te ia. Vei porni în misiune a doua zi la prânz.

— Mie îmi convine. Cu cât mai curând, cu atât mai bine din partea mea, cu atât mai mult cu cât acum ştim ce avem de făcut.

— În regulă! Atunci, cred că asta a fost tot! a mai spus Henry, vârând hărţile în mapa cu care venise. Numai să-mi iau rămas bun de la doamna Barton.

Henry s-a îndreptat spre ieşire şi Fitzgerald a dat să-l urmeze, dar a ezitat şi s-a întors spre mine cu un aer stânjenit.

— Sper să nu interpretaţi greşit... Am văzut pictura de deasupra şemineului... Este cu adevărat extraordinară, dar nu am reuşit deloc să desluşesc semnătura.

— Nici nu aţi fi avut cum. A fost scrisă în galeză. O marotă a pictorului.

— Înţeleg. Dar să ştiţi că este cu totul remarcabilă. Absolut remarcabilă! Dacă vă veţi gândi vreodată să o vindeţi...

Mi-am aruncat privirea în ochii cenuşii ai femeii din tablou, care păreau să-mi vorbească şi de această dată, ca de fiecare dată când îi priveam, de altfel.

— Nu cred! Oricum, mă bucur că v-a plăcut. Este un portret al mamei mele, pe care tatăl meu l-a terminat cu o lună înainte de a muri. Cel mai bun tablou al său, trebuie să recunosc şi eu,

domnule maior Fitzgerald.

Se lăsă o tăcere care, pentru un motiv nelămurit, mi-a făcut plăcere. Mi-a trecut prin minte că Fitzgerald se gândea să facă un gest oarecare. Mi-am dat seama în clipa aceea că îl judecasem greşit.

— Încă un lucru înainte să plecaţi, domnule maior, i-am spus. Vă rog: fără gesturi eroice sau gratuite de această dată. Văd că aţi primit toate medaliile posibile cu care îi veţi impresiona destul pe cei de acasă.

Chipul său se goli de sânge pentru o clipă şi i-am citit o anumită durere în priviri. A respirat adânc de câteva ori, şi-a aranjat cascheta şi m-a salutat formal.

— Pot să primesc permisiunea domnului colonel să plec?

— Haide, du-te, fir-ai să fii! Şi ai grijă de tine! i-am spus pe un ton acru.

M-a mai salutat o dată şi a plecat.

Atunci mi-am imaginat cum trebuie că s-a simţit Burgoyne la Saratoga.

*

* *

După toată discuţia aceea, nu aveam nici un chef să dau ochii cu Mary, aşa că am şters-o din casă englezeşte, prin grădină. Mi-am petrecut după-amiaza umblând de colo-colo, fără nici o ţintă, pe stânci, gândindu-mă la o mulţime de lucruri, şi m-am întors acasă abia seara târziu.

Nu se simţea pe nici unde, aşa că am ieşit pe verandă. Cerul era colorat în toate tonurile de roşu, portocaliu şi roz, soarele îndreptându-se în viteză către marginea orizontului, şi era atât de linişte, totul devenind negru pe fondul roşu al cerului.

Şapte corbi se adunaseră pe acoperişul casei de vară. Mi s-a părut a fi un semn, dar nu ştiam cum să-l interpretez. Acesta era scriitorul din mine, acea parte din mine care dorea ca orice întâmplare să aibă un scop, faptele să aibă o anume succesiune şi totul să aibă un înţeles.

Am simţit o mişcare în întuneric şi am auzit-o pe Mary întrebându-mă:

— Poţi să-mi povesteşti?

— O să-mi îmbrac din nou armura. Saint Pierre. Plecarea, poimâine.

Am simţit-o complet şocată.

— Dar este o nebunie fără seamăn. Războiul, practic, s-a sfârşit. De ce te-o fi băgat Henry în povestea asta? De ce crede

că îţi face o favoare punându-ţi fundul la bătaie din nou, în condiţiile astea? Ai făcut destul! Mai mult decât destul!

— Sunt mai multe lucruri, i-am spus cu şi pe urmă i-am dat câteva detalii sau mai bine spus detaliile care o puteau linişti. Eşti singura persoană din lume căreia i-am spus vreodată ce urmează să fac. Şi asta pentru că îţi datorez o explicaţie.

— Nu-mi datorezi nimic, Owen. Te-am ajutat, dar şi tu m-ai ajutat pe mine, mi-a spus ea, ducându-şi mâna dreaptă la faţă. De aici înainte pot să-mi continuu viaţa într-un mod de care nu aş fi fost capabilă mai înainte. Fără minciuni, fără angajamente, aşa cum am convenit de la bun început.

— Mi se pare corect, i-am replicat eu, iar durerea eliberării de vină mi s-a părut de-a dreptul fizică. Ce spui, nu crezi că meritǎm şi noi o cină?

— Desigur! mi-a răspuns ea şi a pornit spre uşă, dar s-a oprit şi s-a întors o clipă: Owen, ştiu că execuţi nişte ordine, dar adevărul este că vrei şi tu să pleci, nu-i aşa?

— Sincer îţi spun că nu ştiu nici eu.

— Bietul Owen! Ce vei face când războiul se va sfârşi? a spus ea, îndepărtându-se. Ce vei face când se va pune capăt vărsării de sânge şi crimelor?

M-am consolat cu gândul că, cel puţin, din spusele ei rezulta că aş putea supravieţui, ceea ce era cu adevărat ceva.

CAPITOLUL IV

O navă rapidă şi o traversare pe timp de noapte

După prima misiune ratată de la Saint Pierre din iulie 1940, Henry m-a trimis la nişte cursuri de paraşutism. Ne duceau cu noaptea în cap pe un aerodrom pustiu, dezolant şi bântuit de vânturile îngheţate din Yorkshire, unde prima dată am stat tremurând şi de frig, şi de frică, privind cum erau lansaţi saci de nisip dintr-un avion Whitley bimotor. Oricâtă încredere ai fi avut în viaţă şi în orice altceva, când vedeai că numai jumătate dintre paraşute se deschideau, îţi pierea pe dată.

După două săptămâni şi cinci salturi, mi-am dat drumul prin trapa care fusese special amenajată în podeaua Whitley-ului şi m-am trezit căzând în gol, într-o beznă totală, deasupra Bretaniei.

Şocul contactului cu pământul – cel puţin aşa spuneau specialiştii – este echivalent cu acela suferit la o cădere în gol de la patru metri. În cazul meu, am aterizat pe acoperişul unui hambar şi mi-am rupt un picior, fapt care mi-a prilejuit o lungă convalescenţă în compania unui breton, căpitan de navă, care devenise fermier şi care mi-a arătat tot felul de trucuri interesante cu cuţitul – dar aceasta este cu totul altă poveste.

În toate ocaziile ulterioare, am evitat posibila repetare a neplăcutului incident, alegând alte metode de lansare a operaţiunilor. De câteva ori a fost posibil să fiu transportat cu avionul chiar, cu un Lysander sau cu un Hudson, şi nu am evitat aceste posibilităţi în cazul ultimei operaţiuni, de exemplu, cea din Vosgi, am fost transportat împreună cu patru tone de provizii şi muniţii, într-un *DC3,* dar de regulă foloseam Spania pentru aterizare, după care traversam Munţii Pirinei.

Însă având apa sărată într-o anumită măsură în sânge, preferinţele mele se îndreptau întotdeauna spre bărcile rapide, care la adăpostul nopţii mă puteau depune oriunde aş fi avut nevoie, şi folosisem această metodă de atâtea ori, încât devenise un fel de a doua natură.

De regulă, clienţii erau aduşi de la Londra şi erau cazaţi la un hotel din Torquay, aşteptând bunăvoinţa Marinei pentru

executarea misiunii. Oricum, baza de la Plymouth avea ultimul cuvânt în privinţa orarului. Pentru motive de securitate, portul uniformei era obligatoriu.

De exemplu, un lucru obişnuit era să urci la bordul unei nave aparţinând Flotilei a 15-a MGB de la Falmouth, pe la amiază, în ziua cea mare, după care să fii transferat la bordul unei vedete rapide, cu cinci minute înainte de ora stabilită, pornind la drum în acest fel.

M-am simţit ciudat să fiu îmbrăcat din nou în uniformă, dar cel puţin în felul acesta m-am ales cu cabina comandantului pe durata călătoriei, precum şi cu o anumită diferenţă faţă de grad, care în Marină este cu totul diferită de ceea ce puteai găsi în Armata de Uscat.

Comandantul era un locotenent cam de vârsta mea, pe nume Dobson. Avea o figură lunguiaţă, care te făcea să-l crezi lipsit de orice scrupule, şi o şapcă stil Mountbatten pe cap. După aspect, cred că-i plăcea la nebunie războiul şi nu ştia ce să facă după ce acesta avea să se sfârşească.

— Mă bucur să fiţi la bordul vasului meu, domnule. Aş dori să discut cu dumneavoastră mai târziu, dacă se poate. Trebuie să pornim în cel mai scurt timp.

A dispărut apoi, şi după câteva clipe uriaşele motoare Diesel ale vedetei s-au trezit la viaţă şi am început să ne mişcăm. Am auzit o bătaie în uşă şi şi-a făcut apariţia Fitzgerald. Îl mai văzusem în treacăt cu o seară înainte, în casa de pe malul râului Helford, la vest de Falmouth, unde am fost dus de maşina pe care o trimisese Henry.

Henry era şi el acolo, cu câteva persoane de la Londra, cu Fitzgerald şi cu restul echipei. Erau exact aşa cum mă aşteptam: nişte tineri duri, vădind o condiţie fizică perfectă, ceea ce nu era cazul cu mine, şi surprinzător de disciplinaţi. Îşi verificau echipamentul şi canoele într-un garaj în care am fost dus ca să-i cunosc, şi Fitzgerald mi-a lăsat impresia că ştia foarte bine ce avea de făcut.

Mi-a arătat echipamentul lor cu o politeţe excesivă, care mi s-a părut mai rea decât orice fel de antagonism anterior dintre noi doi, iar oamenii lui – am simţit foarte clar acest lucru – simţeau că plutea ceva în aer, ceva electric, care nu anunţa nimic bun.

Dar oare ce mă irita într-o asemenea măsură? Vocea lui, manierele? Sau uniforma de campanie care îi venea atât de bine? Oamenii din branşa mea nu primeau, de regulă, nici un fel de medalii. Nu puteam să mă laud cu nimic după cinci ani şi

jumătate, negri şi plini de brutalitate pentru mine, cu excepţia urmelor pe care le lăsaseră pe faţa mea şi de pensia civilă pe care Henry mi-o obţinuse. Un fel de gelozie ciudată sau un fel de sentiment de inferioritate comun tuturor oamenilor mici de statură pusese stăpânire pe mine.

Nu am găsit nici un răspuns – şi probabil că nici nu exista nici un răspuns la aceste întrebări – drept pentru care i-am lăsat să-şi vadă de treburi şi am plecat împreună cu Henry, petrecându-mi noaptea într-o cârciumă de ţară în afara Falmouth-ului, pozând în ofiţer aflat în permisie, venit de la Londra.

Am revenit brusc la ceea ce se întâmpla, trezit de glasul lui Fitzgerald care mi se adresa, după câte mi-am dat seama:

— ... instruirea este programată pentru ora 21:00. Dacă nu vi se pare incomod, domnule!

— Nu, nu-i nici o problemă.

A ezitat apoi, ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, şi s-a retras. Nu mă interesa în mod deosebit motivul reţinerii lui sau cauza care îl putea determina să-mi vorbească. Aveam gândurile mele şi m-am întins pe pat, cu mâinile sub cap, privind tavanul cabinei.

Prognoza vremii era destul de favorabilă pentru întreaga regiune a Canalului. Mare de gradul trei spre patru, cu averse de ploaie, care ar fi trebuit să se abată în alte părţi către miezul nopţii. În schimb, nu era nici urmă de lună şi, în condiţiile fluxului, nu exista în întregul Canal al Mânecii zonă mai periculoasă decât cea din jurul insulei Saint Pierre.

La barul celei mai vechi cârciumi din Charlottetown, *Războinicul,* se găsea cea mai frumoasă colecţie de epave pe care am văzut-o vreodată, unele dintre fotografiile de acolo datând din perioada victoriană.

Am aţipit puţin şi când m-am trezit era şapte şi jumătate. M-am ridicat din pat, mi-am desfăcut sacul cu echipament, din care mi-am scos pantalonii de pânză, puloverul meu favorit, model Guernsey, ghetele din pânză şi o haină groasă, dar veche, pe care o purtase şi tatăl meu pe mare, precum şi o şapcă veche, cu cozorocul mototolit.

M-am schimbat în viteză şi m-am privit în oglindă. Aş fi putut să port şi eu o uniformă asemănătoare celei a lui Fitzgerald şi a oamenilor lui, dar nu ar fi avut nici un rost, pentru că pe insulă, existând atât de puţini localnici, probabil că nici nu ar fi avut vreun sens să încerc să mă pierd în „mulţime”. Problema este că eram superstiţios – iarăşi sângele celtic care îmi curgea în vine –

şi eram convins că uniforma, oricare ar fi fost ea, îmi purta ghinion, cel puţin dacă aş fi purtat-o în cursul unei misiuni.

Fusesem îmbrăcat în uniformă când am simţit prima dată gustul înfrângerii la Dunquerque şi după aceea am mai îmbrăcat-o abia în cursul misiunii din Vosgi, când am fost la un pas de a-mi pierde viaţa. Nu aveam nici un chef să repet experienţa aceea. Mi-am pipăit legătura de pe ochi şi mi-am amintit de cercelul din ureche, îl scosesem la insistenţele lui Mary, ca un fel de semn de respect faţă de uniforma suveranului meu, dar îl pusesem la loc, într-un gest de sfidare a zeilor mai mici.

Nu-mi plăcuseră niciodată tocurile de pistol prinse pe după umeri, care nu-ţi dădeau voie să scapi de ele la repezeală, în cazul în care ai fi fost supus unei percheziţii. Mi-am scos pistolul din tocul în care îl puneam întotdeauna când îl vâram printre bagaje şi l-am privit. Era un Mauser cu amortizor, o armă preferată de *Gestapo* de altfel, de la un membru al poliţiei politice germane îl şi aveam: pradă obţinută de pe urma unei execuţii rapide şi tăcute, pe deplin justificată. Era un pistol eficient, şi amortizorul era suficient de bun, dacă se ţine seama de faptul că nici o armă de foc nu poate fi redusă complet la tăcere.

Am vârât şi pistolul în buzunarul de la piept al hainei, mi-am pus cuţitul în buzunarul din dreapta, lanterna îmbrăcată în cauciuc în stânga şi am ieşit din cabină.

M-am întâlnit cu şeful echipajului, care mi-a adresat un salut foarte solemn şi după aceea mi-a spus:

— Odată cu complimentele sale, căpitanul vă transmite că vă aşteaptă pe puntea de comandă, în cazul în care doriţi să-l onoraţi.

Mi-a deschis uşa care dădea pe punte şi m-am pomenit asaltat de aerul rece şi umed de afară. Nu era lună, dar şepcile albe ale marinarilor care se aflau pe punte păreau fosforescente.

Ajungând pe puntea de comandă, Dobson s-a întors să mă salute, iar căpăţâna lui părea desprinsă de trup din cauza luminii ireale de pe masa pentru hărţi.

— Mă bucur că aţi venit, domnule! Mă gândeam că poate aruncăm o privire pe hărţile astea, împreună. Maiorul Fitzgerald se află deja aici.

Fitzgerald îşi făcu apariţia din umbră. Era echipat pentru acţiune, având o haină şi pantaloni impermeabili, iar faţa şi-o înnegrise cu cremă de camuflaj. Nu mi-a spus nici o vorbă, dar a acceptat ţigara pe care i-am oferit-o.

— Înţeleg că sunteţi un veteran în genul acesta de acţiune, domnule! mi-a spus Dobson.

— Până mai acum un an, într-adevăr. Locotenentul comandor Fergusson mai este activ?

— A primit o misiune în Alexandria în urmă cu vreo nouă luni, după cum am înţeles, iar acum am auzit că s-ar afla pe undeva prin Marea Egee.

— Mi se pare o mare diferenţă faţă de ceea ce făcea înainte.

— Nu ştiu! Oricum, eu nu aş vrea să fiu despărţit vreodată de nava mea.

Şi îl înţelegeam perfect. Vedetele MGB erau adevărate opere de artă. Cu o lungime totală de aproape patruzeci de metri, având tunuri de calibru destul de mare şi apoi o serie de mitraliere de toate calibrele, până la vedetele seriei, mitralierele calibrul 303, erau dotate cu trei motoare Diesel de câte o mie de cai putere, care le puteau asigura o viteză de croazieră de douăzeci de noduri, iar în cazurile de forţă majoră putea fi mărită până la douăzeci şi cinci.

— Care mai este situaţia submarinelor în zonă? l-am întrebat pe Dobson.

— Mai sunt destul de active. În special, în Golful Saint Malo, dar cel mai adesea pot fi întâlnite în Canalul Mânecii. Americanii au curăţat Brest-ul anul trecut, dar majoritatea celorlalte porturi ale Bretaniei sunt încă în mâinile germanilor. Şi trebuie să vă spun că nu cred să mai dureze mult această situaţie, pentru că sunt deja asaltate dinspre uscat.

— Care este baza preferată pentru operaţiunile din Canalul Mânecii? l-a întrebat Fitzgerald.

— În marea majoritate a cazurilor, Guernsey. Dar şi din alte părţi, cum ar fi insula Saint Pierre, dar, aşa cum am mai spus, pot fi întâlnite peste tot în Canalul Mânecii. Şi nenorocirea este ca apar atunci când te aştepţi mai puţin.

— Sunt chiar atât de bune?

— Al naibii de bune! i-a răspuns Dobson cu părere de rău în glas. În primul rând, au o viteză maximă de treizeci şi cinci de noduri, pe când viteza mea nu poate să depăşească douăzeci şi cinci. O diferenţă de zece noduri înseamnă foarte mult! Iar cei care le manevrează par să ştie foarte bine ce fac. Oricum, dacă aş avea de ales, cred că mi-aş petrece nopţile întunecoase într-un mod mai plăcut! conchise el bine dispus.

În continuare, am discutat despre apropierea de zonele de debarcare, despre schimbarea majoră a planului iniţial în privinţa

recuperării oamenilor lui Fitzgerald, apoi i-am mai dat o serie de informaţii importante în privinţa navigaţiei în zonă. Dobson a pus degetul pe Insulele Pinnacle, situate la o jumătate de milă nord-vest de intrarea în port.

— Mi se pare a fi o zonă în care nu-i bine să te aventurezi.

— Cele mai nenorocite stânci din tot Atlanticul de Nord, ascultă la mine! Douăzeci şi şapte de vase eşuate acolo în ultimii şaptezeci şi cinci de ani! Mai bine i-ar schimba numele şi i-ar spune Capcana Morţii.

— Neplăcut! a spus Dobson gânditor. Mai ales că e vorba şi de curentul acesta despre care mi-aţi vorbit. Va trebui să fim foarte atenţi când o să înceapă refluxul.

S-a scuzat apoi şi ne-a lăsat câteva minute singuri. Bineînţeles că pe puntea de comandă au rămas timonierul şi micimanul, care aveau un binoclu pentru vederea pe timp de noapte, cu care supravegheau în permanenţă împrejurimile. M-am folosit de ocazie ca să ies şi eu pe punte şi, sprijinit de parapet, priveam în gol, gândindu-mă la Simone şi la alte lucruri – dar mai ales la Simone.

Fitzgerald a venit şi s-a sprijinit de parapet lângă mine.

— Se pare că suntem singurii stăpâni ai mării în noaptea asta!

— Tot ce se poate! De regulă, Marina anulează vânătorile de torpile când se pune la cale câte o operaţiune ca a noastră. Am presupus că ştiaţi lucrul acesta.

Cred, acum, că fusese o înţepătură pe care nu o merita totuşi, pentru că îşi dădea toată silinţa să se apropie de mine şi să stabilească o punte de legătură între noi doi. Văzând cum îl iau, schimbă subiectul şi îl aduse pe un plan ceva mai personal.

— Văd eu bine că nu prea vă plac americanii, nu-i aşa?

— N-aş prea zice! Oricum, trebuie să recunoaşteţi că v-a trebuit ceva timp să vă hotărâţi să intraţi în război, dar cred că lucrul acesta a fost o dovadă de bun-simţ.

— În regulă, atunci! a spus el, încercând să fie cât mai rezervat. Înseamnă, în acest caz, că nu vă place de mine!

— Ei, aceasta este cu adevărat o deducţie logică!

— Dar de ce?

— Pentru că aveţi ochi albaştri! i-am răspuns eu. Niciodată nu am putut suferi oamenii cu ochi albaştri! am continuat, dar mi-am dat seama că începusem să-mi bat joc de el, aşa că am renunţat. Şi de ce ar fi absolut necesar să-mi placă de dumneavoastră?

Presupun însă că acest lucru era necesar în viziunea lui.

Pentru că aşa fusese obişnuit în New England. În lumea lui de băiat bogat şi răsfăţat. Eu îi zguduisem fundaţia, structura pe care o considerase solidă, pentru că întreaga lui viaţă era ridicată pe ea şi mai ales pentru că era, aşa cum aveam să-mi dau seama mai târziu, genul de om care aprecia în mod deosebit aparenţele şi trecea pe planul o mie realitatea obiectivă.

A dat să plece, dar l-am oprit, apucându-l de mâneca hainei impermeabile.

— Pentru numele lui Dumnezeu! De ce nu râzi şi dumneata din când în când? Uite, de exemplu, în acest moment zău că aş fuma o ţigară americană, dacă ai aşa ceva.

Avea şi mi-a oferit-o. Mi-am aprins-o, protejând-o sub haină, şi apoi am apucat-o astfel încât jarul să stea ascuns în căuşul palmei.

— Domnule maior, haideţi să formulăm problema în modul următor: mie nu-mi place nimeni în mod deosebit. Mi-am petrecut ultimii cinci ani şi jumătate luptând mai mult de unul singur şi, oricum, eu am avut parte de un război despre care semenii mei habar n-au, aşa că nimeni nu se simte îndatorat faţă de mine. Iar realizările mele nu m-au făcut deloc plăcut.

— Vreţi să spuneţi că nu v-au făcut plăcut germanilor!

— Vreau să spun că nu m-au făcut plăcut nimănui! Lăsaţi-mă să vă spun câte ceva despre război. Partea pe care îţi face plăcere să o urăşti îţi cade în cârcă cu prima ocazie. Am lucrat în Rezistenţa franceză cu trei organizaţii separate şi distincte, care îşi consumau cea mai mare parte a energiei încercând să se distrugă una pe alta, fiind mai puţin preocupate de înfrângerea germanilor. Pur şi simplu, un joc! Iată ce înseamnă războiul! Un joc periculos, care îţi face sângele să-ţi circule mai repede prin vene, un joc pe care majoritatea oamenilor îi joacă cu pasiune şi cu plăcere.

— Dacă este un joc, înseamnă că este un joc pentru eroi! mi-a replicat el. Nu pot să accept că lucrurile ar putea să stea şi altfel.

— Chestia asta pe care ai spus-o dumneata acum sună ca un dialog prost scris dintr-un film produs de *Twentieth Century Film,* în care nişte marinari se duc să moară pentru democraţie, scrisă cu majuscule.

— Nu mai înţeleg nimic! mi-a răspuns el, pe un ton care îi trăda starea de confuzie. Domnul profesor mi-a spus totul despre dumneavoastră. Despre lucrurile pe care le-aţi făcut dincolo. Mi-a spus că sunteţi cel mai bun din câţi există.

— Cel mai bun dintre cine anume? i-am răspuns eu pe un ton

mai curând amar. Ceilalţi sunt în lagărele de concentrare naziste sau sunt morţi. În cea mai mare parte sunt morţi.

— Dar nu şi dumneavoastră! Asta voiam să spun! Aţi stat dincolo cel mai mult timp şi aţi supravieţuit cel mai mult!

— Şi credeţi că aceasta este dovada valorii? i-am răspuns eu, râzând. Să vă spun eu cum am supravieţuit. Învăţând să ucid mai eficient şi cu maximum de economie – chestie care mi-a intrat în sânge – şi mai ales fără nici o ezitare. Am trăit după acest principiu şi în felul acesta am reuşit să supravieţuiesc situaţiilor celor mai periculoase în care m-am aflat!

— Mi se pare în regulă!

— Pe de altă parte, am adăugat, am ucis de două ori – doi oameni, mai exact – care erau de partea noastră.

L-am văzut privindu-mă intens prin întunericul care nu era chiar atât de profund, graţie unei gene de lumină care ajungea până la noi de pe puntea de comandă.

— Nu-mi puteam permite să risc, înţelegeţi?

Vedeta a tăiat în momentul acela un val, care ne-a împroşcat din cap până în picioare cu apă sărată.

— Consider că aţi făcut ceea ce trebuia să faceţi, mi-a spus Fitzgerald cu o voce joasă, dar caldă.

— Poţi fi sigur că aşa a fost! Fără surle şi trâmbiţe, fără steaguri ciuruite de gloanţe fluturând deasupra capului.

La fraza asta, mi-a venit şi mie să râd.

— Iertaţi-mă, vă rog, un obicei prost de-al meu! La un moment dat, m-am crezut poet!

Nu a părut să mă audă.

— Mi-a mai spus despre o ciocnire pe care aţi avut-o în Vosgi, când aţi ţinut la respect timp de opt zile, cu câteva sute de partizani, trei mii de soldaţi din SS.

— Adevărat! A ţinut minte să vă spună că au fost şi femei împreună cu noi în munţi? La sfârşitul afacerii despre care aţi amintit, m-am făcut mic pe fundul unei gropi de obuz şi am tăcut chitic, în timp ce unsprezece soldaţi germani şi-au făcut mendrele cu una dintre femeile alături de care luptasem. O ţineau pe rând şi îşi satisfăceau poftele până când nu au mai putut. Când au plecat, mai era încă vie.

— Şi ce aţi făcut?

— Am împuşcat-o, domnule maior Fitzgerald. Am făcut ceea ce aş fi făcut pentru orice biet animal care s-ar fi aflat în agonie, cu întreaga fiinţă răvăşită şi fărâmiţată dincolo de orice posibilitate de recuperare.

S-a întors şi s-a depărtat de mine, împleticindu-se. Pentru el, războiul fusese cu adevărat o aventură galantă. Raiduri la scară redusă, dincolo de Canalul Mânecii, incursiuni pe timpul nopţii, întâlniri ocazionale cu inamicul faţă în faţă, împuşcături în noapte, lătratul unei mitraliere Thompson. Pentru a fi cinstit faţă de el, trebuie să spun că am descoperit mult mai târziu că avea la activ şase acţiuni în cursul cărora el şi oamenii lui au intrat cu canoele în porturi aflate sub controlul inamicului, şi-au montat minele magnetice şi apoi s-au retras fără să fie simţiţi. Totul sub acoperirea nopţii.

De asemenea, am descoperit că avusese o contribuţie esenţială la debarcarea din Normandia, extrem de periculoasă, dar complet lipsită de orice element spectaculos. Echipa lui curăţase de mine plaja Omaha cu trei nopţi înaintea zilei Z. De fapt, Fitzgerald nu a luat niciodată parte la o acţiune pe scară mare, nu a văzut niciodată o ţară devastată de armatele care luptau pe teritoriul ei, nu a văzut niciodată femei şi copii aflaţi cu adevărat în pericol. Şi totuşi era un bărbat foarte curajos. Curajos, dar, aşa cum am hotărât eu atunci, un pic cam prost. Am intrat din nou în cabina de comandă şi după aceea şi-a făcut apariţia şi Dobson.

— Intrăm în regim silenţios, domnule, mi-a spus el.

Ceea ce însemna că ne aflam la aproximativ patruzeci şi cinci de kilometri de destinaţie, situaţie pentru care exista un regulament special de procedură. La douăzeci de mile, trebuia să se renunţe complet la motoarele principale, rămânând în funcţiune numai cele auxiliare, iar de la jumătate de milă distanţă de destinaţie urma să fiu transportat cu o barcă gonflabilă.

Dobson şi-a verificat după aceea ceasul.

— Este timpul pentru instructajul final, domnule! Am stabilit cu maiorul Fitzgerald să folosim sala de mese pentru aceasta. Vă rog, să mergem!

*

* *

— *Grande Pierre* este o operaţiune care are două componente principale, am spus eu. Sarcina numărul unu îmi revine mie – respectiv, să debarc pe insulă şi să obţin informaţii. Sarcina numărul doi vă revine vouă – respectiv, să intraţi în portul Charlottetown şi să minaţi toate vasele pe care le găsiţi.

S-au înghesuit cu toţii la masa pe care desfăşurasem harta, cu chipurile înnegrite cu cremă de camuflaj, astfel încât nu aveam

absolut nici o posibilitate să-mi dau seama de vreo mişcare imperceptibilă pe feţele lor. Nu că ar fi contat prea mult. Făcusem de atâtea ori lucruri de genul acesta în cinci ani şi jumătate, încât consecinţele nici nu mai intrau în calcul. Faptul că unii dintre oameni puteau să fie morţi până în zori, sau poate chiar toţi, pentru mine reprezenta un simplu fapt de viaţă în condiţii de război.

Fiecare dintre ei ştia exact ce urma să se întâmple, fiecare detaliu al operaţiunii. Un motiv suficient pentru a lua toată discuţia de la capăt, ceea ce am şi făcut.

Când am terminat cu detaliile tehnice, am mai adăugat câteva remarci care ar fi trebuit să le limpezească obiectivele misiunii.

— În încheiere, pe scurt, trei puncte importante care să vă lămurească în ce poziţie ne aflăm fiecare. *Unu*, şi cel mai important, misiunea mea este mai importantă decât a voastră şi *trebuie*, repet, *trebuie* să aibă întâietate în orice condiţii faţă de operaţiunea voastră.

La aceasta remarcă, am observat o strălucire de răutate în ochii lui Grant. Dar am trecut mai departe.

— *Doi,* nu trebuie să încercaţi, în nici un fel, să distrugeţi instalaţiile portuare situate pe docuri şi, în general, nu trebuie să vă aventuraţi în nici un fel de acţiune care să dea în vileag prezenţa voastră pe insulă.

Poate că Fitzgerald avea toate motivele să fie exasperat de felul în care strecurasem acest punct doi şi nervozitatea sa s-a manifestat printr-o contracţie nervoasă a muşchilor feţei, care nu avea cum să scape neobservată.

— Iar în ultimul rând, *trei,* dacă planul iniţial nu merge aşa cum a fost stabilit, sau dacă trebuie modificat, indiferent în ce sens, eu sunt comandantul.

Acest ultim punct, al treilea, a provocat o anumită rumoare, dar, cu un gest scurt, Fitzgerald a înăbuşit-o în faşă.

— În regulă, cred că putem să trecem alături să verificăm încă o dată echipamentul, a spus el, dându-le oamenilor săi alt subiect la care să se gândească. Vreţi să-i inspectaţi, domnule? m-a întrebat pe urmă, întorcându-se spre mine.

Am acceptat cu o înclinare a capului.

— Vin în zece minute.

M-a salutat şi s-a retras. I-am zâmbit lui Dobson, care stătea deoparte, cam încruntat.

— Ape adânci, nu-i aşa, Dobson? Nu-ţi face probleme. Ai putea, în schimb, să mă îndatorezi cu un whisky mare, după care

o să-i inspectez pe băieţii ăia pentru ultima oară.

Mi s-a părut şi mie ciudat cât de bine îmi ieşise atitudinea aceea de colonel şi mi-am spus în sinea mea că, atunci când îmi puneam în minte, îmi reuşeau cele mai neaşteptate lucruri.

*

* *

Totul s-a petrecut într-o atmosferă şi de o manieră foarte milităroase. Stăteau drepţi, doi câte doi, în dreptul canoelor lor, cu tot echipamentul în spate, exact ca în momentul zero. Aveau cu toţii o înfăţişare dură, încrâncenată, cât se poate de competentă, de maşini de război bine reglate şi unse. Uitându-mă la ei, mi-am spus în gând că nu aveai ce să ceri mai mult de la ei.

— Privindu-i pe băieţii ăştia, mă bucur că facem parte din aceeaşi tabără, domnule maior, i-am spus lui Fitzgerald.

— Vă mulţumesc, domnule colonel, mi-a răspuns el, vădit încântat de remarcă, dar căutând să nu lase să se vadă acest lucru.

— Sper că sunt la curent cu *Kommandobefehl...*

— Ştiu perfect în ce se bagă.

— Aşa fi trebuie, domnule maior, aşa şi trebuie! *Kommandobefehl...* Chestia asta echivalează cu un glonţ în ceafa, în cazul în care pun mâna pe noi, băieţi! le-am mai spus o dată, cu voce tare, ca să fiu sigur că le erau clare dimensiunile exacte ale operaţiunii.

După ce am terminat trecerea în revistă a oamenilor, am ieşit, urmat de Dobson.

— Îmi par o adunătură de duri, domnule! mi-a spus Dobson. Am mai transportat o echipă de rangeri cu câteva zile înainte de ziua Z, ca să cureţe plajele de mine. Vă spun, niciodată nu am văzut oameni cu nervi mai tari decât ai lor.

— Aşa este, Dobson, numai că oamenii de acest gen au şi un mare defect: nu ştiu niciodată unde să se oprească, ceea ce înseamnă că merg prea departe. Iar uneori acest lucru se poate dovedi dezastruos.

Mi s-a părut ciudat că găsisem tocmai aceste cuvinte pentru a-i caracteriza. Presupun că a fost vorba de un moment de clarviziune. Lucrul acela despre care oamenii de ştiinţă spun că nu ar fi posibil. Cu toate acestea, ştiam cu fiecare fibră a trupului meu că, în noaptea aceea, lucrurile nu aveau să se petreacă aşa cum fuseseră planificate, ştiam că ceva avea să dea greş. *Iarăşi celtul din mine, probabil.* Ştiam acest lucru cu o precizie

dezarmantă, ca şi cum răul s-ar fi produs deja, şi mă gândeam la ceea ce avea să urmeze, stând rezemat cu coatele de parapetul de pe punte.

Nu a trecut mult până când Dobson şi Fitzgerald m-au descoperit.

— Un ceai, domnule? m-a întrebat Dobson, întinzându-mi o cană de tablă emailată. Vi l-am pregătit aşa cum vă place.

Dumnezeu să binecuvânteze Marina! Am simţit cum romul îmi răspândea valuri de căldură în tot corpul. Între timp, începuse să plouă destul de tare, şi Dobson avea chef, după câte mi se părea, să-mi spună ceva.

— Asta-i vremea care îmi place mie! Şi noaptea asta, şi misiunea… Asta-i viaţa care îmi place!

— Ce făceai înainte de război?

— Sunt contabil.

— Şi ai de gând să te întorci la vechea meserie? l-am întrebat eu, simţind brusc că îmi era simpatic.

— Pe naiba! mi-a răspuns el, abţinându-se să-şi dea frâu liber limbii. Sunt dispus să fac orice altceva, numai asta nu! Şi, oricum, nu se poate spune că am supravieţui războiului, nu-i aşa?

— Nu aş fi crezut că în această etapă a războiului dubiile cu privire la supravieţuire să fie atât de acute, se vârî şi Fitzgerald în discuţie.

— Oamenii mor în general în războaie, fiind înfrânţi de situaţii dezavantajoase, cărora nu le pot face faţă, am citat eu.

Fitzgerald s-a întors spre mine şi m-a privit cu o expresie ciudată, deşi se poate să nu fi fost chiar aşa, pentru că nu-i puteam zări chipul prea clar în întuneric.

— *Arta războiului,* am precizat eu, gândindu-mă că acest lucru era necesar. O carte scrisă de un soldat chinez, pe nume Wu Chi, domnule maior. V-o recomand. A spus tot ceea ce era de spus despre acest subiect, şi asta cu patru sute de ani înainte de Hristos.

— Îmi pare rău, dar nu pot să accept acest punct de vedere, mi-a răspuns el politicos. Soldatul moare nu numai din pricina unor circumstanţe, ci şi din cauza propriei incapacităţi de a face faţă unei anumite situaţii.

Toate acestea poate că arătau excelent pe tablele de la West Point, sau unde îşi făcuse şcoala militară, l-aş fi mai servit încă vreo câteva citate, dar mi s-a părut ca nu avea nici un rost.

*

* *

Când ne-am oprit, insula era tot invizibilă, ceea ce nu era cu nimic neaşteptat, în schimb, eu mă aflam într-o dispoziţie cât se poate de veselă, mulţumită ultimei căni de ceai pe care mi-o oferise Dobson, după ce în prealabil o stropise din belşug cu rom.

Urma să fiu dus până la mal de micimanul vasului, pe nume Varley, şi de un marinar mai în vârstă, bătrân lup de mare, pe nume Dawson. Ei au coborât primii, iar înainte să cobor şi eu, mi-am potrivit ceasul cu Dobson.

— În regulă, domnule! Daţi-i drumul şi... cu bine!

Ne-am strâns mâinile şi Dobson m-a salutat formal, iar Fitzgerald, care păstrase o oarecare distanţă, mi-a şoptit:

— Noroc, domnule colonel!

Şi el m-a salutat formal, dar strângerea de mână mi s-a părut surprinzător de bărbătească. Numai că nu putea să aibă şi darul de a-mi linişti temerile. Ceva era în neregulă şi ştiam că acest ceva avea legătură cu omul acela sau, ca să fiu cinstit, cu noi doi. Fusese o relaţie proastă de la bun început. Începuse cu stângul şi continuase la fel, eu reacţionasem aşijderea, şi cam asta era! Oricum, nu aveam ce să fac în această privinţă, pentru moment, aşa că am escaladat parapetul şi am sărit în barcă.

*

* *

Debarcările de noapte pe ţărmuri inamice au fost întotdeauna destul de problematice. Plajele bune pentru acest scop, în general, erau minate. Restul erau periculoase, şi aceasta din cauze naturale. Bărcile pneumatice fuseseră special concepute pentru astfel de misiuni, pentru a le reduce la minimum riscurile, iar atunci când intrau pe mâinile unor specialişti, dădeau rezultate mai mult decât satisfăcătoare în cea mai mare parte a situaţiilor. În plus, erau acoperite cu o vopsea specială, care le făcea foarte greu de detectat chiar şi de la mică distanţă.

Am auzit valurile lovindu-se de ţărm. Prin întuneric, cu mult înainte de a putea zări insula şi apoi, destul de brusc, ca şi cum ar fi căzut un văl, am putut să văd fosforescenţa coamelor înspumate ale valurilor spărgându-se de stânci, împrăştiind roiuri de picături care păreau strălucitoare în întuneric.

Am verificat din nou busola şi l-am bătut pe Varley pe umăr.

— Luaţi-o drept înainte şi pe urmă am să văd ce-mi mai amintesc.

Ne mişcăm deja odată cu curentul care ne strecura printre vârfurile de stâncă ce apăreau şi dispăreau acoperite de valurile

albe. Cei doi marinari încercaţi într-o mulţime de debarcări ca aceasta reuşiră să ocolească o stâncă mai mare, care ar fi putut să ne răstoarne, dacă am fi nimerit în ea, dar din acel moment tot ceea ce puteam să fac era să mă las condus de instinct.

Trecuse mult timp, al naibii de mult timp, totuşi sunt lucruri pe care nu le poţi uita cu adevărat niciodată, lucruri pe care le porţi în sânge.

Auzeam un sunet ciudat, un mormăit înfundat, de care mi-am amintit imediat: era zgomotul pe care îl făcea apa la capătul Scării Diavolului. L-am bătut din nou pe Varley pe umăr şi i-am spus în ce parte să o ia.

Era suficient loc să încăpem toţi trei, dar trebuia să ne aplecăm capetele. Varley şi Dawson s-au apucat cu mâinile de stânci, căutând să ţină barca pe loc, iar eu mi-am aprins lanterna şi m-am ridicat în picioare. Aerul era saturat de mirosul de apă sărată, de iarbă de mare şi de găinaţ de pescăruş. Treapta pe care o căutam şi care mă putea ajuta să pornesc în sus se afla la vreo câţiva zeci de centimetri deasupra capului meu şi, cu ajutorul lui Varley, am reuşit să mă prind cu mâinile de ea.

Varley mi-a înapoiat apoi lanterna şi o altă barcă pneumatică, mică, de o singură persoană – asigurarea mea în cazul în care lucrurile nu ar fi mers aşa cum fuseseră plănuite – după care mi-a zâmbit.

— Noroc, domnule! O să fim înapoi exact la timp, vă promit.

Am mai auzit hârşâitul bărcii pe peretele de stâncă, pleoscăitul vâslelor în apă şi pe urmă cei doi au dispărut cu totul. Mi-am legat barca de rezervă cu o carabină de centură şi m-am oprit o secundă să mă reculeg. Eram din nou acasă, prima oară după cinci ani lungi.

CAPITOLUL V

Pe teren primejdios

Am urcat câţiva metri, după care am găsit o fisură suficient de mare în peretele de stâncă, deasupra urmelor de apă, şi am înghesuit barca, împingând-o cu toată puterea, pentru a fi sigur că nu putea să cadă în apă.

Mai uşor şi mai liber în mişcări, am ridicat fasciculul de lumină al lanternei în sus, încercând să evaluez situaţia. Puţul din inima stâncii se continua în sus, dar lanterna nu putea să răzbată până la capăt. La vreo cincisprezece metri deasupra mea, făcea un cot brusc la stânga şi pe urmă se continua la fel, în zigzag, încă vreo sută de metri, până la suprafaţă, unde se deschidea într-o crevasă, chiar lângă creasta falezei.

Prima dată mă căţărasem pe acolo când eram un puştan de vreo paisprezece ani, în cadrul unui soi de ritual insular, care trebuia să dovedească dacă erai curajos sau nu. A fost o experienţă memorabilă. Am mai escaladat Scara Diavolului, după aceea, de încă două ori. O dată ca să o impresionez pe Simone – un motiv general pentru multe dintre faptele mele din vremea aceea – iar a doua oară ca să-mi demonstrez mie însumi ceva.

De această dată, deosebirea era că o bună bucată de timp trebuia să escaladez pe întuneric, pentru că nu exista nici o altă alternativă. Am mai luminat o dată peretele de deasupra mea, am căutat să-i memorez relieful, apoi mi-am stins lanterna, mi-am îndesat-o în buzunarul hainei şi am început să mă caţăr.

Adevărul este că întunericul, în loc să sporească tensiunea, a neutralizat-o aproape de tot. La fiecare atingere, găseam sprijin pentru mâini şi pentru picioare, iar faptul că această escaladă avea loc într-o beznă totală avea şi o parte bună: mă împiedica să văd hăul care se deschidea sub mine din ce în ce mai adânc.

Am urcat într-un ritm constant, oferindu-mi un răgaz de odihnă de vreo zece minute sau cel mult un sfert de oră şi, încetul cu încetul, zgomotul zbuciumului mării s-a stins şi m-am trezit cât se poate de singur. În cea mai mare parte însă, escalada a fost atât de simplă, încât nici mie nu-mi venea să cred, amintindu-mi de băiatul care eram când urcasem prima oară pe aici, cu inima în dinţi. Presupun că existau două explicaţii posibile. Ori că nu

fusese niciodată atât de greu pe cât ţinusem eu minte, ori că devenisem specialist în asemenea treburi.

Ultimii cincisprezece sau douăzeci de metri au fost şi cei mai grei, pentru că peretele era aproape neted, şi am urcat sprijinindu-mă în mâini şi în picioare, mişcându-mă cu cea mai mare atenţie.

Începea însă să se simtă miros de aer proaspăt din nou şi am simţit şi primii stropi de ploaie. Privind în sus, am văzut o pată mai luminoasă în întuneric şi chiar am avut senzaţia că norii s-au dat în lături ca să pot vedea o stea pe cer. Am tras aer în plămâni de câteva ori cu putere şi pe urmă am parcurs ultimii metri fără să mă mai opresc. După un minut sau două, m-am apucat cu mâinile de buza Scării Diavolului şi, cu o ultimă sforţare, am ieşit afară. M-am ghemuit în spatele unei scobituri dintr-o stâncă şi am aşteptat puţin ca să-mi trag sufletul. Cred că aerul închis din tunel nu-mi făcuse prea bine, pentru că am avut, pentru o secundă, impresia că întunericul care mă înconjura era o imensă prăpastie care m-ar fi înghiţit dacă nu reuşeam să-mi ţin echilibrul. Sub mine, la o sută de metri, marea continua să se zbată, lovindu-se de ţărm cu putere, şi deasupra, printre nori, se zăreau stelele.

Mă aflam deja pe teren inamic, aşa că mi-am scos Mauser-ul din buzunar, l-am verificat, i-am pus cartuş pe ţeavă şi l-am vârât la spate, după centură. Mai trebuia să-mi croiesc drum pe o pantă destul de lină, pentru a ieşi din crevasă pe teren orizontal. M-am oprit la marginea pantei, culcat pe burtă şi, cu mâinile afundate în muşchi, am stat o clipă să mă odihnesc. Mirosul ierburilor mi-a trezit imediat alte amintiri şi nostalgii. Poate că mirosurile au o putere de evocare mai puternică decât orice altceva.

M-am ridicat în picioare, cercetând întunericul, am făcut primul pas şi m-am trezit drept într-o reţea de sârmă ghimpată în care fuseseră prinse cutii de conserve şi chiar canistre goale de benzină, care au început să facă un zgomot asurzitor la stânga şi la dreapta mea.

*

* *

Primul meu gând a fost că Joe St. Martin mă trădase. Ori asta, ori gardul de sârmă ghimpată fusese ridicat în ultimele trei săptămâni, ceea ce mi se părea foarte puţin probabil. Amintindu-mi ultimele lui cuvinte, am avut convingerea că mă trimisese în mod deliberat la moarte.

Haina groasă pe care o aveam pe mine m-a ferit de ţepii ascuţiţi şi ruginiţi, dar pentru moment m-am pomenit imobilizat în reţeaua de sârmă ghimpată. După ce am început să mă eliberez, centimetru cu centimetru, am auzit o uşă deschizându-se şi apoi trântindu-se la loc.

Atunci când, într-un târziu, s-au făcut auzite voci, mi-am dat seama că erau soldaţi germani. Nu puteam să nimeresc mai prost.

— Cine-i acolo? Mâinile sus!

M-am smucit şi am reuşit să mă eliberez, însoţit de zdrăngănitul îngrozitor al conservelor goale şi al canistrelor, şi am dat să mă reped către deschiderea crevasei, dar pesemne nu am reuşit să mă mişc suficient de repede. Un fascicul de lumină crudă, pornit dintr-o lanternă, s-a oprit fix asupra mea şi am ridicat rapid mâinile, lucru pe care îl învăţasem pe propria mea piele în ultimii cinci ani: nu numai tu erai speriat când erai surprins în asemenea condiţii, dar şi celălalt, cel care te descoperea. Şi, dacă ţineai cât de cât la viaţa ta, era mai bine ca cel puţin în primele secunde să faci ceea ce ţi se cerea, pentru că un deget nervos aşezat pe trăgaci poate să te trimită să joci babaroase cu îngeraşii Sfanţului Petru mai rapid decât ţi-ai putea imagina.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu! Nu trageţi! Sunt un biet pescar! Sunt pescar, atâta tot!

Am reuşit să introduc o anumită doză de teroare în voce, ceea ce nu a fost prea dificil, în franceză, şi cu un accent breton pronunţat.

Fasciculul lanternei a rămas fixat pe chipul meu, iar replica nu s-a lăsat aşteptată, însă în cuvinte şi nu în gloanţe: într-o franceză stâlcită mi s-a cerut să mă explic. Le-am spus că eram un biet pescar din Prente du Chateaux, de pe coasta bretonă, că motorul bărcii mele se stricase şi că plutisem în derivă timp de şase ore, eşuând în cele din urmă pe stâncile de la baza falezei. Probabil că explicaţia mea li s-a părut destul de convingătoare, mai ales că eram îmbrăcat corespunzător. Au discutat situaţia împreună, în germană, şi după tonul vocilor lor mi-am dat seama că erau simpli soldaţi de gardă. Ceea ce părea să-i intrige cel mai mult era faptul că nu înţelegeau cum de reuşisem să escaladez stâncile acelea, lucru evident din moment ce mă aflam acolo, de cealaltă parte a reţelei de sârmă ghimpată.

Mi-am coborât mâinile încet, dar mi s-a amintit prompt să le ţin sus. Nu-şi luaseră lanterna de pe mine nici o secundă şi i-am

auzit umblând la sârma ghimpată, înjurând de câteva ori în germană, şi în următoarea secundă erau lângă mine.

Aş fi putut să-l omor pe soldatul care se apropiase de mine chiar în locul acela, şi nu numai într-un singur fel, dar mai era şi celălalt, care rămăsese de cealaltă parte a reţelei de sârmă ghimpată, aşa că am acceptat fără să clipesc percheziţia stângace la care am fost supus.

Bineînţeles că nu a găsit nimic, pentru că aveam cuţitul în mâna dreaptă, pe care o ţineam ridicată deasupra capului, împreună cu stânga, iar pistolul se afla îndesat la curea, la spate, poziţie care le scăpa uneori chiar şi specialiştilor în percheziţii. Iar pe de altă parte, soldatul acela nici nu se aştepta să găsească ceva la mine – vreau să spun ceva important.

Soldatul care m-a percheziţionat şi-a scos şi el lanterna, a aprins-o şi mi-a făcut semn să trec printre reţelele de sârmă ghimpată, pe unde venise şi el. M-am supus, ascultător. În trecere, nu i-am acordat prea mare importanţă camaradului său, pentru că eram orbit de lumina lanternei sale, dar am avut sentimentul clar că el era şeful.

— Lasă, Karl, poţi să pui sârma la loc mai târziu! Deocamdată, haide înăuntru să-l vedem mai bine.

Nu am avut de mers mai mult de vreo zece metri, după care am coborât câteva trepte de beton, ajungând într-un post de observare, cum erau cu miile de-a lungul coastelor Atlanticului. Chestia asta a pus capac la toate. St. Martin trebuia să fi ştiut. *În mod sigur ştia!* Construcţia aceea trebuie că se afla acolo de câţiva ani!

— Deschide uşa! mi s-a ordonat în franceză.

Am făcut ceea ce mi s-a cerut şi am mai coborât trei trepte, intrând în buncăr. Nu mai era nimeni înăuntru, lucru de care eram sigur, pentru că nu mai era nici o altă uşă. M-am întors şi am dat ochii cu cei care mă prinseseră.

Cel care se afla cel mai aproape de mine era un bărbat între două vârste, cu părul grizonat şi ochelari cu rame de oţel – artilerist, după uniformă. Celălalt se afla la un pas în spatele lui şi era alt gen: dur, cu ochii mici şi şireţi, impresie accentuată şi de o cicatrice de glonţ pe care o avea pe un obraz. Şi-a agăţat pistolul-mitralieră într-un cui lângă uşă şi şi-a scos o ţigară, privindu-mă curios.

Cel cu ochelarii cu ramă de oţel ţinea încă într-o mână lanterna mea, iar în cealaltă mână o carabină. M-a lovit cu patul puştii, amintindu-mi că trebuia să ţin mâinile sus.

O bună parte din timpul alocat cursurilor de pregătire a agenţilor pentru operaţiuni speciale era dedicat artei de a ucide în tăcere, instructorul-şef fiind un individ cu o eficienţă îngrozitoare în acest domeniu. La sfârşitul cursului său, orice urmă de teamă de contact direct cu un inamic pe care ai fi mai avut-o în fapt, teama de a nu fi lovit sau rănit – dispărea cu desăvârşire. De aceea, nu mi-a mai fost niciodată teamă de o luptă corp la corp. În ciuda faptului că sunt mic de statură, mai scund decât media. De fapt, la sfârşitul acestui curs capeţi un alt gen de teamă: teama de a fi implicat într-o încăierare în care să ajungi să omori pe cineva, pur şi simplu, ca act reflex.

Din această cauză, ieşisem dintr-o mulţime de baruri când lucrurile începeau să o ia razna, încasasem insulte de la tot felul de beţivani din Londra şi de aiurea cu toptanul şi, lucru foarte ciudat, sentimentul de putere totală asupra oponentului, precum şi sentimentul de încredere în forţele mele m-au ajutat foarte mult tocmai să plec.

În orice caz, de această dată nu am avut nici cea mai mică îndoială că trebuia să le omor pe cele două santinele de pe faleză. Eram obligat să o fac.

Soldatul cu ochelari mi-a zâmbit răutăcios şi m-a mai împuns odată cu ţeava armei. Am dat să-mi ridic mâinile din nou, deschizându-mi în acelaşi timp cuţitul – şmecherie veche de trupă de comando – şi l-am înjunghiat sub bărbie, lama cuţitului trecându-i prin cerul gurii şi oprindu-i-se în creier, omorându-l instantaneu. Trupul său căzu inert într-o parte, iar camaradul său, dându-şi seama despre ce anume era vorba, s-a repezit să-şi ia arma, înjurând. Numai că eu aveam deja în mână Mauser-ul cu amortizor, şi am tras, lovindu-l exact în inimă.

Nu trecuseră nici zece secunde când am auzit sunetul telefonului. Pentru mine, ar fi fost fatal să nu răspundă nimeni, sau cel puţin aşa mi s-a părut în clipa aceea, aflându-mă în altă lume. O lume diferită, în care acţiunea trebuia să fie promptă, lucrurile clare şi simţurile mai ascuţite decât în lumea pe care cu toţii o cunoaştem.

Am ridicat receptorul, acoperind parţial microfonul cu o mână, şi am spus în germană:

— Alo?

— Muller, tu eşti? Aici Weber! E totul în ordine? s-a auzit o voce depărtată, slabă, pe o linie în mod evident foarte proastă.

— Nici o problemă, am răspuns eu.

— În regulă, ne vedem mâine dimineaţă!

Am pus receptorul în furcă şi am trecut la treabă. Mi-am recuperat în primul rând cuţitul pe care l-am curăţat bine şi l-am pus la locul lui în buzunar, împreună cu lanterna, după care mi-am îndreptat atenţia spre cadavrele care zăceau pe planşeul de beton al buncărului. Nici unul nu sângerase prea mult. Mai întâi l-am luat de umeri pe soldatul cu ochelari, l-am târât afară, dincolo de valul de sârmă ghimpată, şi l-am aruncat în mare. Apoi m-am întors după camaradul lui.

Am pus barajul de sârmă ghimpată la loc, mascând drumul pe care îl folosisem, după care m-am întors în buncăr să verific planşeul de beton. Am şters cele câteva picături de sânge cu o cârpă pe care am aruncat-o după un rastel de arme. După tonul convorbirii telefonice, mi s-a părut evident că până în zori nimeni nu avea să mai deranjeze liniştea buncărului, dar bineînţeles că nu puteam să fiu absolut sigur de acest lucru. Dacă ar fi sunat cineva din nou, neprimind nici un răspuns, probabil că ar fi considerat că cei doi patrulau pe afară. Dar, dacă ar fi venit cineva până acolo, observând petele de sânge de pe jos, ar fi dat cu siguranţă alarma, şi toată insula ar fi fost în picioare în următoarele cincisprezece minute. Era un risc pe care trebuia să mi-l asum.

Rezemată de peretele din spate al buncărului, am găsit o bicicletă, şi asta mi-a dat o idee. Principala mea problemă în momentul acela era timpul, şi fiecare minut economisit putea să cântărească foarte greu în balanţa misiunii. Într-un cuier din spatele uşii, erau atârnate mantalele celor doi germani de care tocmai scăpasem. Am îmbrăcat una dintre ele, mi-am îndesat şapca într-un buzunar şi mi-am pus pe cap o cască de oţel pe care am găsit-o pe masă. Era ceva cam prea mare pentru mine, dar cu atât mai bine. M-am urcat pe bicicletă şi am pornit la drum.

Mintea îmi mergea mai repede decât oricând, pentru că trebuia să-mi fac cât mai rapid un plan de acţiune. Poteca pe care apucasem ducea, la vreo cinei! Sute de metri, la un drum de ţară, care fusese amenajat drept cale de acces pentru Fortul Marie Louise. Încă din perioada victoriană. Drumul ducea la Charlottetown sau la Granville, iar Senioria se afla chiar în această din urmă zonă. Mi s-a părut logic ca un soldat german să se folosească de bicicletă pentru a ajunge acolo mai repede decât ar fi ajuns Owen Morgan pe jos, tăind câmpia, care ar fi putut ascunde alte surprize, despre care St. Martin habar n-avea sau pe care omisese intenţionat să le menţioneze.

După câteva minute, mi s-a părut că drumul s-a schimbat şi, când am aprins farul bicicletei, am înţeles de ce: drumul fusese acoperit cu un strat de asfalt. Aşa cum aveam să observ mai târziu, germanii asfaltaseră cea mai mare parte a drumurilor de pe insulă, în perioada în care construiseră fortificaţiile, ca să înlăture noroiul care le bloca maşinile.

Din punctul meu de vedere, era excelent, am încălecat pe bicicletă şi mi-am văzut mai departe de drum.

*

* *

Până la Seniorie era ceva mai mult de un kilometru şi jumătate, şi cea mai mare parte a drumului nu m-am întâlnit cu nimeni. Când m-am apropiat de aerodrom, pregătindu-mă să fac stânga pe drumul spre Granville, am văzut o pereche apropiindu-se de farul de camuflaj. Era prea târziu să mă ascund, aşa că am redus viteza, mi-am lăsat capul în jos şi mi-am văzut de drum. În urma mea, un camion a făcut şi el stânga pe drumul spre Granville. Am avut impresia că şoferul mi-a făcut un semn cu mâna, iar pe urmă a dispărut în întuneric.

Am coborât dealul, simţind un gol în stomac. Mai erau câteva sute de metri, atâta tot, câteva sute de metri, până la Simone. Oare ce avea să spună? Cum ar fi reacţionat? M-ar fi mai recunoscut oare? Nu, acest lucru nu mi s-a părut cu putinţă.

Am făcut o curbă şi am văzut Senioria ceva mai jos, printre arborii stufoşi, şi am văzut chiar şi lumini în direcţia ei, slabe, cei drept, dar suficiente pentru a-mi da seama că ceva nu era în regulă, în curte, se aflau cel puţin trei maşini de teren şi o limuzină, iar la baza scării care urca spre intrare fusese postată o santinelă, deasupra căreia flutura un steag nazist, arborat pe un catarg fixat deasupra peronului care acoperea intrarea.

Iarăşi Joe St. Martin! Trebuia să-mi fi dat seama din timp. Într-adevăr. Am continuat să pedalez, depăşind poarta masivă din fier forjat de la intrare şi am văzut înăuntru şi camionul care mă depăşise mai devreme. Am mers mai departe.

Granville se întindea în faţa mea, în întuneric, o îngrămădeală de nu mai mult de douăsprezece sau cincisprezece case, adunate în jurul debarcaderului salvamarului. Iar în Granville, conform informaţiilor lui St. Martin, trebuia să nu se mai afle decât Ezra Scully, care, chipurile, ar fi trăit acolo de unul singur. Oare minţise St. Martin şi în această privinţă? Aveam să aflu singur şi acest lucru – nu aveam de ales. Am intrat în satul cufundat într-un întuneric deplin până m-am apropiat de prima

casă, m-am dat jos de pe bicicletă şi am lăsat-o sprijinită în spatele unui gard.

Mi s-a părut că liniştea care mă înconjura avea ceva ireal în ea. Parcă ar fi fost un sat-fantomă. Nu părea să mai existe vreun suflet viu în partea locului, şi numai marea, din depărtare, se auzea vuind.

Am înaintat prevăzător. Casa lui Ezra se afla în spatele şoproanelor de lângă debarcader. Nu vedeam nici un motiv întemeiat pentru care lucrul acesta să se fi schimbat. La un moment dat, m-am oprit, pentru că am zărit o geană de lumină la unul. Dintre geamuri şi chiar am auzit râsete înfundate. M-am lăsat pe vine sub ferestrele de lângă intrare şi m-am uitat înăuntru printr-o crăpătură dintre draperii. L-am văzut în capul mesei, cu faţa la mine, îmbrăcat cu o cămaşă cu mâneci scurte. Nu se schimbase aproape deloc. Acelaşi chip, aceeaşi nemulţumire întipărită pentru totdeauna pe el, aceeaşi barbă roşie, până şi aceeaşi chelie care strălucea sub un bec ce se afla chiar deasupra creştetului său. Electricitate în Granville? În mod evident, încă o inovaţie germană.

Avea trei tovarăşi – trei soldaţi germani, care stăteau, ca şi el, numai în cămăşi. Am zărit pe podea un butoiaş cu bere şi probabil că jucau whist – după cum îl ştiam eu pe Ezra. M-am ridicat şi am plecat de la geam. Aş fi putut să-i omor pe toţi trei, cum stăteau la masă, dar nu era calea cea mai bună câtă vreme Ezra se afla şi el acolo. După un moment, am auzit un scaun hârşâit pe podele, un val de râsete vesele şi uşa de la intrare s-a deschis larg.

Era unul dintre germani. M-am ascuns cât puteam de bine în întuneric şi, tot căutând adăpost, am nimerit peste peretele din spate al şopronului bărcilor. Am apăsat clanţa, uşa s-a deschis, iar eu m-am strecurat ca o părere înăuntru, închizând uşa în spatele meu. Nu se mai auzeau vocile din casa lui Ezra. Am aşteptat o secundă şi pe urmă mi-am aprins lanterna.

Şi nu mi-a venit să cred ce mi-au văzut ochii în fracţiunea de secundă cât am ţinut-o aprinsă. Pe întuneric, m-am apropiat şi mi-am plimbat mâna pe lemnul bărcii, care a început să-mi vorbească într-o limbă în care ne înţelegeam perfect. Era o barcă de salvare de cincisprezece tone, de treisprezece metri lungime, model Watson, şi avea două motoare Diesel de treizeci şi cinci de cai putere pe motorină. Putea să ia la bord un echipaj de opt oameni, iar pe vreme rea putea să ţină până la cincizeci de oameni.

Pentru o clipă, bariera anilor a dispărut şi am văzut din nou valurile uriaşe de câte zece metri de apă verde, repezindu-se spre noi cât pe ce să ne omoare, mi-am amintit cum am alunecat până la pupa, unde m-am apucat de picioarele timonierului. El a urlat, dar urletul său s-a pierdut în vuietul vântului, cu ochii lui scânteietori sub cozorocul şepcii galbene pe care toată lumea i-o cunoştea, cu barba lui roşie plină de apă sărată. Ezra Scully, timonierul vasului de salvare din Saint Pierre, unul dintre cele mai mari nume din istoria salvamarilor.

Mi-a tras un călcâi în coaste, punându-mă pe picioare suficient cât să ajung la o parâmă. Aveam nouăsprezece ani, eram în vacanţă, după primul an la universitate, şi nu mi-aş fi dorit, în nici un caz, să fiu altundeva, în clipa aceea, decât în barca de salvare.

Când am reuşit să mă ridic în picioare, barca ajunsese pe creasta unui val şi prin perdeaua de ploaie am văzut cargoul pe care îl căutam, plutind în derivă, înclinându-se ameninţător de pe stânga spre dreapta.

Mi-am trecut o mână peste faţă, să şterg apa sărată care îmi intrase în ochi, şi m-am trezit din nou în şopronul cufundat în linişte, alături de o barcă de salvare pe care o iubeam şi care se numea *Owen Morgan.*

CAPITOLUL VI

Şi pământul s-a cutremurat

Nu toţi salvamarii erau pescari. În Northumberland, puteai să găseşti mineri în echipaje. În Ţara Galilor, fermieri. Ar fi necinstit din partea mea să spun că tatăl meu fusese singurul artist care servise ca timonier, dar ar fi foarte posibil să fie adevărat. Pe de altă parte, crescuse pe mare, şi o bună parte din viaţă îşi câştigase existenţa de pe urma mării, astfel încât distincţia aceasta probabil că ar fi incorectă.

Ambarcaţiunea care îl ucisese se numea *Ceciley Jackson,* şi avea zece metri lungime. O barcă mică, aşa cum sunt de regulă bărcile de salvare, numai că, spre deosebire de suratele sale, fusese construită pentru a putea fi ridicată pe mal, aşa că era foarte uşoară. Portul din Saint Pierre era impropriu pentru a fi folosit pentru staţionarea bărcilor de salvare, pentru că fluxul era destul de mare şi vremea proastă în cea mai mare parte a anului, astfel încât acestora le-ar fi fost imposibil oricum să părăsească portul.

Ceciley Jackson era o barcă foarte bine construită şi, chiar dacă s-ar fi răsturnat, putea să se întoarcă la loc foarte uşor, şi era garantată drept foarte sigură pe vreme rea.

Aveam paisprezece ani în 1932, când s-a întâmplat nenorocirea. Un vas de coastă norvegian eşuase pe stâncile submarine din zona Insulelor Pinnacle în miezul nopţii şi *Ceciley Jackson* fusese trimisă în ajutor la primii zori. Toată suflarea de pe insulă se adunase pe esplanadele de la Fort Edward în acea dimineaţă.

Insulele Pinnacle se aflau la o distanţă de numai un kilometru, constituind un adevărat pericol pentru navigaţia din zona Canalului. Vremea se înrăutăţea cu fiecare clipă. Îmi mai amintesc încă formularea atât de seacă din raportul Institutului Regal al Salvamarilor în legătură cu acest accident:

...în primele ore ale zilei de 2 aprilie 1932, vasul de coastă norvegian Viking *se afla în regiunea Insulelor Pinnacle, la trei mile nord-est de portul Charlottetown de pe insula Saint Pierre din arhipelagul Insulelor Canalului. Staţia Radio a vasului a*

suferit avarii şi la ora cinci dimineaţa au fost observate de pe mal rachetele de semnalizare lansate de pe vasul norvegian. Datorită vremii nefavorabile, a durat o oră până când barca de salvare Ceciley Jackson *a putut să părăsească portul, avându-i la bord pe cei mai buni marinari de pe insulă. La căpitănia portului a fost înregistrată o viteză a vântului de nouăzeci de kilometri pe oră în momentul ieşirii în larg a bărcii de salvare, iar marea a fost caracterizată ca fiind foarte agitată, cu valuri foarte înalte.*

La ora şapte şi treizeci de minute, Ezra Scully a...

Şi tot aşa pe şase pagini dactilografiate la un rând. Şi aş fi putut să continuu rememorarea acelor pagini, pentru că mi-au rămas întipărite în minte până la ultimul rând. Dar parcă mi-este mai uşor să povestesc cu cuvintele mele. Vaporul de coastă *Viking* se zbătea între viaţă şi moarte pe cel mai periculos recif din Insulele Canalului, în condiţii aproape de uragan, şi era nevoie de un miracol pentru ca cineva să poată să se apropie suficient de mult, astfel încât cei optsprezece oameni de la bord să poată fi salvaţi. În locul în care eşuase nu era posibilă aruncarea unei corzi de salvare, pentru că vântul şi curenţii de aer foarte puternici n-ar fi permis nici într-un caz atingerea scopului.

În cazul lui *Viking,* a existat totuşi un geniu bun, şi acesta a fost Ezra Scully, care a reuşit să scoată barca din port, să o apropie de vasul eşuat şi, jonglând din motoare, a rămas pe loc suficient de mult timp pentru ca doi dintre marinarii de pe vapor să poată sări în barcă. A încercat din nou manevra, dar de această dată un curent potrivnic a lovit barca destul de puternic de coca vaporului.

În cele din urmă, la bordul vaporului se mai afla un singur om, poate şi cel mai îngrozit dintre toţi, care rămăsese încleştat pe la mijlocul scării. La ultima tură, tatăl meu s-a întins după el, l-a prins, dar bietul nenorocit nu a vrut să-şi dea drumul. Nici tatăl meu nu era omul care să se dea bătut cu una cu două şi, atunci când *Ceciley Jackson,* ridicată pe culmea unui val, a căzut din nou într-un hău de ape, el a rămas atârnat de marinarul care nu voia să dea drumul scării. Probabil că, sub greutatea dublă, mâinile omului nu s-au mai putut ţine de scară şi i-am văzut pe amândoi, marinarul şi tatăl meu, încă ţinându-se de el, căzând în apă. Sosise şi ceasul fluxului, aducând cu el temutul curent al insulei Saint Pierre. El l-a ucis pe tatăl meu, luând barca de salvare şi trântind-o o dată, de două ori, de trei ori, de coca

vaporului eşuat, strivindu-l pe Owen Morgan şi storcându-l de viaţă.

Pe drumul de întoarcere spre Charlottetown, nenorocirea i-a mai lovit o dată pe bieţii oameni. Coca bărcii de salvare fusese destul de rău avariată de ciocnirile puternice şi repetate, şi trei dintre cele şase compartimente etanşe ale sale începuseră să ia apă. A reuşit să intre în port, când un val uriaş a luat-o aproape pe sus, a răsturnat-o, a adus-o din nou pe linia de plutire, după care a trântit-o în digul de protecţie al Amiralităţii.

Astfel, au mai murit încă opt oameni în acea dimineaţă de groază, îngheţată şi la propriu, şi la figurat. Ceilalţi însă, inclusiv Ezra Scully, au fost salvaţi, scoşi din vâltoarea apelor învolburate şi duşi în siguranţă dincolo de stânci de un lanţ uman format din restul pescarilor care rămăseseră pe mal.

Aşa a murit tatăl meu, şi mama împreună cu el, deşi a continuat să calce pe faţa pământului încă şapte ani de zile!

Ezra a căpătat o medalie din partea Institutului Regal al Salvamarilor şi printr-o colectă publică, s-au strâns banii necesari pentru construirea unui şopron, ceva mai sus. Pe dealul de la Granville, şi a unei căi betonate din golf până la şopronul care urma să adăpostească o nouă barcă de salvare, de cincisprezece metri lungime, model Watson, numită *Owen Morgan.*

*

* *

Amintirile mele legate de acea dimineaţă fatală erau atât de intense, atât de dureroase, încât pe moment m-au făcut să uit cu totul de situaţia în care mă aflam. Zgomotul clanţei a fost acela care m-a trezit la realitate.

Nu auzisem paşii, pierdut în aduceri-aminte cum eram, şi mi-am revenit abia când uşa şopronului era deja dată de perete. Nu aveam timp să fug. Uşa s-a închis imediat la loc, şi o mână a acţionat comutatorul, dar, în momentul în care locul era inundat de lumină, aveam deja pistolul în mână. Ezra mă privea prostit, pe jumătate beat, cu o ladă de sticle de bere goale bălăbănindu-i-se într-o mână.

În mod sigur învăţase câte ceva în limba germană de când nu ne mai văzusem.

— Cine eşti? a întrebat el. Şi ce cauţi aici?

Mi-am scos casca de oţel de pe cap.

— Salut, unchiule Ezra! am spus eu încet.

Aşa îi spuneam când eram mic, deşi relaţia de familie dintre noi era atât de slabă, încât era ca şi inexistentă, el fiind un fel de

văr deal doilea cu mama.

Dar îmi fusese ca un părinte după ce tatăl meu natural a pierit în tragedia pe care abia o retrăisem şi mă iubise şi pe mine la fel de mult poate cum a iubit-o pe mama, care, sunt sigur de acest lucru, a fost singura şi marea lui pasiune în viaţă.

Vocea lui de beţiv s-a domolit şi a lăsat lada jos din mână.

— Owen? a zis el. Tu eşti, băiete?

— În carne şi oase, unchiule Ezra!

S-a apropiat de mine, mi-a atins faţa, blând, cu un fel de mirare întipărită pe chip.

— Pentru numele lui Dumnezeu, băiete! Ce ţi-au făcut?

— Războiul, Ezra, războiul!

A înclinat din cap încet, de câteva ori, apoi m-a cuprins stânjenit parcă în braţele lui de urs mare şi blând şi m-a depărtat de la pieptul lui, cu ochii strălucitori şi umezi.

— Ce-i cu tine aici? Ce naiba se întâmplă? E alta situaţia decât în nouă sute patruzeci când ai fost pe aici ultima oară.

— Ştiai?

— Mi-a spus Simone a doua zi, mi-a răspuns el, apoi a început să dea din cap a dezamăgire. Fiul lui Owen Morgan – soldat. Ce ruşine! Ce nu ţi-a convenit la Marină?

— A fost o combinaţie de împrejurări, Ezra. O să-ţi povestesc într-o zi. Unde e Simone?

— Locuieşte în cabana din La Falaise acum, singură. Germanii folosesc Senioria ca spital. Bătrânul Riley e şef acolo.

Ultimul cui în coşciugul lui St. Martin. Dar nu aveam timp de el, nici măcar să mă gândesc.

— Ascultă-mă cu atenţie, Ezra, i-am spus eu. Nu am prea mult timp. Ce ştii despre instalaţiile *Nigger?*

— De-asta ai venit aici? De unde ştiaţi de chestia asta?

I-am povestit despre St. Martin.

— Păcat! a zis el, încărcându-şi pipa cu tutun din vechea lui pungă de piele. Speram că nenorocitul e hrană pentru peşti! Îţi pierzi vremea de pomană, Owen. N-ai ce să găseşti pe aici. Tot proiectul ăsta de care zici tu a fost lăsat baltă. Din lipsă de torpile, înţelegi? În plus, cea mai mare parte a băieţilor care se ocupau cu treaba asta sunt morţi. Bazele pentru submarine din Bretania care se mai află în mâinile germanilor sunt supuse unei blocade stricte, aşa că e foarte greu să trimită vapoare cu materiale până aici.

— Pari să fii foarte bine informat!

— Ascultăm toţi ştirile de la BBC, în fiecare noapte, mi-a

răspuns el. Unul dintre sergenţii care e la mine acum are un aparat de Radio. Owen, a continuat el cam ezitant. Nu trebuie să încerci nimic la mine. Sunt băieţi buni cu toţii. Am devenit prieteni buni. În mare parte, sunt pionieri.

— Corect, am zis. Atâta vreme cât nu ne întâlnim faţă în faţă. Înseamnă că nu-i urăşti?

— Pe germani? am întrebat eu, dând din cap. În ultimii cinci ani, am avut de-a face cu atâtea specimene umane, francezi, germani, englezi, nici eu nu-i mai ştiu pe toţi. Oamenii rămân tot oameni, orice-ar fi. Răi, buni, indiferenţi.

— Înseamnă că ne-am înţeles, mi-a răspuns el, dând din cap. Nu mi-ar pica deloc bine să ştiu că vreunul dintre băieţii ăia ar da ortul popii de mâna ta, Owen. Nu ştiu prin ce ai trecut, băiete, dar un lucru sigur pot să-l citesc pe chipul tău: eşti în stare de multe. Ce-au făcut din tine?

— Greu de spus în cuvinte, Ezra. Sunt colonel acum, dacă chestia asta te poate ajuta în vreun fel.

Ochii lui Ezra s-au mărit de mirare.

— Nu eşti cam prea tânăr pentru un asemenea grad? Băiete, eu doar două explicaţii găsesc pentru lucrul ăsta: ori duc lipsă de oameni, ori eşti al naibii de bun în ceea ce faci! Care-i planul tău în continuare?

— Vreau să o văd pe Simone, dacă o să reuşesc, după care o să plec din nou. De data asta, sper că nu pentru mult timp. Războiul ăsta oricum este pe sfârşite, am încheiat eu subiectul, apoi am continuat, bătând cu palma lemnul vopsit al bărcii. A fost surpriza vieţii mele să găsesc frumuseţea asta aici. Să nu-mi spui că mai merge încă!

— Nu a mai fost scoasă din şopronul ăsta din 1940, de când au venit nemţii, dar e într-o formă de zile mari. Motorul îi merge-ceas. Îl verific şi am grijă de el în fiecare săptămână. Nu am mai putut s-o punem la apă, pentru că în timpul asaltului german asupra insulei o bombă a distrus aleea de beton. Acum vreo cinci ani a trecut pe aici un ofiţer german, chipurile, să inspecteze barca, dar concluzia lui a fost că nu merita să se complice cu ea. Plaja e minată, aşa că, oricum, nu am fi putut s-o punem la apă. Cam asta e cu barca.

— Încă un lucru, Ezra, i-am spus eu cu jumătate de glas. Ştii ceva de Steiner?

— Manfred Steiner... a zis el, dând din cap, gânditor. Sigur că ştiu. Toată lumea îl cunoaşte pe Manfred Steiner. Dar stai un minut... a dat el să mă întrebe, pus în dificultate parcă. Ce vrei

să…

— Joe St. Martin, i-am tăiat-o eu scurt. El ne-a informat că Steiner este numărul unu în privinţa proiectului *Nigger.* Ce fel de om este?

— Păi… a făcut Ezra, la fel de gânditor. Este o întrebare la care mi-e greu să răspund. Ca să-ţi spun cinstit, băiete, nu seamănă cu nici un bărbat pe care l-am cunoscut la viaţa mea. Face parte din Divizia Brandenburg – poate ai auzit şi tu de ei – şi după câte mi-am dat seama parcă sunt altfel de oameni. Are toate medaliile pe care şi le-ar putea dori orice luptător şi pictează ca un înger. Aproape la fel de bine ca tatăl tău, dragul de el, ca să nu îndrăznesc să spun că poate şi mai frumos chiar, cel puţin în unele aspecte.

— St. Martin m-a lăsat să înţeleg că este prietenos cu Simone.

Ştia foarte bine la ce anume mă refeream şi nici măcar nu a încercat să nege.

— Prieteni şi mai mult decât prieteni, Owen, aş spune eu. A fost un război lung, băiete, iar ea este o femeie tânără, mai mult chiar, la prima tinereţe. Te-ai fi aşteptat să se închidă într-o mănăstire?

Avea dreptate, ca întotdeauna de altfel, şi observaţiile lui mi s-au părut reconfortante pentru moment.

— În regulă, Ezra, ţi-am înţeles punctul de vedere.

În momentul acela, am auzit uşa casei deschizându-se şi trântindu-se de perete.

— Ezra? Ce durează atâta? Unde e berea aia?

— Cred că ar fi mai bine să plec, mi-a spus el, trăgând o ladă de bere de sub un banc de lucru. Nu pot să risc să ne trezim cu ei aici, nu-i aşa? Nu am încredere în tine, băiete. Te-ai schimbat atât de mult!

— Un singur lucru, Ezra! Nu te urca la bordul nici unei scule plutitoare mâine dimineaţă. Nu va pluti prea mult timp.

— Chiar aşa? Să-mi las prietenii să moară, pur şi simplu? Cum crezi tu una ca asta, Owen? mi-a spus el, cu o voce plină de amărăciune.

A stins lumina şi a plecat, trântind uşa după el, lăsându-mă singur pe întuneric, gândindu-mă că erau momente când eram şi eu sătul de toată povestea asta.

*

* *

Mi-am luat bicicleta şi m-am întors pe drumul pe care venisem. La Falaise era numele unei mici văi, care se afla la o

jumătate de kilometru de stâncile de la capătul sud-vestic al insulei, nu departe de locul în care debarcasem. Un ofiţer în rezervă din armata Indiei închiriase locul înainte de război, dar fusese evacuat şi el, împreună cu ceilalţi locuitori care îşi exprimaseră dorinţa aceasta înainte de sosirea germanilor. L-am cunoscut, din întâmplare, în parcul Saint James, în 1943, şi ne-am retras într-un bar pentru a sărbători evenimentul.

Cabana pe care o căutam se afla la sud de locul unde drumul făcea o curbă, îndreptându-se spre Fortul Marie Louise, şi era singura locuinţă din apropierea vestigiilor unui sat din epoca bronzului. Drumul care ducea până la casa aceea izolată nu fusese niciodată mai mult decât o fâşie de noroi cu două făgaşuri săpate de roţile vehiculelor. Acum era absolut în aceeaşi stare.

Cabana era o construcţie ceva mai solidă decât ar lăsa să se înţeleagă denumirea aceasta. Ridicată în perioada georgiană, fusese completată pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, când insula a cunoscut cea mai numeroasă populaţie din istoria ei recentă, când fuseseră construite şi primele forturi. Mi-o amintesc în special datorită vederii splendide pe care o oferea către coasta bretonă.

Am împins bicicleta în spatele unui gard din nuiele care fusese năpădit de vegetaţie, mi-am scos mantaua şi casca de oţel, pe care le-am acoperit cu ramuri rupte dintr-un tufiş, şi am pornit-o mai departe pe jos, prudent.

Am ajuns la poarta din spatele cabanei şi m-am oprit. Văzusem un vehicul parcat în curte. M-am apropiat şi am descoperit ca era un VW de teren.

Simţind probabil mişcare, un câine s-a pus pe lătrat, în depărtare. Am cumpănit situaţia câteva clipe şi am luat-o roată pe după gard, până la intrarea din faţă.

Pe sub perdeaua care acoperea prima fereastră de lângă uşă, se zărea o geană de lumină, dar nu am reuşit să văd nimic înăuntru. Am trecut de portalul de la intrare şi am încercat la următoarea fereastră. A fost un adevărat şoc să-l văd pe omul acela atât de aproape de mine. Este vorba despre Steiner, pentru că am simţit instinctiv că el era. Stătea pe latura opusă a camerei, în faţa unui şevalet, şi picta cu acuarele, tehnica preferată a tatălui meu. Purta o cămaşă cu mâneci scurte, pantaloni şi bocanci de uniformă, şi în ciuda faptului că era foarte concentrat, am zărit bună dispoziţie în expresia buzelor sale, acel surâs sardonic al omului care le-a văzut pe toate în viaţă, mai ales în ceea ce priveşte relele, dar care refuză să le ia în serios.

Avea părul negru, cu câteva şuviţe albe în jurul tâmplelor, un alt memento al campaniei ruseşti, după cum aveam să aflu mai târziu, şi o figură dură, osoasă, care vădea un caracter deosebit.

Soldat, învăţat – putea să fie orice. În cazul bărbaţilor de genul lui, circumstanţele erau cele care decideau de regulă. În cazul lui, deciseseră deja. Nu puteam să văd ce anume picta, de fapt, nu vedeam nimic spre dreapta mea, şi lucrul acesta m-a enervat într-o oarecare măsură, pentru că el privea din când în când spre locul acela, aşa că m-am mutat la fereastra de la celălalt capăt al cabanei. Draperia fusese trasă chiar şi mai neglijent în faţa acestei ferestre, şi o fâşie de lumină galbenă străpungea întunericul de afară. M-am lăsat într-un genunchi şi am privit înăuntru. Mâinile mi s-au încleştat pe pervazul ferestrei.

În capătul depărtat al camerei, se afla Simone de Beaumarchais, care îi poza, cu o fâşie de mătase albastră înfăşurată în jurul taliei, într-o atitudine care vădea o notă de aroganţă, cu sânii goi şi cu o mână în şold. Mi s-a părut că mă privea drept în ochi, dar acest lucru ar fi fost imposibil. Îl privea pe Steiner, pentru Steiner zâmbea, şi am simţit o strângere puternică de inimă. Oare mie îmi zâmbise vreodată astfel? Măcar o dată? Deodată, am simţit gustul sărat al apei de mare pe buze, gustul apei de mare de pe pielea ei şi razele soarelui încălzindu-mă pe spate. Şi pământul s-a cutremurat.

*

* *

Cel mai mare pericol în zona insulei Saint Pierre, chiar şi pe vreme bună, era ceaţa de mare, care apare de nici unde, reducând vizibilitatea până la câţiva paşi, putând să facă navigaţia cu bărci mici foarte periculoasă. În 1935, în prima zi după sărbătorirea Simonei, cea de-a nouăsprezecea ei aniversare, o zi din mijlocul verii, am plecat pe mare cu o iolă de cinci metri, cadoul tatălui ei.

Era o zi minunată, fără urmă de nor pe cer, iar insula părea de-a dreptul pictată. Poate că ar fi trebuit ca eu să fiu mai atent, mai prudent, dar ea îşi dorise foarte mult să facă o tură până în Insulele Pinnacle şi înapoi. Se purta atât de copilăreşte şi îşi dorea atât de mult lucrul acesta, încât am consimţit să o duc. Oricum, în ochii mei nu putea să greşească – nici atunci şi nici acum, şi niciodată.

La o distanţă de vreo cinci kilometri, a reuşit să desfacă din neatenţie o parâmă, pânza a scăpat de sub control şi ne-am răsturnat. Nu aveam nici o speranţă să pot aduce barca pe linia

de plutire de unul singur. Mi-am dat toată silinţa, dar, văzând că nu reuşeam, am urcat-o pe Simone pe chila întoarsă şi m-am urcat şi eu lângă ea, sperând că aventura noastră avea să se rezolve într-un mod fericit, dar cel mai mult dorindu-mi ca barca să continue să plutească, deşi amândoi purtam veste de salvare. Dar la un moment dat insula a dispărut, ceaţa a început să se reverse asupra noastră din toate părţile şi după o jumătate de oră barca a hotărât că era vremea să se scufunde şi ea, ceea ce a şi făcut – s-a dus la fund ca un bolovan.

Până în momentul acela reuşisem să privim situaţia în care ajunsesem cu amuzament, pentru că era o zi minunată, apa era caldă şi soarele nici nu ardea foarte tare. Dar, odată cu coborârea ceţii şi cu scufundarea bărcii, valurile au început să fie din ce în ce mai mari, curentul nenorocit care trecea şi prin dreptul insulei noastre a început să se facă şi el simţit, din ce în ce mai puternic, curgând ca un râu separat, cu o viaţă a lui, distinctă, prin apa oceanului, cu zece noduri pe oră, purtându-ne cu el, prinşi în strângerea lui implacabilă.

Dar tocmai curentul ucigaş ne-a salvat, tocmai acesta a fost lucrul ciudat – el şi vestele de salvare. Ne aflam la cinci kilometri de Charlottetown, aproape de Insulele Pinnacle, şi curentul, după ce a trecut prin faţa coastelor lor nordice, s-a întors, trecând prin sud-estul insulei Saint Pierre, după care s-a îndreptat spre Bretania.

Mi-am desfăcut centura, m-am prins de Simone şi am plutit astfel, legaţi unul de celălalt, timp de o oră şi jumătate, până când am început să zărim prin ceaţă crestele albe ale valurilor şi stâncile negre de care se loveau.

La stânga mea, a apărut din apă o stâncă cu coama albă, din cauza găinaţului de pasăre, iar pescăruşii ţipau de zor unii la alţii. Curentul ne-a purtat mai departe, însă, şi ne-a aruncat pe nisipul de pe plaja de la La Grande Bay.

Îmi amintesc că am cuprins-o cu braţul pe după talie şi am ajutat-o să facă primii paşi pe nisip, îmi amintesc că eram amândoi obosiţi morţi şi că un val a mai încercat să ne prindă din urmă. Numai ca am fost mai tari decât el şi am ajuns pe nisipul uscat, şi Simone s-a lăsat să cadă pe el, tuşind îngrozitor şi scuipând apă.

Mi-am scos repede vesta de salvare şi cămaşa udă, şi am întors-o cu faţa în sus. Nu era mai mult de trei după-amiaza, soarele filtrat de aburii ceţii ardea îngrozitor, şi cu toate acestea Simone tremura violent, de nu se mai putea opri, epuizată de

durata mult prea lungă a băii şi de încordarea care o stăpânise cât timp ne aflasem în apă.

L-am desfăcut vesta de salvare. Purta o pereche de pantaloni scurţi şi un pulover subţire, model Guernsey, care de fapt era al tatălui ei, mai mare cu cel puţin trei numere, şi care era plin de apă.

I l-am scos şi pe acesta şi îmi amintesc că avea mâinile moi şi fără viaţă.

Am dezbrăcat-o complet şi am început să-i frec mâinile şi picioarele îngheţate. Încă mai tremura, şi după ce am obosit şi eu, am luat-o în braţe ca să o încălzesc şi să o liniştesc. Îmi amintesc cum îi sărutam fruntea, cum îi striveam sânii cu pieptul meu, cum îi spuneam încontinuu că totul e în regulă acum.

Cred că este evident ce s-a întâmplat în continuare – evident şi absolut natural. Îmi amintesc că a început şi ea să mă sărute, punându-şi o mână pe ceafa mea, îmi amintesc ca şi cum aş simţi şi acum gustul sărat al buzelor ei, al pielii ei şi soarele care mă ardea pe spate.

— Iubeşte-mă, Owen! Iubeşte-mă!

Asta am făcut atunci, pentru ca asta făcusem de când o cunoscusem şi ştiam că aşa avea să fie pentru totdeauna. Era o părticică din mine, cu tot ceea ce însemna acest lucru.

*

* *

Simone îmbrăcase un halat vechi şi Steiner îşi încheia nasturii tunicii. Medaliile erau pasiunea vieţii mele pe vremea aceea, poate unde nu prea apucasem să mă bucur de acest mod de recunoaştere a reuşitelor în misiunile de luptă. Medaliile pot să spună foarte multe despre cei care le poartă. De unde veneau, lucru întotdeauna interesant, şi faptele pe care le săvârşiseră sau pe care pretindeau că le săvârşiseră.

Aşa am observat, de exemplu, că germanii îşi purtau medaliile obţinute de pe urma rănirilor cu mândrie, la loc de cinste pe pieptul tunicilor lor, ca şi cum ar fi fost stelele unor ordine invidiate de toată lumea. Steiner purta medalia de argint, ceea ce însemna că fusese rănit de trei sau patru ori. Nu am fost surprins de acest lucru, mai ales după ce am observat şi medalia pentru campania din Est din 1941-1942. În afară de „Crucea de Fier”, clasa a doua, şi o mulţime de alte medalii destul de obişnuite pe vremea aceea, avea şi „Crucea de Fier”, clasa întâi, care de regulă nu era decernată cu una, cu două. El şi Fitzgerald aveau o mulţime de lucruri în comun. Steiner mai purta o eşarfă

legată neglijent în jurul gâtului. Mi-a trebuit ceva timp până am descoperit că acoperea „Crucea de Cavaler” care, aşa cum aveam să aflu mai târziu, îi fusese decernată pentru fapte de arme deosebite în cadrul grupului Danubius.

Cei doi s-au apropiat de uşă, iar eu am rămas în umbră, urmărindu-i cu atenţie. După ce s-a deschis uşa, am văzut lumină şi am auzit râsete vesele.

— Mâine dimineaţă, odată cu primii zori, da? Mergem la o plimbare, de acord?

Steiner vorbea o engleză perfectă, dar ceea ce mă interesa pe mine era vocea ei. Când am auzit-o, am recunoscut-o imediat, pentru că nu i se schimbase nici un pic. Ce ciudat! Există lucruri pe care nu le putem uita cu adevărat niciodată.

— Pe mâine, atunci! De-abia aştept!

Priveam pe după colţ şi l-am văzut aplecându-se să o sărute. Mi-era foarte clar că nu mă încerca absolut nici o emoţie. Nici gelozie şi nici furie, ceea ce nu avea nici un sens, dar cu toate acestea îmi simţeam gura uscată şi inima îmi bătea nebuneşte.

Simone îl însoţi câţiva metri şi Steiner o sărută din nou, după care îşi continuă drumul singur, fluierând o melodie ciudată, tristă şi melancolică, dar totuşi un marş, bine cunoscut tuturor celor care serviseră pe frontul rusesc în acea iarnă îngrozitoare din 1942. *Ce căutăm noi aici? Despre ce este vorba?* Alles ist veruckt. *Totul este o nebunie. Totul s-a dus dracului!*

M-am strecurat în cabană pe la spatele ei. Uşa de la bucătărie era crăpată, aşa că m-am folosit de ea ca să ajung înăuntru, unde am rămas, aşteptând-o. Am auzit motorul VW trezindu-se la viaţă, după care zgomotul său a devenit din ce în ce mai slab, dispărând în cele din urmă în noapte. Am auzit după aceea paşi şi pocnetul sec al încuietorii. Am respirat adânc de câteva ori şi am păşit în lumină.

Ea stătea în faţa focului, pieptănându-şi părul, şi m-a văzut imediat în oglindă. Iar după aceasta s-a întâmplat cel mai uimitor lucru cu putinţă.

— Owen? a strigat ea. Owen, tu eşti?

Mă recunoscuse de la prima vedere, în ciuda legăturii care îmi ascundea găvanul gol al ochiului, al cicatricei, al celor cinci ani care lăsaseră amprente puternice asupra mea. S-a întors şi mi-a sărit direct în braţe.

CAPITOLUL VII

Alles ist veruckt!

Mi-a dat să mănânc ceva în bucătărie. Avea pâine, pe care o copsese singură în cuptor, pentru că alte surse de pâine nu existau pe insulă – chiar şi faina se găsea doar pe sponci – slănină preparată tot în casă şi bere, cu care mi-am clătit gura şi gâtul. Pe urmă, am izbucnit în râs:

— Aşadar, Ezra tot mai face bere!

— Nici nu ar avea de ales în vremurile astea! Ai recunoscut-o?

— Dacă ai gustat-o o dată, nu ai cum să o uiţi.

Stătea pe un scaun de cealaltă parte a mesei de bucătărie şi s-a întins, punându-şi mâna peste mâinile mele.

— A trecut atâta vreme, Owen! Atât de multă vreme!

— Şi pentru mine a fost o veşnicie, i-am răspuns, după care i-am luat mâna, am dus-o la buze, i-am sărutat-o şi mi-am lipit-o de obraz.

Avea ochii scăldaţi în lacrimi.

— Owen, bietul de tine, ce s-a întâmplat cu chipul tău? Ce ţi-au făcut?

— Asta m-a întrebat şi Ezra prima dată.

— L-ai văzut deja?

— În treacăt. M-am dus să te caut la Seniorie.

I-am explicat apoi ce ştiam de la Joe St. Martin şi, înainte să-mi termin povestea, chipul ei devenise dur, vădind o furie mocnită.

— Întotdeauna a fost o biată fiinţă jalnică şi demnă de milă. Ţi-aş putea povesti multe, Owen. Despre ce a făcut pe insulă în tot timpul ocupaţiei.

— Cum ar fi?

— I-a trădat pe toţi cei care încălcaseră regulamentul impus de germani şi despre care el avea cunoştinţă. De exemplu, la începutul ocupaţiei, germanii au cerut ca toate aparatele de Radio să le fie predate. Dar mulţi le-au păstrat ca să mai poată asculta emisiunile BBC-ului. Ezra şi-a păstrat Radioul cât a durat războiul şi îl mai are şi acum. Cei care erau prinşi încălcând această regulă urmau să fie aspru pedepsiţi. În general, era vorba despre condamnări în lagărele de muncă forţată de pe continent. Din cauza lui St. Martin, vreo şase oameni au fost

condamnaţi.

— Vrei să spui că a fost informator?

— Şi ar mai fi multe de spus în privinţa asta, numai că ar fi greu de dovedit.

Ne-am ridicat de la masa din bucătărie şi ne-am mutat în camera de zi, iar Simone s-a dus să arunce încă un lemn în focul din cămin. Eu mi-am scos tabachera şi i-am oferit şi ei o ţigară.

Simone a tras un fum şi pe urmă a oftat adânc.

— Am, şi uitat ce gust au ţigările astea!

— Poţi fi liniştită, pentru că nici pe partea cealaltă a Canalului nu sunt foarte uşor de obţinut, i-am răspuns eu, aprinzându-mi şi eu una. Cât de rău a fost?

— În general, a fost cum era de obicei, aşa cum ştii şi tu! Ultimul an a fost cel mai greu. Am simţit din ce în ce mai mult lipsa alimentelor şi aşa mai departe. Acum, de exemplu, nu am mai văzut o barcă cu alimente de vreo lună.

— Bine, dar cum aţi fost trataţi?

— În general, destul de bine! Ţi-am mai spus, în ultimul an, lucrurile au mers cel mai prost. Am avut un guvernator nou, generalul Muller, care a venit pe insulă chiar înainte să moară tata. Nu mi-a plăcut niciodată. Făcea parte din SS, iar oamenii care l-au însoţit erau toţi din SS. Nici unul dintre ei nu mi-a plăcut!

— Dar, cu toate astea, acest Muller te-a lăsat să rămâi aici, în timp ce aproape toţi localnicii au fost evacuaţi în urmă cu trei luni.

— Bine, Owen, dar acum eu sunt Seniorul insulei! Aveau şi ei nevoie de cineva cu care să poată trata în mod legal unele probleme. Să ştii că sunt al naibii de formali când e vorba de chiţibuşuri. Iar eu am căutat să mă fac utilă. Mai ştii că am făcut trei ani de şcoală medicală? Îl ajut pe Paddy la spital. Şi să ştii că nu s-ar putea descurca fără noi.

— Deci, nu ai nici un motiv serios să-i urăşti.

— Tata a murit într-un bombardament al Marinei Regale, anul trecut. Ar trebui să-i urăsc pe englezi pentru asta? Dar tu, Owen? Ţi-ai pierdut un ochi. Presupun că în luptă.

— Într-un fel!

— Şi îi urăşti? E un motiv suficient ca să-i urăşti?

— Ea doua oară când sunt întrebat acelaşi lucru de când am debarcat pe insulă. Nu, nu îi urăsc pentru asta. Deocamdată, ei reprezintă cealaltă echipă şi jocul pe care îl jucăm constă în a-i face cât mai mult rău adversarului, în funcţie de posibilităţi. De

exemplu, am avut probleme în seara asta cu două santinele pe stâncile de deasupra Scării Diavolului, pe unde am urcat pe insulă.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea, încruntându-se.

— Au vrut să mă ia prizonier. Tu ce crezi că s-a întâmplat?

— I-ai ucis? Pe amândoi?

Pe chipul ei am citit expresia celei mai pure orori. Abia mai târziu, când mi-am dat seama de poziţia ei, am înţeles despre ce era vorba. Pentru ea, erau doar doi oameni cu care se întâlnise aproape zilnic în ultimii ani. Era foarte posibil chiar ca ea să-i fi cunoscut personal pe cei doi germani pe care îi ucisesem în buncărul de pe stânci. Într-un mod ciudat, pentru ea, eu eram intrusul. La urma urmelor, cinci ani înseamnă o groază de timp. Cinci ani în cursul cărora lumea exterioară încetase, pur şi simplu, să existe pentru cei care se aflau pe insulă.

— Nu sunt nimic altceva decât alte două nume pe listă, Simone! i-am răspuns eu. Pentru mine, cam ăsta a fost războiul.

M-a privit ţintă, palidă, iar în ochi i-am citit încordarea. Am ştiut că voia să-mi spună că eram altfel. Că acel Owen Morgan pe care îl cunoscuse ea şi îl iubise cu vreo două sau trei secole mai înainte era mort, o altă pierdere în cursul războiului. Dar ea nu mi-a mai spus nimic. În schimb, făcând un efort vizibil, mi-a luat paharul, zâmbindu-mi.

— O să-ţi mai aduc nişte bere.

Pe perete, erau agăţate trei tablouri ale tatălui meu, trei acuarele, pe care chiar el le dăruise Seniorului cu ani în urmă. Păstrasem în minte, mai ales, o acuarelă reprezentând un apus de soare la La Grande Bay.

Şevaletul lui Steiner se afla în celălalt capăt al încăperii şi m-am dus până acolo. Mi s-a părut ciudat că nici unul dintre noi nu a pomenit de el, nici măcar în treacăt, în discuţia care durase cam jumătate de oră, deşi cel puţin pentru mine el echivala cu o prezenţă fizică în acea cabană, o prezenţă fizică ce se interpunea între noi doi.

Pictura era aproape terminată şi era atât de bună, încât aproape că mi-a tăiat respiraţia. Chiar şi în faza în care se afla, putea să fie considerată terminată în orice muzeu care se respecta, ai nu era vorba numai de tehnica pictorului, ci şi de stil, de siguranţa penelului, de simţul formei şi al frumosului pe care le dovedise în tabloul acela.

Simone a venit lângă mine, ţinând paharul în amândouă mâinile.

— Tata spunea, am zis eu cât se poate de calm, că orice prost e în stare să picteze în ulei, şi că trebuie să fii cu adevărat pictor ca să poţi face o acuarelă de valoare. Omul acesta e la fel de bun ca el.

— E cel mai frumos compliment pe care i l-ai putea face. Bineînţeles, dacă te-ar putea auzi.

— Îl iubeşti?

M-a privit, ochii ei devenind nişte pete negre pe chipul palid, şi m-am dus la uşa dormitorului, am deschis-o şi am aprins lumina. Patul era făcut, dar mai erau o mulţime de semne care îmi spuneau tot ceea ce voiam să ştiu. Pe măsuţa de toaletă se aflau două perii de păr din argint cu sigla Diviziei Brandenburg, un aparat de ras, o pensulă de bărbierit şi un săpun pe marginea lavoarului.

M-am întors spre ea.

— Cinci ani, Owen! Cinci ani înseamnă o grămadă de timp, şi el e un om atât de bun! Cel mai bun om pe care l-am cunoscut.

— Îl iubeşti? am repetat eu întrebarea.

— Bărbaţii! a zis ea, cu un fel de disperare în glas. Eu vorbesc despre singurătate, despre căutarea unui dram de siguranţă, de sprijin, şi tu ce înţelegi? Pentru tine, totul trebuia să fie cât se poate de simplu, clar şi ordonat.

— Îl iubeşti? am repetat eu întrebarea.

— Cum aş putea? mi-a răspuns ea. Altcineva şi-a câştigat acest drept, sau nu mai ţii minte? Aveam paisprezece ani când m-am îndrăgostit prima oară de tine, chiar după ce împliniseşi doisprezece ani, dacă ţin minte bine.

— Totdeauna ai fost prea bătrână pentru mine!

— Aşa-i mai bine! Acesta este Owen pe care îl ştiu eu! a zis ea, punându-şi palmele reci pe obrajii mei. Zâmbetul te-a dat de gol întotdeauna! Micul Owen Morgan – micul meu Owen Morgan!

Am cuprins-o cu braţele după talie şi am apropiat-o de mine.

— Ai grijă cum vorbeşti, fato! Pentru tine, sunt colonelul Morgan, şi să faci bine să nu uiţi asta!

— A trecut atâta vreme de când eram pe Strada Nouă, la numărul cincisprezece! a spus ea, ridicându-şi ochii spre mine.

— Aia a fost atunci, asta este acum! Şi cred că ai perfectă dreptate: cinci ani înseamnă o grămadă de timp, dacă stai să te gândeşti bine!

Nu puteam să spun că aş fi fost privat de satisfacerea nevoilor carnale în ultimele luni, dar adevărul era că tot trupul mă ardea de dorul ei, cu o putere pe care o credeam uitată. Am căzut

înlănţuiţi de-a latul patului şi gura ei s-a apropiat de a mea şi mi-a apăsat-o cu sete, cu pasiune. Din depărtare, exact în clipa aceea, a ajuns până la noi zgomotul unor rafale de arme automate.

Am alergat în camera de zi, am deschis uşa şi am ieşit afară, între timp, schimbul de focuri, care se auzea dinspre Charlottetown, se înteţi şi apoi se auzi şi lătratul unei mitraliere. Un moment mai târziu, am auzit nişte motoare Diesel punându-se în mişcare.

— Ce se găseşte în port în acest, moment? am întrebat-o pe Simone, care venise lângă mine.

— Mai nimic! În mare parte, bărcile pescarilor care au fost evacuaţi de pe insulă. Ah! Uitasem! Îi un torpilor transformat pentru transportul torpilelor umane, care a acostat ieri. Dacă aştepţi o clipă, îţi aduc un binoclu. Trebuie să fie pe undeva prin casă.

Un torpilor? M-am gândit că poate oamenii lui Fitzgerald avuseseră, totuşi, noroc în cele din urmă. Motoarele se auzeau foarte clar. Schimbul de focuri devenise şi mai susţinut. Într-un târziu, a apărut şi Simone cu un binoclu într-un suport de piele.

Era un binoclu Zeiss, cele mai bune lentile pentru vedere pe timp de noapte, şi nu m-am mai obosit să o întreb de unde îl avea. Evident, de la Steiner. De la La Falaise nu era posibil să văd Portul Vechi, dar se zăreau suficient de bine curba digului Amiralităţii şi intrarea în ceea ce pescarii şi marinarii numeau, de peste o sută de ani, Portul Nou.

Am reglat binoclul la timp ca să văd torpilorul părăsind portul. Simone m-a apucat de mânecă.

— Ce se întâmplă, Owen? Ce înseamnă toate astea?

— Înseamnă că totul s-a dus dracului! Exact ca în cântecul lui Steiner!

*

* *

Abia mai târziu am putut să stau de vorbă cu actorii principali ai scenei, ca să-mi dau seama ce se petrecuse de fapt în noaptea aceea.

Principalul vinovat fusese Fitzgerald, care acţionase de capul lui, împotriva ordinelor pe care le primise. Nenorocirea fusese că el şi oamenii lui nu avuseseră cu ce să-şi ocupe timpul în Portul Nou, în afară de minarea celor câtorva bărci pescăreşti.

Ciudat mi s-a părut că nu au înaintat mai mult, pentru că, dacă ar fi ajuns în Portul Vechi, ar fi descoperit cu siguranţă torpilorul

ancorat la docuri pe timpul nopţii, iar asta ar fi fost o ţintă pentru care merita osteneala călătoriei.

Urcând pe mal, Fitzgerald a zărit o santinelă lângă un depozit vechi şi s-a gândit că baraca respectivă trebuia să aibă o legătură cu proiectul *Nigger.* Împreună cu Grant. S-au apropiat de clădire, în recunoaştere, dar au fost simţiţi imediat de cei doi ciobăneşti germani pe care nu-i văzuseră de la bun început. Santinela a deschis focul, şi de aici totul a luat-o razna.

Comandantul torpilorului în mod sigur acţionase fără urmă de ezitare. Era de presupus, din punctul lui de vedere, că soldaţii aceia fuseseră aduşi la mal de o ambarcaţiune mai mare, care rămăsese în larg. În plus, nu ar fi fost de mirare să fie la curent cu genul de ambarcaţiuni folosite de Marina Regală pentru acest gen de operaţiuni.

Şi aşa s-a pornit vânătoarea, germanii fiind mânaţi de dorinţa de răzbunare. Am uitat cu totul de situaţia în care mă aflam şi am rămas în faţa cabanei să scrutez întunericul dincolo de digul Amiralităţii, gândindu-mă la Dobson şi la oamenii lui, precum şi la faptul cu totul neplăcut că torpilorul avea vreo zece sau cincisprezece noduri în plus faţă de ambarcaţiunea lor. După câteva minute, am văzut un trasor, luminând cerul şi descriind un arc de cerc în întuneric. Iar după aceasta, mi s-a părut că toate forţele iadului s-au dezlănţuit pe ocean.

Am mai scrutat întinderea de ape şi am găsit ambarcaţiunea care mă adusese şi pe mine pe insulă. Se vedeau foarte bine, la lumina focurilor de armă, până şi chipurile marinarilor de pe punte. După câteva schimburi de focuri, am văzut o explozie la pupa, urmată de o alta foarte puternică, şi ambarcaţiunea a luat foc.

Simone s-a înghesuit în mine, punându-şi un braţ în jurul taliei mele. Am întors binoclul, căutând torpilorul german, care se deplasa în cerc, în jurul bărcii englezeşti, trăgând cu toate armele de la bord în victima încolţită.

Ambarcaţiunea englezilor se află într-o stare cât se poate de proastă: focul îi cuprinsese toată puntea, iar armele de la bordul ei încetaseră să mai tragă. Dar continua să se depărteze cu toată viteza, şi voiam să sper că era o manevră pe care cineva o executa intenţionat, acel cineva fiind chiar Dobson.

Torpilorul s-a apropiat din nou însă, ca să-i dea lovitura de graţie, continuând să tragă cu toate armele de la bord, numai că de această dată se apropiase prea mult. Ambarcaţiunea englezească a schimbat fulgerător direcţia, îndreptându-se cu

toată viteza spre tribordul torpilorului, şi o clipă mai târziu cele două vase s-au ciocnit în plin. Am auzit apoi un trosnet puternic, urmat atât de aproape de o explozie asurzitoare, încât cele două zgomote aproape s-au suprapus. Din cele două siluete îmbrăţişate parcă, s-a ridicat o ciupercă de flăcări şi fum, urcând spre înaltul cerului; în mod evident, combustibilul luase foc şi le mistuia acum cu lăcomie.

Am mai văzut oameni sărind în apa care devenise un lac de foc şi pe urmă mi-am luat binoclul de la ochi. Simone plângea, cu fruntea sprijinită pe umărul meu. Am cuprins-o pe după umeri şi am strâns-o la piept.

Perspectivele mele se cam duseseră naibii. Probabil că germanii aveau să întoarcă insula cu fundul în sus, ca să pună mâna pe intruşi şi, având în vedere dimensiunile atât de reduse ale insulei, părea foarte puţin probabil să reuşesc să mă ascund prea multă vreme de ei.

Alternativa nu se arăta nici ea mai luminoasă: vreau să zic că şansele ar fi fost poate şi mai mici dacă aş fi încercat să părăsesc insula cu barca pneumatică pe care o ascunsesem în Scara Diavolului, încercând să ajung pe coastele Franţei. Nu aveam de ales şi am încercat să-i explic lucrul acesta şi ei, deşi nu părea să gândească la fel. Am avut o discuţie care se învârtea în jurul cozii şi ea se înfierbântase atât de tare, încât era cât pe ce să nu aud zgomotul unui motor care se apropia.

După zgomot, părea să fie un VW de teren, ceea ce nu era chiar lipsit de sens – Steiner se întorcea să se asigure că Simone era bine. Sau să-i explice ce se întâmplase. Şi poate chiar avea de gând să se ofere să rămână peste noapte împreună cu ea.

Coborâse din maşină şi se îndrepta deja spre intrare, tălpile cizmelor sale făcând să scrâşnească pietrişul de pe alee. Simone s-a repezit la uşă, aruncându-mi de două ori priviri disperate peste umăr. I-am făcut semn să se liniştească şi am ieşit prin spatele cabanei, pe uşa de la bucătărie, pe unde intrasem, de altfel. Am aşteptat în întunericul care îşi regăsise pacea şi am auzit-o salutându-l. Îşi juca rolul foarte bine.

— Ce s-a întâmplat, Manfred?

— Un grup de comando a încercat să intre în port. Până acum, cred că i-au prins pe toţi, dar s-ar putea să mai fie şi alţii, eventual debarcaţi în alte puncte ale insulei. Cred că ar fi mai bine să vii peste noapte la Charlottetown.

— Te asigur că nu este deloc necesar, i-a spus ea, reuşind să chicotească destul de veselă. Ce rău crezi că ar putea să-mi

facă? Mai bine spune-mi ce s-a întâmplat pe mare!

— O afacere destul de neplăcută. Torpilorul care a ancorat ieri a ieşit în larg să găsească ambarcaţiunea care a debarcat comandoul.

— Şi i-a găsit?

— S-au găsit unii pe alţii, ca să spun aşa. S-au scufundat amândouă.

— Supravieţuitori sunt?

— Dacă la asta te referi, Radl a ordonat ca nici un fel de ambarcaţiune să nu părăsească portul, i-a răspuns Steiner, apoi a râs amar. Ştii şi tu cât e de scrupulos când e vorba de respectarea legii până la ultima literă şi nimic mai mult. E treaba Marinei să se ocupe de acţiunile pe mare, iar torpilorul a fost ultima rămăşiţă a Marinei pe insulă. Armata terestră nu are nici o obligaţie sau jurisdicţie în legătură cu ceea ce se petrece pe mare dincolo de dig.

— Dar e posibil să moară oameni care ar putea fi salvaţi!

— Exact! Dar pentru *Herr Colonel* Otto Radl regulile sunt reguli şi regulamentele regulamente.

După aceasta, Steiner a făcut o pauză mai lungă şi apoi a întrebat cu o voce nesigură:

— Ce este asta?

Exact în clipa aceea, mi-am dat seama că îmi uitasem casca de oţel. M-am uitat înăuntru prin crăpătura uşii şi l-am văzut pe Steiner stând în picioare în faţa focului, cu casca în mână. Era îmbrăcat la fel ca atunci când l-am văzut prima oară, numai că de această dată avea la talie centura, de care atârna tocul de piele al unui pistol Luger.

Lucrul care mi s-a părut cel mai ciudat pe moment a fost acela că nu simţeam nici un pic de duşmănie faţă de omul acela. Presupun că din cauză că ştiam atât de multe despre el. Îmi plăcuse şi admiram ceea ce ştiam şi, în plus de aceasta, îl văzusem cu ochii mei cum se purta cu Simone: nici ea nu s-ar fi putut înşela în privinţa lui. După cum nici Ezra Scully nu s-ar fi putut lăsa înşelat. Iar peste toate acestea, mai şi picta ca un înger.

— Vrei să-mi spui, Simone, cine a fost aici?

Tonul sau devenise imperativ deja şi cred că îi încolţise deja în minte posibila explicaţie. A început să se întoarcă, iar eu am intrat pe uşa bucătăriei, cu Mauser-ul în mâna stângă.

— Bagă bine de seamă, că *Gestapo*-ul a inventat sculele astea special pentru a putea ucide fără zgomot, şi să ştii că aşa şi este:

le-am verificat eu. Iar acum, vei face exact ceea ce-ţi voi spune eu. Simone, ia-i pistolul.

Însă ea era palidă ca un spectru şi avea o privire pierdută. Steiner stătea în acelaşi loc, nemişcat, ca şi cum ar fi fost sculptat în stâncă, privind-o năucit, în timp ce ea se apropia. Simone nu şi-a putut duce gestul la bun sfârşit.

— Nu, Owen! Nu pot să vă iau partea nici unuia! a spus ea şi pe urmă s-a dat. Un pas înapoi.

Lucrul acesta m-a descumpănit pe moment. Am privit-o năuc şi Steiner s-a folosit de această clipă de neatenţie a mea, a făcut o piruetă rapidă şi mi-a aruncat casca drept în faţă. În acelaşi moment, mi-a apucat mâna stângă, chiar de încheietură, m-a făcut să scap pistolul şi, pe urmă, lăsându-se într-un genunchi, m-a aruncat peste cap tocmai dincolo de carpeta din centrul încăperii. M-am sprijinit într-un umăr şi m-am ridicat în picioare, având deja cuţitul în mâna stângă, pregătit să-l arunc, şi am dat să mă întorc cu faţa spre el. Însă şi el avea reflexe fantastice. Ca într-o vrajă, reuşise să pună mâna pe Luger şi, pentru un scurt moment, ne-am trezit faţă în faţă, privindu-ne complet năuciţi. Simone s-a strecurat între noi, ţinând stângaci Mauser-ul cu amândouă mâinile.

— Încetaţi! a ţipat ea. Încetaţi omorurile astea stupide şi fără sens!

Nu mi-am schimbat poziţia de luptă şi nici Steiner nu s-a clintit nici o clipă, ţinându-şi în continuare Luger-ul aţintit spre capul meu.

— Este Owen Morgan. Manfred! a mai strigat ea. Nu înţelegi? Este Owen Morgan!

Steiner i-a aruncat o privire scurtă, apoi m-a privit pe mine, şi am văzut în ochii lui o expresie de mirare amuzată.

— Chiar aşa? Tu eşti Owen Morgan?

— Exact!

A început deodată să zâmbească, neaşteptat, şi cu un farmec cuceritor s-a ridicat în picioare şi şi-a vârât pistolul în teaca de piele.

— E în regulă, Simone! Totul este în regulă acum, poţi să fii liniştită.

A încercat să-i ia pistolul din mână, dar ea s-a mai dat un pas înapoi.

— Nu! Pentru moment, prefer să păstrez pistolul. Eu păstrez echilibrul deocamdată, aţi înţeles? Nu vreau să vă faceţi rău unul altuia. Nu voi tolera aşa ceva!

Ne-a privit pe amândoi cu o expresie de sălbăticie, s-a întors şi s-a repezit în dormitor, trântind uşa în urma ei.

— Biata Simone, a zis Steiner, privind în urma ei. Războiul şi aşa este o afacere neplăcută... Cu atât mai rău atunci când nu vrei să iei partea nimănui. Manfred Steiner, s-a prezentat el formal, întinzându-mi mâna. Demult voiam să te cunosc. Celebrul Owen Morgan.

— Mie nu mi s-a părut că aş fi chiar atât de celebru pe cât spui!

— Să ştii că Simone te pomeneşte din zori şi până în noapte. Mi-a lăsat impresia că fiecare stâncă de pe ţărm şi fiecare metru pătrat de pe insula asta au fost martorii câte unei întâmplări memorabile dintr-o vară fără sfârşit. M-am simţit ca şi cum insula toată v-a aparţinut numai vouă.

I-am oferit o ţigară şi el mi-a aruncat o privire cercetătoare.

— Ai venit pe insulă odată cu comandoul, nu-i aşa?

— Practic, m-am aflat la comanda întregii operaţiuni, i-am răspuns eu, negăsind de cuviinţă să neg evidenţa.

— Dar fără a purta uniformă!

— Cu sau fără uniformă, ce mai contează din punctul de vedere al regulamentului vostru? i-am replicat eu, ridicând din umeri.

— Şi te previn că pe insula asta regulamentul este aplicat cu stricteţe, m-a avertizat el. Guvernatorul interimar al insulei, colonelul Radl, este un tip foarte dur în privinţa asta. Genul de militar care crede în respectarea ordinelor, oricare ar fi ele. Iar ordinele încă în vigoare precizează că membrii trupelor speciale de orice fel vor fi executaţi de îndată ce sunt capturaţi, comandantul militar al insulei fiind direct răspunzător de executarea acestui ordin, în spiritul şi litera lui.

— O atitudine care nu ar face decât să dovedească prostia lui Radl, desigur! am spus eu. Războiul nu poate să dureze mai mult de o lună, cel mult! În cazul în care nu ştiai, trupele britanice sunt pe cale să traverseze Elba, iar ruşii bombardează deja periferiile Berlinului.

— Ştiu toate astea! mi-a răspuns el. Cred că ascult BBC-ul mai des decât tine, dar Radl e un tip deosebit. A fost alături de Hitler încă din anii ’20, cu mult înainte de venirea la putere a naziştilor. Pentru el, doctrina naţional-socialistă ţine loc de religie. Crede complet şi necondiţionat. Cred că e în stare să se lase executat, să moară pentru credinţa lui la fel de senin şi liniştit cum mureau primit creştini adepţi ai lui Hristos în arenele romane. Nimic nu ar

putea să-l convingă să-şi schimbe părerea.

— Câţi dintre oamenii mei au supravieţuit?

— Nu ştiu. Cu siguranţă, există prizonieri. Cel puţin, aşa mi-a spus un caporal de pionieri care se ducea în grabă la *Platzkommandatur* să ducă veştile. Dar ce rost a avut toată acţiunea asta, până la urmă?

— De fapt, ne interesează chiar persoana ta şi proiectul *Nigger!* i-am răspuns, aşezându-mă pe colţul mesei. Şefii mei au ajuns la concluzia că ai putea să reprezinţi o ameninţare reală în cazul în care te-ai hotărî să reziştî în Insulele Canalului în loc să te predai în momentul capitulării Germaniei.

— Proiectul *Nigger?* a făcut el, cu o expresie de reală surpriză, după care a izbucnit în râs. Proiectul *Nigger* – o ameninţare pentru voi? Asta chiar e cea mai bună glumă pe care am auzit-o în ultima vreme Dar nu mai există nici un fel de proiect *Nigger!* De fapt, a încetat să existe acum vreo două luni, după ce am lansat ultimele torpile, a spus el, râzând şi dând din cap. Pentru noi, războiul, practic, a luat sfârşit. Sau, cel puţin, aşa era înaintea micii voastre acţiuni din noaptea aceasta. Şi îţi promit că, în momentul în care războiul se va sfârşi în Europa, se va sfârşi şi aici.

— Dar mai rămân colonelul Radl şi oamenii lui din SS! a spus Simone, care stătea în uşa dormitorului, ascultându-ne. Ce se va întâmpla dacă vor pune mâna pe Owen?

Toţi cunoşteam răspunsul la această întrebare.

— E destul de neplăcut, mai ales acum, când nu văd cum ai putea să scapi de pe insula asta! a spus Steiner. Sau poate te-ai gândit la ceva!

— Am lăsat o barcă gonflabilă în locul în care am fost debarcat. Aş putea încerca să ajung în Franţa.

— Prea puţin probabil să şi reuşeşti.

— Oricum, mi se pare o alternativă mai bună decât aceea de a rămâne aici! În acest caz, aş vrea să ştiu dacă pot să mă bazez pe pasivitatea ta.

— Nu prea am de ales în privinţa asta, nu-i aşa? mi-a răspuns el, făcând semn cu capul spre Simone. În ceea ce mă priveşte, nu ai fost niciodată aici! Cred că nu ţi-e foarte clar ce i-ar face SS-ul, dacă ar bănui măcar că aţi luat legătura!

— Dimpotrivă, mi-e foarte clar! i-am răspuns eu sec. Poate chiar mai clar decât ţi-e ţie, dar asta este altă poveste!

Mi-am aruncat privirea pe ceas. Ieşirea de la capătul de jos al Scării Diavolului mai era acoperită de vreo doi metri de apă, dar

nivelul mării avea să scadă destul de mult în următoarea oră. Şi, oricum, nu aveam de ce să mai rămân în locul acela.

Mi-am luat şapca şi, îndesându-mi-o pe cap, m-am apropiat de şevalet.

— Îmi place tabloul tău. Cred că nu poate exista nimic mai frumos decât o acuarelă bine executată.

— În ceea ce mă priveşte, nici nu mă interesează altă tehnică.

— Te-ai fi înţeles perfect cu tatăl meu, ţi-o spun cinstit! Ai acelaşi stil de a face culorile să se întrepătrundă. Nu am mai observat tehnica asta la nici un alt artist în afara lui.

— Ei! Dar tu vorbeşti despre un pictor consacrat! mi-a replicat el. Un geniu! Când studiam la Slade, era deja o legendă! Pescarul de pe o insulă pierdută în imensitatea mării, care nu luase nici o lecţie de pictură în viaţa lui. Nu ştiai că lucrările lui erau vândute la preţuri în jur de cinci sute de guinee? Şi asta în 1935! Cât despre felul în care a murit... Ce să-ţi spun! Mi se pare cu totul remarcabil. Nu multor oameni le este dat să devină legende într-un timp atât de scurt.

După aceste cuvinte ale lui, în încăpere s-a lăsat o linişte apăsătoare. Steiner stătea drept, îmbrăcat în uniforma lui impecabilă, iar eu îmbrăcat ca un umil pescar finlandez. În loc să mă simt inferior, mă gândeam că omul acela îmi plăcea mai mult decât toţi cei pe care îi cunoscusem de la moartea tatălui meu. Îmi plăcea pur şi simplu, fără nici un motiv anume.

Simone s-a apropiat şi mi-a dat Mauser-ul înapoi.

— Haide! Pleacă de aici! Du-te şi găseşte-ţi moartea, dacă asta vrei! Uitaţi-vă la voi: doi bărbaţi în toată firea, stând ca două beţe, faţă în faţă, fără să-şi spună ceva, pentru că nici nu ar avea ce să-şi spună! Mi se pare o situaţie prea stupidă pentru a o descrie în cuvinte. Aproape nu-mi vine să cred că ceea ce se întâmplă este aievea.

După această tiradă cam dezlânată, ce-i drept, care conţinea şi un sâmbure de adevăr, Simone s-a prăbuşit pe canapea, în hohote de plâns.

— La revedere, Owen Morgan, mi-a spus Steiner, întinzându-mi mâna. Mi-ar face plăcere să te pot cunoaşte mai bine, dar blestematul ăsta de război are darul de a se pune de-a curmezişul dorinţelor oamenilor!

— Ai grijă de ea, te rog! i-am spus eu încet, strângându-i mâna pe care tot el mi-o întinsese primul, pentru a doua oară.

*

* *

Mi-a trebuit mai mult de jumătate de oră ca să mă furişez până la drumul care ducea la buncărul din dreptul Scării Diavolului. Am auzit voci la un moment dat, când mă aflam numai la vreo sută de metri de el, şi abia am avut timp să sar într-un şanţ, ascunzându-mă din calea unui camion care venea din direcţia Fortului Marie Louise. În jurul buncărului, se agitau mai mulţi soldaţi germani şi, după o vreme, am auzit un alt camion care se apropia şi lătratul nervos al câinilor. Era prea mult! M-am retras binişor şi am luat-o peste câmpuri, de-a dreptul, către Granville. Înaintam încet, pentru că de câteva ori m-am încurcat în sistemul defensiv format de reţelele de sârmă ghimpată, iar gândul că ar fi putut să existe şi mine m-a făcut să cam bat morse cu dinţii.

Dar nu aveam încotro. Situaţia în care mă aflam aproape că nu avea nici o ieşire. Nu era vorba numai despre faptul că mă aflam în dificultate. Era mult mai mult de atât. Eram prins în plasa evenimentelor, în care simţeam că mai aveam încă un rol de jucat, şi simţeam lucrul acesta ca pe o certitudine.

Nu mi-am făcut iluzii că aş fi putut să ajung la Granville înaintea zorilor şi, chiar dacă aş fi reuşit, unde aş fi putut să mă duc? Nu! Aveam nevoie de un loc la care nimeni să nu se gândească, şi singurul care mi-a venit în minte pe fugă a fost un loc stâncos, într-un mic golf, căruia i se spunea Golful Potcoavei, unde mă jucasem de multe ori cu Simone, şi unde ştiam o ascunzătoare la jumătatea înălţimii peretelui stâncos, ascunzătoare care era destul de greu accesibilă, de altfel.

Nu mi-a fost prea uşor să o găsesc pe întuneric, dar în cele din urmă am reuşit să ajung la ea, teafăr, dar nu şi nevătămat. Dar nu mai conta. Eram, chipurile, la adăpost. Dacă aş fi reuşit să mă ascund acolo peste zi, fără să fiu reperat, poate aş fi avut norocul ca germanii să ajungă la concluzia că îi capturaseră pe toţi supravieţuitorii comandoului şi să renunţe la căutări.

M-am ghemuit şi m-am pus pe aşteptat, iar în timpul acesta lumina zilei începea să destrame întunericul, pornind dinspre marginea lumii. După ce s-a făcut lumină pe deplin, în golful de sub stânci au început să sosească cadavrele marinarilor, aduse de flux şi aruncate de valuri pe nisipul plajei, la vreo treizeci de metri sub ascunzătoarea mea.

CAPITOLUL VIII

Tărâmul cadavrelor vii

Faptul că Radl apreciase greşit natura operaţiei britanicilor a devenit evident pentru noi abia mai târziu în cursul dimineţii, când am auzit o cheie descuind uşa vechiului depozit de muniţii şi i-am văzut pe cei doi soldaţi din SS. Nu păreau prea mulţumiţi de viaţă şi ne-au aruncat câteva ordine scurte şi tăioase, care nu lăsau nici un dubiu în privinţa seriozităţii lor. În curtea interioară, eram aşteptaţi de un transportor blindat de trupe, în care am şi fost înghesuiţi, fără prea multă ceremonie, fiind duşi pe urmă în port.

În preajma portului, se adunaseră o mulţime de oameni, care s-au retras repede pe dreapta şi pe stânga drumului, ca să se ferească de blindatul cu care ne apropiam noi, în mare viteză. În treacăt, am apreciat că erau vreo treizeci sau patruzeci de soldaţi germani şi cam tot pe atâţia muncitori din cadrul Organizaţiei Todt. Toţi tremurau în hainele ude şi îşi căutau adăpost pe lângă zidurile clădirilor din jur, în încercarea de a se feri de ploaia care continua să cadă peste insulă.

Portul arăta exact aşa cum mi-l aminteam, cu deosebirea că acum apăruseră câteva cicatrici lăsate de raidurile aeriene mai vechi şi de bombardamentul naval din anul anterior. De-a lungul cheiuri lor, erau amarate vreo douăzeci de bărci pescăreşti de toate mărimile şi tipurile, iar în centrul Portului Nou se zăreau turelele tunurilor de la bordul unui trailer german, care se ridicau cu puţin deasupra apei. Fusese scufundat în timpul bombardamentului, cu optsprezece luni mai înainte, şi era un alt lucru la care Joe St. Martin nu făcuse nici o referire.

L-am văzut pe Steiner mai jos pe un chei şi am sărit din transportor. Era îmbrăcat într-un costum de scafandru din cauciuc negru şi împreună cu el se mai aflau încă patru oameni. Toţi făceau parte din Divizia Brandenburg şi erau cu toţii supravieţuitori ai grupului iniţial de torpilori.

Două dintre canoele britanicilor fuseseră ridicate pe chei, scoase la suprafaţă de către scafandri, pentru că Fitzgerald şi oamenii lui le scufundaseră, după cum era procedura în asemenea situaţii, împreună cu tot echipamentul pe care îl

aveau asupra lor.

Vreo şase mine magnetice erau aliniate pe chei şi mi-a făcut impresia că vreo câţiva genişti germani încercau să le dezamorseze. Aveau aceleaşi atitudini şi gesturi ca toţi soldaţii din trupele speciale din orice armată a lumii. O anumită notă de superioritate, fără a fi vorba despre aroganţă, greu de definit, care este generată de obicei de înclinaţia spre autosuficienţă, de fapt un produs al mediului deosebit de periculos în care oamenii de acest gen îşi petreceau cea mai mare parte a vieţii. În costumele acelea negre de cauciuc, puteau foarte bine să fie luaţi drept britanici sau americani. Numai cuvintele în limba germană pe care le schimbau din când în când le trădau naţionalitatea.

Am ajuns să-i cunosc destul de bine în zilele care au urmat. Lanz şi Obermeyer erau doi sergenţi care fuseseră studenţi la muzică, la Berlin, când fuseseră concentraţi. Caporalul Hilldorf fusese învăţător într-un sat de lângă Hamburg, iar Schreiber lucrase într-o bancă în Viena, dar aceasta numai ca o sursă temporară de venituri, pentru că nu ajunsese încă în situaţia în care ar fi putut să se întreţină numai din scris.

Lanz se ridică în capul oaselor, cu o ţigară în colţul gurii, în stil franţuzesc, după ce extrăsese detonatorul dintr-o mină. Obermeyer a făcut o remarcă pe care nu am auzit-o, dar cert este că aceasta a produs râsul camarazilor săi. Steiner s-a întors, atras probabil de gălăgie, şi m-a zărit, după care a spus câteva cuvinte, dar nici pe acestea nu le-am auzit. Lanz a privit în sus, cu un zâmbet şters pe buze, după care şi-a văzut de treabă cu o altă mină. Toţi ceilalţi se dăduseră la o parte din motive evidente, şi l-am observat şi pe maiorul Brandt, care rămăsese lângă mulţimea adunată pe chei, privind şi el cu interes. Atras de zgomotul paşilor noştri, s-a întors, ne-a văzut şi ne-a ieşit în întâmpinare.

— Bună ziua, domnule colonel, m-a salutat el formal.

— Pentru ce am fost aduşi aici? l-am întrebat după ce i-am răspuns la salut.

— Ordinele colonelului Radl. De altfel, o să vină şi el cât de curând.

După aceste cuvinte, a făcut un semn către grupul care se afla pe chei şi dinspre care se auzea din nou un val de râsete vesele.

— Băieţii ăştia din Brandenburg sunt nebuni de legat! a zis, lovindu-se cu degetul deasupra tâmplei, pentru ca sensul cuvintelor sale să fie şi mai elocvent. Unul singur ar fi de ajuns

pentru această sarcină, dar ceilalţi au ţinut neapărat să-l însoţească. O singură greşeală, şi dispar toţi într-un nor de fum. De unde această nebunie?

— Chiar dacă m-aş apuca să vă răspund, cred că tot nu m-aţi înţelege.

Mi-am scos tabachera în care îmi mai rămăseseră numai opt ţigări. Mi-am aprins una, am aruncat băţul de chibrit şi după aceasta m-am îndreptat către treptele care duceau pe chei, cu lanţul zdrăngănind la picioarele mele. De ce am făcut lucrul acesta? Nici eu nu ştiu. A fost, pur şi simplu, un gest de bravadă din partea mea, presupun. O provocare la adresa autorităţii sau, poate, un impuls de moment.

Unul dintre SS-işti şi-a armat pistolul-mitralieră şi am auzit clar pocnetul încărcătorului şi zgomotul caracteristic de metal frecat pe metal. Brandt a intervenit prompt.

— Vă rog, domnule colonel Morgan! Rămâneţi pe loc!

M-am oprit la un metru sau doi de capătul de sus al treptelor şi am privit în spate. SS-istul avea pistolul-mitralieră îndreptat spre mine şi părea destul de hotărât să-l folosească.

— Dacă crezi că aş avea cum să scap, ar fi mai bine să-l laşi să tragă, i-am strigat lui Brandt. Rezultatul ar fi acelaşi. Pe de altă parte, îţi dai şi dumneata seama că nu aş putea să ajung prea departe cu picioarele legate cu o jumătate de metru de lanţ.

Mi-am continuat coborârea şi l-am auzit pe Brandt în spatele meu, spunând:

— Nu! Lasă-l!

Am coborât scara cu atenţie, pentru că, dacă apreciam greşit lungimea lanţului şi mă împiedicam, scările fiind foarte înclinate, ar fi fost foarte posibil să mă aleg cu gâtul frânt. Ajunsesem deja la jumătatea scării când l-am auzit pe Fitzgerald în spatele meu, coborând şi el treptele. Când am ajuns jos, mi-a spus:

— Vin şi eu, domnule, dacă nu vă deranjează! Celorlalţi le-am spus să rămână la locurile lor.

M-am uitat în sus şi i-am văzut pe Grant şi pe Hagen în capul scărilor.

— Întotdeauna am fost de părere că voi, yankeii, habar n-aveţi ce-i aia disciplină.

Mi-a zâmbit şi am avut senzaţia că, pentru prima oară de când îl cunoşteam, se regăseau şi o nuanţă de căldură în zâmbetul lui şi o strălucire ciudată în privire.

— Nu vă este frică deloc, nu-i aşa? Absolut nici un pic! mi-a spus el.

— Aşa cum spuneţi voi, yankeii, în nici un caz! i-am replicat. Hai să-ţi mai dau un exemplu din învăţăturile lui Wu Chi. Câmpul de luptă este ţinutul cadavrelor umblătoare. Cei care sunt cu adevărat hotărâţi să moară vor trăi. Cei care speră să scape cu viaţă în mod sigur vor pieri.

Nu cred că a înţeles cu adevărat ce am vrut să spun, dar cred că de data aceasta era pregătit să accepte cuvintele mele drept o nouă excentricitate şi să nu le mai discute.

— Atunci, să ne apropiem!

Îi venea foarte greu să-şi înfrâneze pornirile şi cred că l-am înţeles pe deplin din acest punct de vedere, sau cel puţin atât de mult cât se poate spera ca un om să-l înţeleagă pe altul.

Fitzgerald, pe de altă parte, vedea în această pornire un gest cât se poate de eroic. Dramă de cea mai bună calitate. Viteji înfruntând moartea cu galanterie, fără să le pese câtuşi de puţin. Mi-am dat seama – suspiciunile mele au fost pe deplin confirmate de ceea ce s-a întâmplat ulterior – că pentru Fitzgerald războiul era, într-adevăr o afacere eroică şi splendidă. Îi spusesem lui Henry că Fitzgerald mi se păruse a fi genul care vrea cu tot dinadinsul să moară cu sabia în mână, iar în depărtare să se audă bubuitul tunurilor. Şi nu fusesem prea departe de adevăr.

Steiner ne aştepta, cu mâinile în şolduri, iar în spatele lui se adunaseră toţi ceilalţi din Divizia Brandenburg, cu excepţia lui Lanz, care îşi vedea mai departe de treabă, cu o mină între picioare.

— Bună dimineaţa! am strigat în limba germană. Vă distraţi?

Steiner a zâmbit şi le-a spus ceva peste umăr oamenilor săi.

— Depinde din ce punct priveşti lucrurile! mi-a răspuns el. Mina asta pare să fie un model nou. Lui Lanz capacul detonatorului i se pare mai periculos decât la celelalte modele pe care le cunoaşte. Şi le cunoaşte pe toate.

Ţigara din gura lui Lanz se stinsese, dar continua să-i atârne lipită pe buza de jos. Avea un chip impasibil, dar i se vedeau foarte clar tendoanele încordate pe dosul mâinii drepte când încerca să răsucească cu putere capacul cutiei. Grant a sosit exact în acel moment, împreună cu ceilalţi trei rangeri, iar noi, ceilalţi, am rămas privindu-i. Hagen a luat iniţiativa.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ce încearcă să facă? Vrea să ne arunce pe toţi în aer sau ce?

S-a ghemuit lângă Lanz şi i-a pus o mână pe umăr.

— Nu aşa, prietene! Lasă-mă pe mine!

Fitzgerald nu a făcut nici un gest să-l oprească, şi Hagen a

apucat capacul cu amândouă mâinile şi l-a rotit, apoi l-a ridicat.

— Toată treaba e să simţi când ajunge cuiul arcului în poziţia bună. Cred că la prima mină, pur şi simplu, ai avut noroc.

Capacul a ieşit fără probleme şi, în timp ce Hagen îl ţinea, Lanz i-a scos detonatorul. Germanul a zâmbit şi l-a bătut pe umăr pe american. Iar după asta, toţi s-au apucat de treabă, inclusiv Fitzgerald.

Am rămas mai deoparte, privindu-i cum stăteau acolo, ghemuiţi, soldaţi condamnaţi la moarte din Divizia Brandenburg şi rangeri, şi m-am pomenit cu Steiner lângă mine.

— Ai citit *Alice în Ţara Minunilor*?

— Da, i-am răspuns. „Tot mai curios şi mai curios!” spune Alice. Într-adevăr, o chestie care are darul de a te pune pe gânduri.

Ne-am depărtat câţiva metri de ceilalţi.

— Sper că nu se pune problema ca Simone să fie interogată! i-am spus eu. Vreau să fii sigur de lucrul acesta.

— I-am spus lui Radl că eram împreună, mi-a răspuns el, dând din cap. Asta a vrut să spună când a zis că ştie cu siguranţă că nu ai putut să iei legătura cu nimeni de pe insulă, pentru că, sub o formă sau alta, toţi erau supravegheaţi.

Brusc, am auzit un strigăt şi, când ne-am întors, l-am văzut pe Radl în capul scărilor.

— Ce se petrece jos acolo, Steiner? striga el. Adu prizonierii aici imediat!

Cel care a răspuns în locul lui Steiner a fost, însă, Fitzgerald, într-o germană impecabilă, fapt care m-a surprins, cu atât mai mult cu cât nu găsise de cuviinţă până în acel moment să-şi folosească această abilitate cu totul remarcabilă a sa.

— Poate ceva mai târziu, domnule colonel. Deocamdată suntem destul de ocupaţi.

Fitzgerald îi răspunsese fără să-şi ridice capul, continuând să rămână concentrat la ceea ce făcea. Radl ne-a mai privit câteva clipe, după care a început să coboare treptele încet, fără grabă. Am presupus că voia să-şi demonstreze lui însuşi sau poate nouă, celor care eram de faţă la această scenă, că nimic nu ar fi putut să-l înspăimânte. Brandt l-a urmat, dar fără tragere de inimă, palid, ceea ce nu făcea decât să dovedească faptul că avea bunul-simţ să fie îngrozit de ceea ce făcea. Când au ajuns lângă noi, Hagen scosese şi ultimul detonator, şi întregul grup, americani şi germani deopotrivă, a izbucnit în urale de bucurie. Radl i-a privit fără să vădească vreo implicare emoţională şi după

aceea s-a întors spre mine.

— Am făcut o gravă eroare noaptea trecută, domnule colonel, considerând că singurul scop al raidului dumneavoastră a fost acela de a ataca ţintele de pe uscat. Acum vreau să aflu de la dumneavoastră care sunt ambarcaţiunile din port care au fost minate.

— Nu vorbiţi cu cine trebuie, domnule colonel. Eu sunt responsabil de operaţiunea din port! a intervenit Fitzgerald înainte ca eu să apuc să scot vreo vorbă.

— Atunci, îmi vei da dumneata informaţia pe care am solicitat-o.

S-a aşternut o tăcere adâncă şi apăsătoare. Grant mai înţelegea cât de cât germana, dar ceilalţi rangeri erau complet în beznă. Soldaţii din Divizia Brandenburg erau foarte sobri, poate unde îl cunoşteau mai bine pe Radl, şi se aşteptau la tot ce putea fi mai rău din partea lui.

— Ei bine, domnule colonel, a spus Fitzgerald, nu prea văd cum aş putea să vă satisfac această cerere.

Situaţia era cât se poate de grotescă. Fitzgerald şi oamenii lui îşi fixaseră minele pe câteva bărci pescăreşti, căutând ţinte mai importante. Bărcile minate nici măcar nu mai erau folosite. Dacă ar fi sărit în aer, nu ar fi fost cine ştie ce pagubă – poate numai pentru proprietarii lor, care fuseseră evacuaţi de pe insulă, fie în Marea Britanie, fie la Guernsey. Dar, pentru un om ca Fitzgerald, era o chestiune de principiu, indiferent ce ar fi însemnat acest lucru, iar faptul că ajutase timp de zece minute la dezamorsarea câtorva mine scoase de pe fundul portului de către scafandri nu avea nici o legătură cu ceea ce i se cerea de această dată.

Şi pentru Radl era tot o chestiune de principiu, dar, în cazul lui, problema care se punea era să nu-şi piardă autoritatea. Pe parapetul de la nivelul drumului, se adunase o mulţime destul de numeroasă şi nu era posibil să li se ofere acelor oameni spectacolul unei serii de explozii atâta vreme cât el era comandantul şi putea să facă ceva în privinţa asta pentru a-şi dovedi autoritatea.

Radl s-a întors către mine:

— Colonele Morgan, în calitate de ofiţer superior al maiorului Fitzgerald…

— Nu are nici un rost să apelaţi la mine în această privinţă, i-am răspuns eu. Aşa cum a spus şi maiorul Fitzgerald, el a fost la comanda acţiunii din port.

— Foarte bine! Atunci, nu-mi lăsaţi nici o altă opţiune, a spus

Radl cu aceeaşi voce egală, complet lipsită de emoţie, întorcându-se spre maiorul Brandt. După câte îmi dau seama, sunt în jur de douăzeci şi trei de ambarcaţiuni în port. Vreau să adunaţi tot atâţia muncitori din Organizaţia Todt, dintre oamenii care s-au adunat sus, şi să repartizaţi câte două-trei persoane pe fiecare ambarcaţiune.

Era o rezolvare a acestei situaţii la fel de bună ca oricare alta, şi într-o situaţie similară probabil că aş fi făcut exact la fel. Lui Fitzgerald îi trebuiră încă vreo câteva clipe ca să priceapă sensul cuvintelor lui Radl, dar după aceasta chipul său s-a albit brusc.

— Vrea să spună ceea ce cred eu? m-a întrebat, punându-mi o mână pe umăr.

— Cam aşa ceva!

Cred că lipsa de *fair-play* a acestui ordin l-a durut cel mai mult. Faptul că Radl voia să câştige prin mijloace lipsite de onoare. Mă aşteptam ca în orice clipă să izbucnească în stilul lui binecunoscut, cu o replică memorabilă de genul: „Ce Dumnezeu, omule! Că doar nu-i război!”

În loc să facă ceva de acest gen, păru brusc obosit.

— În regulă, domnule colonel! Aţi câştigat! Am minat numai cinci dintre bărcile din port, ceea ce înseamnă că nu avem la dispoziţie mai mult de o jumătate de oră, pentru că le-am programat să explodeze la ora zece. Aşa că ar fi mai bine să-i dăm drumul cât mai rapid.

*

* *

În fiecare dintre cele două canoe s-au urcat câte un ranger şi un german pentru a recupera minele, în timp ce Radl, care rămăsese nemişcat pe chei, îi privea.

— Nu-i o zi chiar aşa de rea, la urma urmelor: dacă explodează vreo mină, sărim cu toţii în aer, inclusiv el.

— În Germania e o vorbă: în orice lucru rău e şi o parte bună.

— Ştiu vorba asta – umbla şi pe la noi!

Radl scoase la iveală o tabacheră, din care îşi luă o ţigară lungă, rusească, genul care jumătate este formată dintr-un tub gol de carton. Unul dintre oamenii lui, un sergent, s-a repezit imediat să-i ofere un foc. Radl şi-a aprins ţigara fără să-l privească pe cel care îi întinsese focul şi a rămas mai departe nemişcat, lovindu-se numai din când în când cu mănuşa din piele peste coapsa stângă, urmărind cu un ochi foarte atent ceea ce se întâmpla.

— Soldat până în vârful unghiilor! am comentat cu voce

scăzută.

— Mai exact ceea ce crede el că ar însemna un soldat! mi-a răspuns Steiner. În 1918, a fost lăsat la vatră cu gradul de caporal şi a fost, timp de câţiva ani, funcţionar într-o bancă. Gradul înseamnă totul pentru el. Iar aparenţele sunt cele mai importante. Ţigările ruseşti, de exemplu; din faptul că fumează aşa ceva trebuie să înţelegi că a fost pe frontul de răsărit. De altfel, nu este singurul care fumează ţigări ruseşti. Ştiu cel puţin un general german foarte cunoscut care fumează mahorcă de parcă ar fi cine ştie ce. Numai că el mai face şi greşeli din când în când. Un gentleman adevărat i-ar fi mulţumit sergentului care i-a oferit focul. Ca să nu mai vorbesc despre uniformă, care este cu mult prea pusă la punct. Pentru operetă ar fi excelentă – vreau să spun, pe scenă. Iar lucrul acesta spune foarte multe despre el. Un actor oarecare într-un rol nepotrivit. Eroare de distribuţie.

— Cred că asta ar spune şi el despre tine, ceea ce ar explica foarte bine tensiunea dintre voi, am spus eu. Nici distribuţia ta nu este chiar perfectă. Presupun că trebuie să se abţină să nu te salute el primul.

— Ceea ce nu poate să înţeleagă îi produce teamă, mi-a spus Steiner. Pentru cei de teapa lui, partidul este totul. Oricum, e tot ce are pe lume. Tot ce a avut vreodată pe lume.

— Şi ce-o să facă un om ca el după ce războiul se va sfârşi? Ce fel de viitor îl aşteaptă?

Steiner s-a întors spre mine cu o mină foarte serioasă.

— Asta este problema, prietene: pentru el nu există nici un viitor. Ai face foarte bine să reţii acest lucru.

Am înţeles imediat ce voia să spună.

— Când crezi că o să vină noul guvernator?

— Căpitanul Olbricht? Nu sunt sigur! Să ştii că ăsta chiar e tipul de erou. A fost un mare as al submarinelor. Numai că anul trecut a fost rănit foarte grav şi din această pricină cariera lui de comandant de submarin a luat brusc sfârşit. Oricum, noi tot aşteptăm ca măcar o vedetă rapidă să spargă blocada din jurul bazei de la Sainte Denise şi să ne aducă şi nouă provizii şi muniţii. Mă gândesc la o copaie veche, *Mândria Hamburgului.* În orice caz, trebuie să vină şi el odată cu primul transport care va ajunge la insulă.

— Asta înseamnă că nici nu a plecat încă.

— În caz că nu ştiai, o anumită organizaţie militară, care se numeşte Marina Regală Britanică, pune o serie de probleme în apele Canalului Mânecii. Căpitanul *Mândriei Hamburgului* este un

bătrân lup de mare, pe nume Ritter. Îl cunosc foarte bine. De regulă, aşteaptă să se strice vremea ca să se folosească de furtună ca de un paravan.

— În acest caz, sper că vremea o să continue să fie frumoasă încă vreo câteva săptămâni.

— Asta da, prietene!

Steiner m-a lăsat singur, îndreptându-se spre oamenii lui, care ajutau la acostarea primei canoe, care îşi culesese deja minele. Am aşteptat un moment şi, pe urmă, m-am întors cu spatele la scenă. Nimeni nu avea să sară în aer.

Observându-mi mişcarea, Radl mi-a strigat:

— Te-ai plictisit de acest spectacol, colonele Morgan?

— Cam aşa ceva. Cred că am să urc acum, dacă nu aveţi nimic de obiectat.

Radl a încuviinţat cu o mişcare scurtă din cap şi a rămas zâmbind în urma mea, ca şi cum faptul că rămânea în continuare pe chei însemna că mi-ar fi fost superior într-un fel oarecare. L-am văzut întorcându-se şi pe urmă, a început să fluiere încetişor şi s-a îndreptat cu acelaşi pas măsurat de cele două grupuri care începuseră deja să dezamorseze minele recuperate. Brandt m-a urmat pe scări şi, când am ajuns sus, la un ordin al său, mulţimea de gură-cască adunată chiar pe ultima treaptă s-a tras imediat înapoi, lăsându-ne să trecem.

— Owen! Owen Morgan! Tu eşti?

Paddy Riley, doctorul insulei, îşi croia drum prin mulţime, încercând să se apropie de mine. Probabil că avea pe puţin şaptezeci de ani pe atunci şi era un irlandez înalt, bine clădit, cu umerii largi, cu părul alb ca zăpada şi cu o barbă vâlvoi, dar ceea ce îl caracteriza era accentul irlandez, din care nu pierduse absolut nimic.

Mi-a apucat mâna şi mi-a strâns-o cu putere, râzând cu toată gura, deşi ceva din privirea lui îmi spunea că ştia mai multe, dar nu putea să-mi spună nimic.

Mi-am dat seama despre ce era vorba când s-a întors şi a început să o strige pe Simone:

— Simone! Simone! L-am găsit!

Simone s-a desprins din mulţime, îmbrăcată într-un pardesiu vechi, pe care mi-l mai aminteam încă, cu o eşarfă pe cap. Afişând o mină foarte serioasă, s-a apropiat de mine. Mi-a întins mâna cam ezitant, dar i-am prins-o în mâna mea.

— Bună, Owen, mi-a spus ea. Îmi pare rău că trebuie să ne revedem în aceste împrejurări.

— Bună dimineaţa, domnişoară de Beaumarchais!

Radl, care văzuse scena şi o urmărise de fapt, îşi pocni şi el tocurile cizmelor, în maniera specific prusacă.

— Simone şi cu mine suntem prieteni din copilărie, l-am lămurit eu.

— Într-adevăr?

Simone avea ochii roşii şi părea că ar fi putut izbucni în lacrimi în orice clipă, aşa că Riley i-a pus un braţ după umeri şi i-a spus:

— Haide să mergem, fetiţo, te duc înapoi la spital. Aici îţi faci sânge rău degeaba.

Simone s-a întors fără o şoaptă şi a plecat.

— Dacă pot să fac ceva pentru tine, nu trebuie decât să-mi spui, mi-a şoptit Riley repede, printre dinţi. Sunt singurul doctor pe care îl au la dispoziţie, aşa că să facă bine şi să se poarte frumos cu mine. Că altul nici n-or să mai vadă ei chiar aşa de curând! În plus, sunt cetăţean al Republicii Irlanda şi sunt oameni pe care nu-i las să uite lucrul acesta.

I-a mai aruncat o privire sfredelitoare lui Radl şi a armat-o pe Simone.

— Ciudaţi oameni şi irlandezii ăştia! mi-a spus Radl. Tot timpul trebuie să clocească ei câte ceva.

M-am gândit că era mai bine să nu-i răspund, cu atât mai mult cu cât am observat că tocmai sosise un motociclist cu un mesaj pentru el. M-am întors şi l-am observat pe Ezra, care mă privea fix. Împreună cu el, era un german în uniformă, cu un aer de marinar.

— Ezra! am strigat. Ezra Scully, diavol bătrân! Ce mai faci? Să fi tot trecut vreo cinci ani de când nu ne-am mai văzut!

Şi-a jucat foarte bine rolul şi s-a apropiat de mine să-mi strângă mâna.

— Auzisem că faci şi tu parte din comando, Owen! mi-a spus el. Sergentul-major Steiner mi-a spus.

— Nu mă aşteptam să te mai găsesc pe aici!

— Ba, cum să nu? Aveau nevoie de un pilot în port, înţelegi? El este căpitanul Warger, Wilhelm Warger, comandantul portului. Chit că nu prea are ce să comande zilele astea prin port.

L-am salutat cu o înclinare a capului pe Warger, care ţinea însă neapărat să dea mâna cu mine.

— Îmi face o deosebită plăcere, domnule colonel Morgan, mi-a spus el într-o engleză foarte corectă şi băţoasă. V-am văzut numele pe barca de salvare.

— E numele tatălui meu, de fapt, l-am corectat eu, după care

m-am adresat din nou lui Ezra: înseamnă că barca de salvare mai este pe insulă?

— În baracă la Granville, mi-a răspuns el, dând solemn din capi Nu avem cum să o scoatem la apă. Cineva a aruncat o bombă fix pe aleea de beton cu câţiva ani în urmă.

După aceste cuvinte, s-a lăsat o tăcere apăsătoare, întreruptă de apariţia lui Fitzgerald, în capul scărilor. Părea obosit, şi am presupus că asta se datora încordării mai curând decât oboselii fizice. După ce s-a apropiat de mine, l-am văzut şi pe Radl.

— Totul este în regulă?

Fitzgerald a făcut un semn cu capul, evaziv, fără să scoată o şoaptă, şi în urma lui au început să sosească şi ceilalţi care se aflaseră pe chei, rangeri şi germani amestecaţi, cu Steiner în frunte. Radl i-a privit calm, după care i-a spus lui Brandt:

— Îi vei conduce pe colonelul Morgan şi pe oamenii săi la fort. Să fie hrăniţi şi pe urmă duşi la muncă. Pentru moment, cred că cel mai potrivit ar fi să fie incluşi în echipa care munceşte la drumuri.

Cu alte cuvinte, ne punea la punct, arătându-ne care ne era locul, incluzându-i în aceeaşi oală şi pe Steiner, şi pe oamenii lui. Radl m-a salutat formal, după care s-a îndreptat spre Mercedesul său şi a plecat.

CAPITOLUL IX

Echipa de la drumuri

Pentru mine, cea mai grea a fost prima zi de muncă la drumuri. Perioada pe care o petrecusem în spital, apoi lunile de lenevire din Cornwall îşi spuneau cuvântul, şi în mod evident nu mă mai aflam în forma mea de zile mari, spre deosebire de Fitzgerald şi de rangerii lui, care păreau să poată munci fără probleme câte douăsprezece ore pe zi, cu târnăcopul şi cu lopata, fără să dea semne de oboseală.

Având în vedere împrejurările, erau cu toţii deosebit de veseli, iar motivul era cât se poate de simplu: nici unul dintre ei nu credea că exista cu adevărat posibilitatea ca execuţiile promise de Radl să aibă loc cu adevărat. Era posibil ca războiul să ia sfârşit în orice zi şi numai unui nebun i-ar fi trecut prin minte să-şi asume responsabilitatea unor crime suplimentare în această fază a lui, fapt care ar fi putut să-i semneze, de fapt, propria condamnare la moarte.

Din cât îl văzusem pe Radl, nu eram foarte mulţumit cu această argumentaţie şi, personal, consideram că principala noastră salvare venea de la imposibilitatea ca Olbricht, noul guvernator, să poată ajunge pe Saint Pierre din Bretania, având în vedere blocada totală pe care o impusese Marina în zona respectivă.

Mai exista, desigur, posibilitatea de a evada, dar în momentul acela nici măcar nu se pusese problema în acest fel, pentru că nu ni se părea că am fi avut vreo şansă de reuşită. Şi nu eră vorba despre lanţuri sau despre gărzile înarmate. Era vorba că, o dată liberi, nu am fi avut unde să fugim. Pe o insulă atât de mică, era practic imposibil să putem rămâne în libertate prea multă vreme, cu atât mai mult cu cât întreaga insulă fusese transformată într-o fortăreaţă, peste tot existând buncăre, poziţii de artilerie şi cuiburi de mitralieră. Iar de la debarcarea noastră, toate posturile de gardă fuseseră dublate.

Aşa că, pentru moment, nu ne rămânea decât să muncim şi să sperăm că în cele din urmă avea să se întâmple ceva. Sau cel puţin aşa speram eu, impulsionat de un al şaselea simţ, care îmi spunea că ne aflam într-un moment de cotitură a evenimentelor.

Şi aşteptam, cu privirile când pe mare, când pe cer, până începeau să mă usture ochii, adulmecând aerul, ca un animal hăituit, care presimte furtuna care bântuie dincolo de orizont. Dar nici chiar eu nu bănuiam întorsătura cu totul extraordinară pe care urma să o ia lucrurile.

Orice ar arăta calendarele, prima zi de primăvară nu este niciodată o problemă de dată. Zilele trec unele după altele, ca întotdeauna, iar într-o bună zi, pur şi simplu, se întâmplă. O zi pentru care ar trebui să-i mulţumim lui Dumnezeu! O zi în care cerul este din nou albastru, aerul proaspăt şi parfumat cu o mulţime de miresme pe care aproape că le uităm cu totul în timpul iernii.

Primăvara, nimic nu se poate compara cu Saint Pierre. Florile, pur şi simplu, irump din pământ, invadând până şi stâncile, colorând toată insula în mii de culori, făcând să ţi se pună un nod în gât de atâta frumuseţe.

În cea de-a patra zi, în timp ce munceam în zona cea mai înaltă, de unde aveam la dispoziţie o privelişte minunată, putând cuprinde cu privirea toată insula, am fost cu adevărat fericit că eram viu şi pătruns de toată frumuseţea care mă înconjura – fericit într-un fel nou, necunoscut şi tulburător, care mă făcea să mă simt un alt om. Poate faptul că eram din nou pe locurile unde îmi petrecusem cea mai mare parte din viaţă, şi cea mai fericită, pe locurile de care erau legate toate amintirile copilăriei şi adolescenţei mele – amintiri care mă răscoleau pe dinăuntru ca o mare zbuciumată, scoţându-l la iveală din adâncuri pe celălalt Owen Morgan, care încetase să mai existe de atât de mult timp.

Am ridicat barosul de zece kilograme deasupra capului şi l-am trântit cu toată puterea, crăpând dintr-o singură lovitură bucata de stâncă de la picioarele mele, după care m-am oprit pentru o clipă să-mi trag sufletul şi să-mi şterg cu dosul palmei transpiraţia care îmi intrase în ochi.

Grupul din care făceam parte era format din treizeci de oameni, în afara noastră, ceilalţi fiind muncitori din Organizaţia Todt, şi eram păziţi de şase genişti înarmaţi cu pistoale-mitralieră, care se aflau acolo nu pentru muncitori, ci pentru noi. Nici unde pe insulă nu am remarcat ca muncitorii din Organizaţia Todt să fi fost păziţi cu arma. Erau la fel de jalnici şi demni de milă cum fuseseră, de altfel, toţi cei asemeni lor pe care îi văzusem peste tot în Europa ocupată, cu hainele ajunse zdrenţe pe ei, slabi ca nişte spectre şi cu pielea atât de întinsă pe ei, încât li se vedeau toate oasele.

Asta nu înseamnă că genieştii ar fi fost mai bine hrăniţi, pentru că, din momentul debarcării, aprovizionarea fusese foarte slabă în toate Insulele Canalului. Genieştii erau comandaţi de un sergent, pe nume Braun, unul dintre cei trei cu care juca Ezra cărţi când îl vizitasem prima oară. Nu ştiu dacă Ezra îi vorbise despre mine, cert este faptul că se purtau cu toţii foarte bine cu noi, şi chiar foarte respectuos.

Drumul la care munceam exista de fapt şi era un drum de pământ bătătorit, care ducea într-un punct de pe ţărm, undeva sub Fortul Marie Louise. După câte am înţeles, existau planuri de amplasare a unor tunuri de mare calibru în acel loc. Ceea ce mi-a plăcut la germani a fost tocmai faptul că nu se lăsau nici în ultima clipă, văzându-şi de planurile pe care le primiseră spre executare. Cam pe la zece, şi-a făcut apariţia Steiner, cu maşina lui de teren. Era îmbrăcat în uniformă, ca întotdeauna de altfel, şi deasupra îşi pusese haina rusească cu gulerul de blană. Probabil că sergentul Braun nu s-ar fi priceput să-i facă o primire mai spectaculoasă nici însuşi colonelului Radl. Chiar şi admiţând faptul că în armata germană subofiţerii aveau un statut special, cu totul diferit de tot ceea ce-mi fusese dat să văd în oricare armată din lume, nu încăpea nici o îndoială că Steiner avea darul de a impune respect până şi ofiţerilor, nu doar subofiţerilor.

Steiner a scos din buzunar o foaie de hârtie, pe care a despăturit-o, şi i-a vârât-o sub ochi lui Braun, care a încuviinţat pe dată, lăsându-l să se apropie de locul în care munceam eu.

— Domnule colonel Morgan, mă veţi însoţi! mi-a spus el.

Fitzgerald s-a întors imediat şi s-a oprit din muncă, sprijinindu-se în coada lopeţii, încruntat, iar ceilalţi rangeri i-au urmat exemplul.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Fitzgerald.

Am sesizat în vocea lui o anumită nervozitate, nu lipsită de sens. Din punctul lui de vedere, eram luat pentru a fi supus unui interogatoriu sau mai ştiu eu cărei alte silnicii. Fitzgerald habar n-avea de întâlnirea mea cu Simone şi de relaţia specială pe care o aveam cu Steiner, şi aceasta pentru simplul motiv că alesesem să nu-i spun nici o vorbă în privinţa asta. Un lucru am învăţat în timpul războiului: fiecare om are, la un moment dat, pe drumul său, o ocazie unică, pe care nu e bine deloc să o rateze. Iar de la Rezistenţa franceză învăţasem un principiu de aur: nu aveai cum să divulgi lucruri pe care nu le cunoşteai. După câte ştiam eu, acest principiu era, într-adevăr, de aur şi salvase mai multe vieţi decât s-ar putea crede.

— Nu aveţi de ce să vă alarmaţi, i-a răspuns Steiner.

Ştiam la fel de bine acest lucru şi i-am făcut semn lui Fitzgerald să stea liniştit.

— Nu-ţi face probleme! O să fie bine!

Am urcat – sau mai corect ar fi să spun că m-am căţărat – cu greu pe locul din dreapta al unui VW de teren, din cauza lanţului de la picioare. Steiner a pornit motorul şi am plecat. Am luat-o pe drumul care ducea la Scara Diavolului, cel pe care venisem în prima noapte.

— Despre ce este vorba? l-am întrebat şi eu pe Steiner.

— Simone vrea să-ţi vorbească.

— Cum de ai reuşit să mă iei de la muncă în timpul programului? l-am întrebat, conştient că îmi crescuse pulsul.

A scos foaia de hârtie din buzunar şi mi-a dat-o s-o citesc. Era un ordin prin care se spunea că trebuia să fiu trecut în grija sergentului-major Steiner, în scopul de a-l ajuta cu informaţii de ordin local cu privire la o anumită plajă. Ordinul era semnat de un oarecare căpitan Heinz Schellenberg, din Regimentul 271 Geniu.

— E reală motivaţia aceasta?

— Vezi tu! În fiecare zi trebuie să am şi eu ceva de făcut şi atunci mă trimit să inspectez sistemele defensive de pe plajă, dacă nu cumva mareele au luat cu ele minele şi altele asemenea. Câteodată, este vorba despre misiuni pe care numai scafandrii le pot îndeplini. Iar în asemenea cazuri, orice informaţie ai putea să-mi dai cu privire la particularităţile terenului în locul respectiv şi al mareelor are o valoare inestimabilă. Ştii şi tu că apele din jurul insulei sunt extraordinar de periculoase.

Îmi debitase acest text pe un ton serios, fără ca un singur muşchi să-i zvâcnească pe chip.

— Şi Schellenberg ăsta a muşcat nada?

— Nu a fost prea greu. A lucrat pentru tatăl meu vitreg, mi-a răspuns la fel de liniştit Steiner. Ca de altfel aproape jumătate din populaţia Germaniei. Şi în mod sigur vrea să mai poată lucra pentru el şi în viitor. Nu-mi place acest lucru, dar, când am nevoie, îi las să creadă că am o oarecare influenţă în această privinţă.

— Şi chiar ai?

— Câtă vreme trăieşte mama. Singurul gest de bun-gust pe care l-a făcut în viaţa lui a fost să se îndrăgostească de ea şi să rămână îndrăgostit. De dragul ei, acceptă micile mele

excentricităţi, cum ar fi şi refuzul de a fi făcut ofiţer şi a primi funcţii importante. Pe de altă parte, „Crucea de Cavaler” l-a trimis în slăvile cerului, cu atât mai mult cu cât a fost însoţită de un bilet de mulţumire, scris de Hitler însuşi, şi pe care acesta i l-a trimis lui, şi nu mie. Reţine!

— Mi-e teamă că războiul se poate sfârşi în orice moment, i-am amintit eu. Iar tu faci parte din tabăra care a pierdut. Ce crezi că se va întâmpla cu tatăl tău?

— Ceea ce s-a întâmplai întotdeauna. Cu mai multe milioane de dolari depuse în băncile Elveţiei, cu interese industriale în aproape toată lumea, inclusiv Marea Britanic şi America, prin diverse companii subsidiare, tu ce crezi că i se va întâmpla? Cei umili vor moşteni lumea! a completat el cu o ironie evidentă.

— Nu pari prea intrigat!

— Şi de ce aş fi? A fost şi o vreme când am luat lucrurile astea foarte serios. Nu am fost niciodată nazist, dar – încearcă să nu râzi la această observaţie – am fost întotdeauna german, iar ţara mea a fost în stare de război. Prietenii mei aveau de înfruntat pericole de moarte, cărora din când în când le mai cădeau pradă. Nu puteam să stau deoparte în aceste condiţii, aşa că m-am înrolat ca simplu soldat.

— Şi căpătând în felul acesta permisiunea de a ucide fără să fii judecat pentru asta! am comentat eu. În sfârşit, poate să fie un punct de vedere.

— Înseamnă că nu eşti de acord? Nici nu contează! a conchis el, ridicând din umeri. Am cerut să fiu încorporat voluntar în Divizia Brandenburg, pentru că mi s-a părut că operaţiunile speciale erau mai aproape de calităţile mele. Cu cât rişti mai des şi te expui pericolului de a muri, cu atât mai mult eşti îndreptăţit să consideri că soarta are o răspundere directă în durata vieţii tale. Ţi se pare că ce ţi-am spus acum are vreo noimă?

— Eu te înţeleg, dar cred că sunt la fel de ţicnit ca şi tine.

— Am făcut o descoperire care s-a dovedit cu adevărat uimitoare, cel puţin pentru mine, a continuat el. Oamenii mor sau sunt răniţi, sau schilodiţi pe viaţă pentru acelaşi motiv pentru care întotdeauna plouă, zi de zi, timp de două săptămâni încheiate, tocmai atunci când îţi iei un concediu pe care l-ai tot amânat de ani de zile, pentru care ai făcut economii peste economii, pe care l-ai aşteptat cu cea mai mare nerăbdare, cu cele mai mari speranţe, ani la rând. Lucrurile acestea se întâmplă pentru că aşa a fost scris. Fără motiv! Fără nici un motiv!

— *Alles ist veruckt!* am citat eu. Totul este o nebunie. Totul se duce de râpă. Cred că gerul rusesc ţi s-a cuibărit sub scufiţă, prietene!

Chipul său nu s-a părut, deodată – cum să spun – dezolat.

— Mai mult de-atât! Mi-a atins şi inima, Owen Morgan! Iar asta înseamnă că sunt un mort încă în viaţă. Ai văzut vreodată cadavre păşind singure, m-a întrebat, scuturat de un fior. Cred că nici unul dintre cei care a fost acolo nu va uita vreodată Rusia.

În acel moment, între noi şi-a făcut loc o umbră şi, cum nu puteam s-o spulberăm, am continuat restul drumului în linişte.

*

* *

Din acea zi, La Grande Bay a devenit pentru mine Golful lui Steiner şi, în toţi anii care au urmat, nu am mai reuşit niciodată să-l văd cu alţi ochi.

— Încotro ai pornit-o? l-am întrebat pe Steiner.

— Dă-te jos din maşină şi vino! O să vezi!

Priveliştea care se oferea ochilor de la marginea stâncilor îţi lua cu adevărat respiraţia. Soarele strălucea în apă, iar de cealaltă parte a sârmei ghimpate de mai jos, nisipul alb cobora lent, până se întâlnea cu apa, într-o armonie perfectă, pe care nu am mai văzut-o pe nici un litoral.

Simone înota în ocean sau cel puţin am presupus că ea era. M-am întors către Steiner şi, arătându-i o pancartă fixată pe o ţeavă de fier, l-am întrebat:

Ce înseamnă asta?

— Se pare că ofiţerul inginer care a fost însărcinat cu minarea acestei plaje în 1940 s-a îndrăgostit atât de mult de ea, încât nu a putut suporta ideea de a o mina. A aşezat pancarta şi sârma ghimpată pentru ca totul să pară cât mai veridic. Îi plăcea să vină aici şi să înoate la primii zori şi, într-o noapte, când s-a îmbătat îngrozitor, i-a destăinuit lui Ezra Scully îngrozitorul său secret. Iar Ezra, care prin felul lui de-a fi nu putea să nu-mi devină prieten, mi-a împărtăşit mie secretul.

Nu am reuşit să mă abţin să nu râd şi, văzându-i mirarea de pe chip, i-am explicat:

— Povestea asta a ta chiar că mi-a redat încrederea în natura umană. Ce spui? Coborâm?

Am dat să o pornesc înainte, dar el m-a oprit, apucându-mă de braţ, a scos o cheie din buzunar, a îngenuncheat şi nu-a desfăcut cătuşele.

— Mai bine ţine-le în mână! mi-a spus scurt.

Nu ar fi avut nici un rost să-mi ceară să-mi dau cuvântul de onoare că nu aş fi încercat să fug şi, pe urmă, cred că ar fi luat lucrul acesta ca pe o insultă. Acest gest l-a făcut să-mi placă şi mai mult, dar, la urma-urmelor, ajunsese să-mi placă pentru o mulţime de motive.

*

* *

Drumul se mai deteriorase de când îl ştiam eu, când fuseseră construite trepte de ciment pentru a le fi mai la îndemână turiştilor în porţiunile mai periculoase. Bucăţi întregi din drumul de ciment dispăruseră, şi era nevoie de multă atenţie ca să nu o iei la vale.

La jumătatea drumului, m-am oprit ca să o privesc. Purta un costum de baie negru, iar pe cap îşi pusese o cască de cauciuc, sub care îşi îndesase părul negru lung şi bogat. Părea să fie o sirenă din legende, jumătate peşte, jumătate femeie.

— E o fată grozavă, nu-i aşa? m-a întrebat el din spate.

— O iubeşti, nu-i aşa? l-am întrebat eu direct, întorcându-mă către el.

— Desigur! Altfel nici nu s-ar putea!

— Dar ea?

— Cred că este stăpânită încă de loialităţi mai vechi, mi-a răspuns el, zâmbind. Dar poate că nu am dreptate şi este numai o impresie a mea!

— Asta ca să te exprimi într-un mod elegant, nu-i aşa?

Poate că ar fi trebuit să mă arăt mai enervat sau provocat măcar de această destăinuire a lui. Cert este că îmi plăcea de el, şi acest lucru mă punea într-o situaţie destul de proastă. Dar Simone? Ce voia ea, de fapt?

Am sărit ultimii metri şi am aterizat în nisipul moale, după care am pornit-o pe plajă, în timp ce ea se apropia adusă de un val, cu mâinile întinse în faţă. A dispărut în spuma albă şi, după ce apa s-a retras, am văzut-o sărind repede în picioare şi luând-o la fugă, ca să nu o prindă următorul val care se apropia, smulgându-şi casca de pe cap.

S-a oprit o clipă văzându-mă, după care s-a apropiat de mine, cu mâna întinsă.

— Owen, mă bucur atât de mult să te văd din nou!

Mi s-a părut destul de naturală, dar, când m-am aplecat să o sărut pe frunte, am simţit o încordare a corpului ei ud, aproape imperceptibilă.

Îşi lăsase prosopul pe o stâncă, la câţiva metri de locul în care

mă oprisem eu, împreună cu o rochie uşoară de plajă, pe care i-am recunoscut-o. S-a îmbrăcat şi pe urmă şi-a uscat picioarele.

— Aşadar, Manfred a reuşit în cele din urmă să te răpească!

— După câte se pare, exercită o anumită autoritate! i-am răspuns eu.

— În mai multe privinţe are cu adevărat autoritate, dar de această dată nu l-am crezut când mi-a spus ce avea de gând să facă. Eram convinsă că Radl nu avea să se lase convins cu una, cu două.

— După câte ştiu eu, Radl habar n-are de mica noastră escapadă, i-am replicat, căutându-l din priviri pe Steiner şi constatând că dispăruse. Chiar aşa! Unde a dispărut?

— Îşi aduce şevaletul şi instrumentele de pictură pe care şi le ţine printr-o peşteră pe undeva.

— Asta înseamnă că pictează destul de mult!

— Da, mai ales aici. Adoră locul acesta.

— Printre altele.

Am văzut cum i s-a întunecat chipul şi mi s-a părut nu numai nesigură, ci chiar nefericită. Simţeam cum inima mă împingea spre ea. Mi-am scos tabachera din buzunar şi am luat o ţigară. Mai rămăseseră trei – făcusem economie în ultimul timp.

— Nu mă băga în seamă! Războiul ăsta a durat prea mult, poate. Nu vrei o ţigară?

I-am întins tabachera, dar ea a privit-o şi mi-a răspuns că poate să tragă eventual un fum sau două din ţigara mea.

Mi s-a părut un gest de compasiune. Între timp, a apărut şi Steiner dintre stânci şi l-am privit aşezându-şi uneltele, amintindu-mi cu un fel de nostalgie de Mare Barton*. Draga de Marv.* M-am întrebat ce făcea în clipa aceea. Probabil că plângea după Owen Morgan al ei, pentru că mai mult ca sigur Henry trecuse pe la ea să-i dea veşti triste.

Simone mi-a luat ţigara dintre degete şi a tras un fum, după care mi-a dat-o înapoi.

— Este prea greu, Owen?

— Ce anume? Te referi la munca la drum? Nu chiar. Gărzile sunt relativ decente. Astăzi ne păzeşte un sergent pe nume Braun. De fapt, alternează cu un alt sergent, Schmidt. Amândoi sunt amici de cărţi ai lui Ezra.

— Da, ştiu! Sunt aici de patru ani.

După aceasta, s-a aşternut liniştea între noi. M-am întins pe spate şi am continuat să fumez, privind cerul fără nici o urmă de nor.

— Totul se va sfârşi cu bine, Owen! Trebuie să crezi asta!

— Chiar aşa?

— Manfred spune că Radl este un om care respectă cu sfinţenie regulamentele. Face ceea ce scrie în regulament şi dacă nu scrie în regulament...

— Mda! Mi se pare un gând destul de reconfortant.

Presupun că cuvintele mele i s-au părut încărcate de scepticism, pentru că a sărit ca arsă:

— Dar este absolut adevărat! Comandantul fiecărui sector este singurul care are dreptul de a aplica nenorocitul acela de *Kommandobefehl,* iar Radl nu este decât guvernatorul militar al insulei. Războiul se poate sfârşi în orice clipă, după câte aud la BBC. Ruşii au pătruns deja în suburbiile Berlinului. Olbricht nu o să mai ajungă niciodată pe insulă.

— Presupun că tot de la Steiner ştii lucrurile astea.

— Chiar dacă Olbricht va ajunge pe insulă, a continuat ea, după ce s-a încruntat uşor la replica mea anterioară, nu o să ordone o execuţie. Nu în faza asta a războiului! Mi se pare un lucru de neconceput!

— Iarăşi Steiner? i-am replicat.

A dat să mă lovească de data asta, astfel încât am fost obligat să-i prind mâna care pornise ca din puşcă spre obrazul meu.

— Al naibii să fii, Owen Morgan! mi-a strigat furioasă, devenind din nou, pentru o clipă, fetiţa pe care o cunoscusem şi o iubisem înaintea războiului. Blestematule! De ce a trebuit să vii înapoi în felul acesta? De ce nu ai putut să aştepţi?

— Poate vrei să spui „De ce a trebuit să te *mai* întorci?!”

M-am ridicat în picioare şi am tras-o după mine.

— Eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa? Pentru numele lui Dumnezeu! Fii cinstită şi recunoaşte!

Şi-a ridicat ochii spre mine cu o expresie de sălbăticie şi l-am auzit pe Steiner strigând ceva în spatele meu, fără să înţeleg ce anume.

— În regulă, dacă vrei să auzi adevărul, iată-l! mi-a strigat ea, izbucnind într-un râs nervos. Îl iubesc pe Manfred şi mi-e teamă de tine! De tine, de cuţitul ăla al tău şi de ceea ce ai devenit! Mă gândesc la cei doi pe care i-ai ucis în buncărul de pe stânci şi te urăsc, dar pe urmă, văzându-te, îmi amintesc de tine, aşa cum te ştiam, îmi amintesc vocea ta şi o mulţime de lucruri şi simt cum iese din nou dragostea la iveală, dând la o parte ura şi frica, mi-a spus ea, ridicând tonul, până când vocea ei s-a transformat într-un strigăt. Aşa că te iubesc, Owen Morgan! Şi nu pot să scap de

sentimentul acesta. Te iubesc şi pe tine, dar şi pe Manfred. Ce crezi că aş putea să fac în această privinţă?

După asta, a luat-o la fugă şi a trecut în goană pe lângă Steiner, evitându-i mâna pe care el i-o întinsese, şi s-a oprit puţin la capătul plajei, după care a început să urce.

— S-a întâmplat ceva rău? m-a întrebat Steiner.

— Ar fi trebuit să se întâmple ceva bun? i-am replicat.

L-am privit în ochi, şi o umbră care i-a trecut peste chip, o încruntare de o clipă mi-au dat certitudinea că omul acela putea la fel de bine să se şi enerveze. Nu avea rost să continuu în felul acesta, aşa că am ridicat o mână şi i-am spus:

— Uită, te rog, că am spus cuvintele acestea! Intenţia ta a fost cinstită. Dar, de fapt, ce anume ai încercat să faci? Marele sacrificiu al vieţii tale?

— Ceva cam în genul acesta! mi-a răspuns, zâmbindu-mi scurt, după care a devenit din nou serios. De ce s-a supărat aşa de rău?

— Pentru că s-a hotărât că iubeşte doi bărbaţi în acelaşi timp!

— Şi tu crezi lucrul acesta?

— Ea crede aşa, şi asta contează. Te iubeşte pe tine şi în acelaşi timp mă iubeşte şi pe mine, iar dacă lucrul acesta nu ţi se pare suficient de complicat, trebuie să mai adaug că îi este teamă de mine – de mine şi de cuţitul meu. Asta este!

Am citit în ochii lui un fel de amuzament reţinut – sau poate mai mult decât atât: un fel de uşurare.

— Înţeleg!

— Dacă într-adevăr înţelegi, înseamnă că eşti un om mai bun decât mine, i-am răspuns cu amărăciune şi m-am îndreptat către şevalet.

— Îmi place felul în care faci să ţi se întrepătrundă culorile. Valul acesta mi se pare că are mai mult de douăzeci şi şapte de nuanţe de alb şi observ cu surprindere că le-ai reţinut pe toate. Îmi amintesc că tatăl meu a pictat odată digul din port, acoperit de valuri, folosind cam aceeaşi tehnică. Şi, dacă îmi amintesc bine, tatăl lui Simone a cumpărat tabloul.

— Şi acum se afla tot pe peretele sălii celei mari de la Seniorie, pe care Patrick Riley o foloseşte ca birou personal. Cred că am învăţat mai multe lucruri despre acuarelă din acel tablou decât din toate cursurile pe care le-am urmat la Londra. Să ştii că tatăl tău a fost un maestru. Un adevărat maestru.

Mi s-a părut că ar fi fost superfluu să-i mulţumesc pentru acest compliment. S-a aşezat din nou în faţa şevaletului şi a continuat

să picteze, iar eu m-am întins la soare şi am continuat să discutăm despre tatăl meu şi despre pictură, despre artă în general, despre băutură şi despre femei, şi despre toate acele lucruri care pot încăpea între aceste subiecte.

Cred că nu mai purtasem o asemenea discuţie cu cineva de ani de zile, pentru că genul de activitate pe care îl practicam nu avea nici pe departe darul de a mă ajuta să stabilesc contacte deschise cu oamenii, iar relaţiile prea apropiate nu erau nici de dorit. Era atât de plăcut să stau la soare şi să discut la întâmplare despre orice îmi trecea prin minte, încât la un moment dat am renunţat să mai vorbesc şi am adormit.

Un pescăruş a ţipat deasupra capului meu, aspru, insistent, şi am sărit direct în picioare. Steiner nu era pe nici unde. Pentru un moment, am avut sentimentul ciudat că totul fusese un vis, că revenisem din nou pe plaja copilăriei mele şi că tot restul nu fusese decât unul dintre acele coşmaruri, pe jumătate vis, pe jumătate realitate. După aceea însă, Steiner a apărut din peştera în care îşi ţinea uneltele de pictură şi mi-am dat seama de ce nu-l văzusem.

— Te-ai trezit? Haide, e timpul să mergem!

— Mulţumesc pentru petrecere! Mi-a făcut cu adevărat plăcere să discut cu tine. Iar în privinţa celeilalte afaceri… Consider că ai avut cele mai onorabile intenţii şi voi lăsa lucrurile în voia lor.

Nu mi-a răspuns. De fapt, nu i-am dat ocazia, pentru că m-am întors şi am pornit-o spre faleză, după care am început să mă caţăr pe poteca înclinată. Urcuşul era destul de dificil, dar nu am avut timp să bag de seamă, pentru că aveam alte lucruri pe cap. Steiner, pentru că îmi plăcea şi Simone, pentru că o iubeam. Şi orice combinaţie care îmi trecea prin minte, avându-ne pe noi trei drept protagonişti, era absurdă.

Când am ajuns pe faleză, am zărit un Mercedes negru care se apropiase de VW-ul lui Steiner, oprindu-se lângă el. Steiner rămăsese în urma mea, la vreo treizeci de metri, aşa că m-am lăsat pe vine şi am coborât din nou ca să urcăm împreună.

Îmi petrecusem lanţul cu cătuşe pe după curea şi le-am scos repede.

— Pune-mi astea repede! i-am spus lui Steiner. Radl tocmai a sosit. Pregăteşte-te pentru spectacolul vieţii tale.

Într-o secundă, aveam din nou lanţuri la picioare. M-am ridicat şi abia începusem să urc dealul, când Radl şi-a făcut apariţia pe culmea lui. Era însoţit de garda lui de SS-işti şi de Schellenberg, care părea destul de îngrijorat.

— Bună dimineaţa, Radl! am strigat eu bine dispus.

— Ce înseamnă asta, Steiner? l-a întrebat el, făcând abstracţie de prezenţa şi de salutul meu. Am trecut să verific progresele echipei de la drumuri şi am observat că lipsea colonelul Morgan, care fusese luat de către dumneata, pe răspunderea dumitale!

— Pentru numele lui Dumnezeu! Este un adevărat chin, tortură curată să urci dealul ăsta cu lanţuri la picioare! am strigat eu, gândindu-mă că îi ofeream astfel lui Steiner câteva secunde în plus, în care să găsească o replică potrivită.

Radl m-a ignorat şi de această dată.

— Exact, domnule colonel! i-a răspuns Steiner calm. Am asupra mea o cerere semnată de căpitanul Schellenberg, prin care îmi este încredinţat colonelul Morgan.

Schellenberg era un bărbat între două vârste, grizonat, cu o figură prelungă, care îl făcea să pară tot timpul trist, şi purta o pereche de ochelari cu rame de metal, care m-au făcut să cred că înainte de război fusese un fel de director pe undeva. Mi-l şi imaginam în spatele biroului, speriat şi aproape tremurând de fiecare dată când tatăl lui Steiner vizita birourile. Dar, oricum, avea o expresie de îngrijorare pe chip, pe care cred că nici o împrejurare nu ar fi putut să o accentueze mai mult.

— Sergentul-major Steiner mi-a dat toate asigurările că avea nevoie de cunoştinţele colonelului Morgan, domnule colonel, a reuşit el să bâiguie, înghiţind cu noduri, dându-şi seama şi el, pentru prima oară, cât de slabă putea să fie motivaţia aceasta. Ceva legat de măsurile defensive pe plajă, cred.

— Problema este, domnule, i-a tăiat-o Steiner cu o expresie de bună dispoziţie, că în această zonă circulă un curent deosebit de puternic, care de-a lungul anilor a curăţat practic toate minele de pe plajă, ducându-le pe undeva. Şi acum vin furtunile de primăvară care vor agrava şi mai mult această situaţie.

— Problema ar fi să stabilim care este direcţia curentului, am intervenit şi eu. Vedeţi, se apropie şi spală plaja, după care revine în larg, cu o forţă extraordinară. Când eram copil, găseam o mulţime de scoici în dreptul promontoriului aceluia în perioada refluxului. După părerea mea, cred că aţi putea găsi mai multe mine decât pietre în locul acela, acum.

— Deci, colaborezi cu inamicul, domnule colonel Morgan! mi-a tăiat-o Radl. Mi se pare un comportament cel puţin ciudat pentru un ofiţer britanic.

— Dimpotrivă. M-am hotărât să-l ajut pe sergentul-major Steiner în această privinţă din considerente umanitare. Războiul,

după cum probabil că v-aţi dat şi dumneavoastră seama, domnule, colonel, este pe cale să se sfârşească. În curând, minele acelea vor fi problema tuturor.

În micul nostru grup s-a lăsat liniştea şi pentru câteva clipe mi s-a părut că întreaga situaţie se afla în cumpănă. Iar când colonelul Radl a acceptat explicaţia pe care i-am oferit-o pur şi simplu, nu mi-a venit să cred, pentru că în mod sigur îşi dăduse seama că minţisem amândoi, adevărul privind expediţia noastră fiind altul. Cred că această acceptare s-a datorat unui plan tenebros pe care îl urzea, nu împotriva mea, ci a lui Steiner.

— Lăudabil din partea dumneavoastră, domnule colonel Morgan, mi-a spus el, după care a înclinat din cap în semn că discuţia cu mine a luat sfârşit, şi a trecut la Steiner. Dacă ţi-ai terminat treaba aici, te rog să-l duci înapoi la echipa de la drumuri pe colonelul Morgan, i-a mai spus lui Steiner, după care s-a întors şi a plecat, urmat de SS-iştii lui, dar după câţiva paşi s-a întors din nou, dar de data aceasta mi s-a adresat mie: Când am trecut pe acolo, camarazii dumitale tocmai erau la masă, domnule colonel. Asta înseamnă că dumneata ai pierdut-o.

A plecat râzând, probabil considerând că făcuse o glumă bună.

— Începe chiar să mă îngrijoreze tipul, mi-a spus Steiner după ce am rămas singuri.

— Dar care o fi jocul lui? În mod sigur, nu a crezut nici o secundă povestea pe care i-am servit-o.

— Pe mine mă urmăreşte, a spus Steiner. Chestia asta e evidentă. Cred că de-abia aşteaptă să mă vadă tras pe roată. E vorba despre prestigiu aici, înţelegi? Nu ar fi satisfăcut decât dacă l-ar vedea zdrobit pe cel mai bun.

— Şi crezi ca o să-şi vadă visul cu ochii?

— N-o să apuce el ziua aia, Owen Morgan! N-o să apuce el ziua aia! a spus Steiner, zâmbind ameninţător, cu o expresie pe care n-o mai văzusem pe chipul lui niciodată.

Şi-a scos apoi mâna din buzunar, ţinând în ea cuţitul meu. A apăsat butonul şi i-a examinat atent lama, apoi l-a aruncat la pământ. În faţa mea. M-am aplecat şi l-am ridicat.

— Eşti sigur că e bine ce faci? l-am întrebat eu. Te-ai gândit că s-ar putea să vină o vreme când o să vreau să-l folosesc?

Nu dădea impresia că mă aude, dar mi s-a părut că-l văd scuturat ca de un fior, ridicându-şi ochii către cer.

— Mi-e teamă că o să se strice cât de curând vremea. O simt în oase.

— Vrei să spui că se apropie furtunile de primăvară, de care i-

ai pomenit lui Radl? l-am întrebat.

Numai că el nu mai zâmbea deloc. O adiere slabă de vânt a răscolit iarba în jurul nostru şi, brusc, am simţit că mi se face frig – o senzaţie de frig care m-a pătruns până la oase.

Steiner s-a întors şi a plecat fără să mai spună o vorbă şi am luat-o după el.

CAPITOLUL X

Mâna lui Dumnezeu

Privind acum în urmă, nu cred că ar fi cinstit să spun despre Fitzgerald că m-ar fi urât şi nici măcar că i-aş fi fost dezagreabil. Cred că adevărul în privinţa relaţiei dintre noi doi era cu mult mai complex decât l-ar putea exprima aceşti termeni destul de simplişti. Pe scurt, sentimentul meu în privinţa lui Fitzgerald este acela că nu mă înţelegea deloc. Trecutul meu, atitudinea mea faţă de viaţă, faţă de război, faţă de tot ceea ce mi se întâmpla, toate aceste lucruri veneau într-o contradicţie gravă cu imaginea pe care şi-o formase el, pe baza unor idealuri mai înalte, privitor la aceleaşi subiecte. Vederile noastre nu aveau nici un punct comun – nici măcar unul, care să fi putut constitui o bază pentru o înţelegere reciprocă.

Iar din punctul meu de vedere era păcat că lucrurile stăteau aşa, pentru că el părea să ia situaţia aceasta ca o atitudine deliberată din partea mea, devenind pe zi ce trecea tot mai politicos şi mai îndatoritor faţă de mine. Chiar mă gândeam că probabil considera că şi acest lucru făcea parte din martiriul pe care trebuia să-l ispăşească, mai ales că era prins în capcană într-o lume pe care n-o înţelegea deloc şi niciodată când schimbam câteva vorbe nu omitea să-mi spună „domnule”, cerându-mi sfatul chiar şi în cele mai hilare probleme. Bineînţeles că sergenţii Hagen şi Wallace, care habar n-aveau ce se petrecea, procedau absolut la fel, iar lucrul acesta, în loc să îmbunătăţească situaţia, o agrava şi mai mult.

În privinţa lui Grant, lucrurile erau cu mult mai puţin complexe. Mă ura, pur şi simplu, pentru umilinţa îndurată din cauza înfrângerii de la prima noastră întâlnire, şi am observat că în general avea o atitudine dispreţuitoare faţă de oamenii de talie mai redusă, ca mine, atitudine pe care o făcea evidentă prin felul lui de a se purta.

Nici faptul că în zilele care au urmat am muncit cot la cot cu Steiner şi cu oamenii lui nu a contribuit în nici un fel la detensionarea situaţiei. De fiecare dată când se putea, Steiner vorbea cu mine între patru ochi, şi cred că Fitzgerald privea relaţia mea cu germanul cu o anumită suspiciune. Sau poate că

aş comite o injusteţe la adresa lui judecându-l astfel. Mai aproape de adevăr aş fi dacă aş spune că, pur şi simplu, îmi dezaproba atitudinea. Afacerea de pe chei, când sărise în ajutorul oamenilor lui Steiner, fusese rezultatul unui impuls de moment şi probabil că, după ce analizase lucrurile cu sânge rece, ajunsese să regrete gestul, deşi cred că principalul vinovat în cazul acela fusese Radl. Felul în care pusese problema, modul în care îl şantajase folosindu-se de muncitorii din Organizaţia Todt, toate lucrurile acestea nu făcuseră decât să-l îngreţoşeze pe Fitzgerald, cu atât mai mult cu cât lumea în care se pomenise târât în urma eşuării misiunii îi era complet străină şi o percepea ca fiindu-i ostilă.

Mai era posibil ca atitudinea lui faţă de mine să reprezinte rezultatul unui soi de închidere în propria carapace în faţa acestei situaţii pe care nu o putea digera, pentru că nimic din ceea ce vedea în jurul său nu intra în reprezentarea războiului pe care şi-o formase în anii în care se aflase sub arme. Pentru prima oară în viaţa lui, se afla la cheremul cuiva, şi lucrul acesta nu-i dădea pace. Pur şi simplu, nu voia să recunoască faptul că tot ceea ce i se întâmpla era aievea. Cred că aşa se explică modul superb în care s-a trezit la viaţă pentru a face faţă provocării reprezentate de evenimentele care au urmat.

Un lucru care a început să mi se pară din ce în ce mai evident în privinţa lui Steiner este acela că poziţia lui în cadrul garnizoanei germane era cu totul privilegiată, indiferent că era vorba despre ofiţeri sau despre simpli soldaţi. În privinţa unora – cred că aici i-aş putea include în special pe ofiţeri – numele tatălui său vitreg exercita un efect magic, dar acest lucru nu mai era valabil şi în privinţa celorlalte grade. În cazul lor, poziţia lui Steiner era rodul personalităţii sale cu totul speciale, al legendarelor sale fapte de arme şi poate chiar şi al unor note inimitabile ale personalităţii sale, cum ar fi fost eşarfa de mătase albă pe care o purta tot timpul înnodată în jurul gâtului, ca să acopere „Crucea de Cavaler”.

De exemplu, când am stat de vorbă în germană cu geniştii germani, în special cu sergenţii Braun şi Schmidt, care mi-au adus un dar extraordinar din partea lui Ezra – este vorba despre ţigări franţuzeşti – mi-am dat seama că mai era şi o mulţime de alte cauze pe care la început nu le sesizasem.

În primul rând, proiectul *Nigger* se derulase sub ochii lor şi ei îl văzuseră de zeci de ori pe Steiner şi pe oamenii lui aventurându-se în larg, călare pe incredibilele care subacvatice. Văzuseră

grupul lor scăzând numeric zi de zi. La urma urmelor, curajul este întotdeauna la modă, nu-i aşa?

Probabil că tocmai această adulaţie oarbă aproape, cu siguranţă necondiţionată, nu-i venea la socoteală lui Radl, care, pur şi simplu, nu-l putea suferi. Pe de altă parte, mai exista şi posibilitatea ca Steiner să-i fi jignit simţul ordinii. Simţul care îi spunea ce era de bun-gust să faci şi ce nu era de bun-gust să faci. Simţul care îi spunea ce era permis să faci şi ce nu era permis să faci. Practic, Steiner era un gentleman care acceptase să lupte în rândul gradelor inferioare, ceea ce era nepermis pentru un om de rangul lui social. Iar pe de altă parte, nici un sergent-major de pe lume nu avea dreptul să se poarte aşa cum se purta Steiner, după cum la fel de bine nici un sergent-major de pe lume nu ar fi trebuit niciodată tratat aşa cum era tratat el.

Când am muncit împreună cu oamenii lui Steiner, Radl şi-a făcut apariţia de mai multe ori, cu Mercedesul său impecabil, însoţit de gorilele lui din SS înarmate până în dinţi. De fiecare dată, îl chema la el pe Steiner şi îi punea întrebări în legătură cu lucrarea şi de fiecare dată tensiunea din spatele vorbelor pe care cei doi le schimbau era aproape materială.

Lucrurile au ajuns la o întorsătură oarecum semnificativă la începutul lunii mai, mai exact în prima zi a lui mai. Nici unul dintre noi nu avea idee atunci cât de aproape eram de sfârşitul războiului, deşi veştile despre evoluţiile de ultimă oră din Europa ne parveneau tuturor, şi nu numai graţie aparatului de Radio ascuns de Ezra. Personalul german al staţiei Radio de pe insulă, care se afla în Charlottetown, imediat lângă *Platzkommandatur,* era la fel de vinovat, dacă se poate spune aşa, de răspândirea acestor veşti, pentru că în acel stadiu al războiului un soldat care ar fi fost surprins ascultând Radio BBC şi răspândind ştirile de ultimă oră era candidat sigur la execuţie pe loc.

Dar pe Saint Pierre toate lucrurile aveau un curs diferit, se continuau lucrările la fortificaţii, se continua minarea plajelor, ca de altfel peste tot pe Insulele Canalului, în cea mai mare măsură deoarece comandantul general al regiunii nu avea de gând în nici un caz să depună armele şi să capituleze, ştiind că pe insule ar fi putut rezista câţiva ani de zile după ce războiul de pe continent ar fi luat sfârşit. Ceea ce nu ştia el – sau ştia, dar făcea abstracţie de acest lucru – era faptul că nu existau provizii de nici un fel pe insule, nici de alimente şi nici de arme şi muniţii, trupele germane din întregul arhipelag fiind în pragul înfometării, şi poate că, dacă nu ar fi existat marea plină de peşti, bravii

soldaţi ai celui de-al treilea Reich hitlerist ar fi fost demult morţi de foame.

Aşa cum am spus, în prima zi a lunii mai, care a căzut într-o marţi, fusesem duşi la muncă pe fâşia de beton care lega şopronul, în care era adăpostită barca de salvare, de mare. Când am ajuns noi, în locul acela se aflau deja vreo douăzeci de muncitori ai Organizaţiei Todt, iar Steiner şi oamenii lui au venit şi ei la puţin timp după noi. Aşa cum îmi spusese şi Ezra, bucata aceea de plajă fusese bombardată destul de intens, şi sarcina noastră consta în netezirea solului, pentru a se putea începe construcţia unei noi clădiri.

Oamenii lui Steiner îşi vedeau de treabă de cealaltă parte a reţelelor de sârmă ghimpată, plantând mine, deşi plaja era deja o capcană mortală, ceea ce nu m-a surprins deloc, pentru că era singura plajă de pe insulă pe care s-ar fi putut debarca vehicule direct de pe şalande.

Unul dintre muncitorii Organizaţiei Todt a dat primul alarma, cu un ţipăt ascuţit, care mi-a atras atenţia şi mie, şi privind către ocean, am văzut, la o distanţă de vreo sută de metri un om, îmbrăcat într-o vestă de salvare, dând disperat din mâini, în timp ce curentul puternic îl ducea spre larg destul de repede. Fluxul avea deja o viteză de patru sau cinci noduri. Curenţii îl purtau prin dreptul ieşirii din golf, şi ca să fie salvat, trebuia să se întreprindă ceva imediat. Din Granville însă, nu se putea încerca nimic, pentru că plajele erau minate puternic. În timp ce evaluam situaţia, a apărut şi Ezra, care ieşise din cabana lui să vadă care era cauza agitaţiei.

Şi-a dat seama dintr-o privire ce se întâmpla şi i-a strigat lui Steiner:

— Cel mai bine ar fi să scoatem în larg barca pilotului de la Charlottetown, dar pentru asta o să am nevoie de ajutor. Vreo doi băieţi care să mă ducă cu maşina până acolo; doi băieţi care să ştie câte ceva despre marinărie, ea să mă poată ajuta pe barcă.

Steiner i-a strigat pe sergentul Lanz şi pe Schreiber, dar, înainte să apuce să le dea instrucţiuni, şi-a făcut apariţia şi Mercedesul lui Radl, care a luat-o pe drumul îngust şi în cele din urmă s-a oprit în dreptul şopronului în care se afla barca noastră de salvare.

Radl a coborât mai repede decât îi stătea în obicei şi, privind către nenorocitul care se zbătea în continuare în apă, l-a întrebat pe Steiner:

— Cine e?

— Nu ştiu exact! i-a răspuns Steiner. Probabil vreun pilot. Mi se pare că poartă o scurtă de zbor. Îi trimit pe Lanz şi pe Schreiber împreună cu domnul Scully să scoată barca pilotului şi să încerce să-l salveze.

— Realmente, mă aduci în pragul disperării câteodată, Steiner, i-a spus Radl, oftând. De câte ori ţi-am spus că jurisdicţia mea se întinde numai asupra portului şi a digului? Ceea ce se petrece dincolo de dig este treaba Marinei, nu a noastră.

Din acest punct de vedere, avea perfectă dreptate, dar situaţia aceea nu putea fi tratată exclusiv din punctul de vedere al regulamentelor militare. Nu cred că era rău intenţionat sau că ar fi fost un om sângeros, în general. Oricum, în momentul acela avea o ocazie foarte bună să îl provoace de Steiner din nou, încercând să-l oprească să facă ceea ce el credea că ar fi omeneşte.

Steiner i-a spus încet, pe un ton calm:

— Îi amintesc domnului colonel cu respect că proiectul *Nigger* se află sub jurisdicţia exclusivă a Grupului Naval de Vest.

— Dragul meu Steiner, proiectul *Nigger* nu mai există de multă vreme. Tu şi oamenii tăi sunteţi din nou soldaţi. Argumentul tău nu mă poate convinge în nici un caz.

S-a lăsat o linişte ameninţătoare. Nimeni nu spunea nimic – absolut nimeni. L-am auzit pe Hagen şoptindu-i lui Fitzgerald:

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule! Ce se petrece aici? Nu are nimeni de gând să facă ceva pentru nenorocitul acela?

Fitzgerald nu l-a băgat în seamă, în schimb, s-a apropiat de mine. Avea chipul palid şi privirea fixă, cu o expresie de sălbăticie, în mod evident, era puternic afectat de ceea ce văzuse.

— Nu puteţi face nimic? Păreţi să aveţi destulă autoritate pe aici.

Era prima remarcă de acest fel pe care o făcea la adresa mea.

— Şi ce anume ai propune?

Cred că în momentul acela mă ura. Pentru o secundă, m-am gândit chiar că avea de gând să mă lovească, dar bocancul şi pumnul nu fuseseră niciodată argumentele celor de categoria lui. În schimb însă, s-a întors şi s-a îndreptat spre Radl, aproape căzând în nas, pentru că nu-şi apreciase prea corect lungimea lanţului.

— Colonele Radl, a început el. Trebuie să vă avertizez că intenţionez să înaintez un raport referitor la conduita

dumneavoastră în această chestiune, adresat autorităţilor în drept, cu prima ocazie.

Radl l-a ignorat, trecând pe lângă el, ca şi cum nu ar fi existat. Şi-a scos tabachera, şi-a ales o ţigară cu grijă, şi-a pus-o între buzele subţiri şi l-a privit din nou pe Steiner. Steiner a scos din buzunar o brichetă veche pe care o folosea de obicei, confecţionată dintr-un tub de cartuş, şi i-a oferit un foc.

— Mulţumesc, Steiner.

Nu se auzea nici un sunet în afara vântului care făcea să vibreze sârma ghimpată, iar norii care apăruseră dinspre orizont erau negri şi încărcaţi de ploaie. Omul din apă începuse să se mişte din ce în ce mai repede, prins de curentul care îl purta către capătul cel mai îndepărtat al golfului. Apoi, brusc, a părut să-şi schimbe direcţia, începuse să se apropie de ţărm, făcând un ocol larg.

Cineva a ţipat din nou, ascuţit, pătrunzător, presupun că tot un muncitor din Organizaţia Todt, după care iarăşi s-a aşternut o linişte deplină, toată lumea ţinându-şi suflarea. Apa golfului era deosebit de calmă, iar omul plutea dus de curent, care l-a depus în cele din urmă la vreo cincizeci de metri distanţă de locul în care ne aflam noi.

Era din aviaţie, aşa cum presupunea Steiner, şi era îmbrăcat într-o scurtă de zbor din blană de oaie şi în picioare avea o pereche de ghete grele. S-a oprit pe nisip, apoi s-a întors cu faţa în sus.

— Poftim, Steiner! Mâna lui Dumnezeu! Acum, omul acesta este cu adevărat o problemă a armatei, a spus Radl scurt, pe un ton tăios, în care se simţea şi o anumită nuanţă de satisfacţie.

Problemă era cuvântul corect, pentru că cei patruzeci sau cincizeci de metri de plajă care ne despărţeau de acel om reprezentau o capcană mortală pentru oricine s-ar fi aventurat până acolo.

— Care sunt ordinele domnului colonel? a întrebat Steiner.

— Dragul meu Steiner, a spus Radl, ridicând sprâncenele într-o grimasă de surprindere. Mi se pare că este de competenţa dumitale. Corectează-mă dacă greşesc. În nici un caz nu am de gând să-ţi dau sfaturi în această privinţă. De asemenea, nu aş putea tolera producerea vreunei breşe în sistemul defensiv al plajei, cum s-a întâmplat în golful acela, cum se numeşte… Golful acela cu nume ciudat… Ah, da! Golful Potcoavei! Sper că am fost foarte bine înţeles.

— Perfect, domnule! i-a răspuns Steiner, lovindu-şi tocurile

cizmelor. Cu permisiunea dumneavoastră.

Radl i-a aruncat un salut superior, iar Steiner s-a îndreptat către cei patru camarazi care stăteau împreună, formând un grup distinct. Au discutat ceva preţ de vreo jumătate de minut, după care cei patru s-au apucat să taie o trecere în reţeaua de sârmă ghimpată. Între timp, Steiner s-a îndreptat spre mine şi Ezra.

— Nu mai e ca în Golful Potcoavei, Owen. Aici nu-i mare lucru să trec dincolo de reţeaua de sârmă ghimpată. Problema cea mare e plaja, însă.

— Vrea să-ţi vadă pielea în băţ, Manfred, i-a spus Ezra, vorbind repede, cu voce scăzută. Nu-i da satisfacţie.

Steiner zâmbi. Acelaşi zâmbet ciudat, aproape ironic.

— Nu pot face altfel! Cu el nu poţi câştiga sau pierde decât în condiţiile pe care el ţi le impune, înţelegi, Ezra? Tu înţelegi, Owen?

— Spune-mi cum pot să te ajut! i-am spus eu.

— Dacă mor, ai tu grijă de el. Crezi că pot să-ţi cer asta?

— Chiar şi mai mult, dacă îţi face plăcere, i-am răspuns eu. De mâna mea şi cât de curând, ţi-o promit.

— Şi spune-i lui Simone ca o iubesc.

Nu era o cerere, o rugăminte şi nici măcar o afirmaţie; era, pur şi simplu, o observaţie. S-a întors pe călcâie ca un titirez şi a pornit-o către sârma ghimpată. Oamenii lui aproape terminaseră de tăiat. Lanz a făcut ultima tăietură şi pe urmă a tras reţeaua de sârmă ghimpată la o parte. Pe o lungime de vreo şase metri şi o lăţime de un metru, Steiner avea cale liberă către câmpul de mine.

M-am întrebat tot timpul ce avea de gând să facă. Probabil că toată lumea îşi punea aceeaşi întrebare. În orice caz, toţi cei prezenţi erau atât de absorbiţi de nebunia acelei încercări, încât nu se auzea nici un sunet.

Steiner s-a oprit o clipă, şi-a aprins o ţigară şi a tras câteva fumuri cu lăcomie, după care a pornit-o de-a latul plajei, calm, ca şi cum s-ar fi plimbat pe aleile unui parc într-o frumoasă duminică după-amiază.

Am auzit câteva exclamaţii de surprindere şi de groază, în mai multe limbi, după care liniştea s-a aşternut din nou peste golf.

Păşea de-a curmezişul plajei încet, dar păstrându-şi ritmul, fără să ezite. Mă uitam la el şi mi-am dat seama târziu că Ezra mă apucase de cot.

— Este imposibil, Owen! Ar avea nevoie de un miracol!

— Nu de un miracol! Doar de un noroc porcesc al dracului de mare!

Am simţit din nou cum mi se făcea pielea de găină pe mine şi un fior de gheaţă mi-a trecut pe şira spinării. Dar am ştiut în momentul acela că avea să scape cu viaţă din această încercare, după cum noi toţi aveam să scăpăm din nebunia momentului, pentru că ne aştepta o nebunie şi mai mare.

Am continuat să-l privesc, fără să scot un sunet, ca de altfel toţi cei care se aflau în golf. A ajuns la pilot şi s-a lăsat într-un genunchi lângă el. Mi s-a părut că auzisem un fâşâit în spatele meu şi m-am întors să văd despre ce era vorba: Hagen îşi făcea cruce de zor, cu chipul scăldat în sudoare.

— În locul tău, mi-aş ţine în continuare respiraţia, pentru că trebuie să se şi întoarcă, băiete! i-a spus Grant.

Steiner îl ridicase pe pilot pe un umăr şi s-a întors cu faţa spre noi. De la distanţa la care se afla, nu i-am putut zări expresia de pe chip. M-am uitat la Radl, care aştepta şi el, la fel ca toţi ceilalţi, dar, spre deosebire de rest, avea un surâs malefic pe buze. M-am dus până la reţeaua de sârmă ghimpată şi, făcându-mi mâinile pâlnie la gură, am încercat să-l încurajez, să-l fac să nu se simtă singur.

— Haide, Manfred! i-am strigat în engleză. Hai, nu te lăsa, că ai pus mâna pe un careu de aşi!

A început să păşească, mai greu de această dată, din cauza greutăţii suplimentare, picioarele afundându-i-se mai mult în nisipul moale. În spatele meu, mulţimea a început să înainteze către reţeaua de sârmă ghimpată; soldaţi germani, muncitori, genişti, prizonieri britanici, amestecaţi fără nici o deosebire. Nu mai era aceeaşi linişte deplină, ci se auzea un murmur ameninţător.

Am auzit zgomotul produs pe undeva de un vehicul, dar nu am putut să-mi iau ochii de pe Steiner. În spatele meu, mulţimea a unduit şi l-am auzit pe Paddy Riley spunând:

— Sfântă Fecioară Marie!

Apoi m-am trezit cu Simone lângă mine. Şi-a încleştat mâinile pe braţul meu şi, privind-o, am văzut că era albă ca varul.

— A sunat cineva de la baterie la spital, mi-a spus ea. Am venit cu ambulanţa.

— Daţi-vă la o parte şi lăsaţi-i să treacă! a strigat la un moment dat Riley, în germanului ca vai de lume, care a avut însă succes, oamenii dându-se la o parte şi lăsându-i să treacă pe cei doi sanitari care cărau o brancardă.

Steiner mai avea de străbătut numai vreo cincisprezece metri până la limita zonei minate. L-am văzut înţepenind efectiv la un moment dat, cu chipul golit de orice expresie, cu piciorul drept complet nemişcat. Păşind, mişcase nisipul şi văzuse că nimerise cu piciorul drept pe o mină. Cineva din mulţime a dat un strigăt de groază, după care s-a stârnit panica, oamenii luând-o la fugă, care încotro, unii aruncându-se la pământ ca să se ferească de suflul exploziei.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Steiner a rămas nemişcat, păstrându-şi echilibrul, iar pe chip i se citea o încordare maximă. Am împins-o pe Simone şi, cu lanţul zăngănind la picioare, am trecut dincolo de reţelele succesive de sârmă ghimpată.

Când am ajuns suficient de aproape, mi-a zâmbit şi m-a întrebat:

— De ce-a durat atâta?

M-am lăsat în genunchi, manevră destul de dificilă, având în vedere că aveam picioarele legate cu lanţul care era destul de scurt, şi am început să îndepărtez cu grijă nisipul din jurul minei, după care am apucat-o cu grijă, cu amândouă mâinile, şi am dat-o la o parte.

— Ce mai ticălos cu sânge rece eşti şi tu! mi-a spus Steiner.

— Nu neapărat. Aş vrea să trăiesc cât mai mult, dar pot să accept că o să mor. Dar nu acum şi nici aici. Mai este ceva, se apropie ceva, nu ştiu ce anume, dar ştiu că se apropie.

Norii grei au început să reverse o ploaie cu picături mari peste insulă şi m-am ridicat de jos, ajutându-l pe Steiner pe ultimii metri, în uralele mulţimii care trebuie că se auziseră până la Charlottetown. Când am ajuns aproape de ei, oamenii s-au dat la o parte, ca să ne facă loc să trecem, iar Steiner l-a predat pe aviator sanitarilor. Era un puşti, de nouăsprezece sau cel mult douăzeci de ani, încă nu-şi revenise din leşin, şi am văzut că avea vreo trei sau patru găuri de gloanţe într-un crac al pantalonului, care era îmbibat de sânge.

Riley striga să i se facă loc şi a reuşit în cele din urmă să răzbată prin mulţime, ajungând lângă brancardă, dându-i la o parte cu o neaşteptată forţă pe toţi cei peste care dădea în drum. Simone i-a pus o mână pe braţ lui Steiner şi arăta ca şi cum ar fi putut izbucni în plâns în orice clipă.

— Ştiu, i-a spus el blând. Dar nu acum! Doctorul Riley are nevoie de tine. Poate mai târziu o să ne anunţi şi pe noi cum îi mai merge băiatului.

Simone a plecat fără o vorbă, pierzându-se de îndată în

mulţimea care îl înconjurase pe Steiner. Eu fusesem uitat cu totul, şi aşa era corect, pentru că fusese reprezentaţia lui Steiner. Paraşutiştii SS-işti ai lui Radl au deschis însă un drum în această mulţime, făcându-i loc lui Steiner să se apropie de Radl, care îl aştepta lângă Mercedes.

— Cine era, Steiner? l-a întrebat Radl.

— Unul dintre băieţii noştri, domnule. Cred că îndeplinea vreo misiune de recunoaştere navală, venind din vreun port din Bretania când a fost doborât de blocada britanică.

— Felicitările mele! Desigur, nu voi omite să înaintez un raport scris referitor la cele petrecute. Cine ştie, poate vei primi încă o medalie, sergent-major! a mai spus Radl, zâmbind.

Din nou, nu puteam zări chipul lui Steiner, dar eram cât se poate de sigur că era mai aproape decât fusese vreodată să sară pe Radl. Oricum, a reuşit în cele din urmă să-şi înfrâneze pornirea. Radl i-a făcut un semn scurt cu capul şoferului său, s-a urcat în Mercedes, însoţit de oamenii lui, şi a plecat.

M-am simţit deodată foarte obosit şi, când m-am întors, l-am văzut lângă mine pe Fitzgerald, cu o expresie ciudată, un amalgam de stări întipărite pe chipul său. L-am compătimit în clipa aceea, pentru ca simţeam că, într-adevăr, depăşise capacitatea mea de înţelegere.

— Nu pot să vă înţeleg, mi-a spus el. Nu pot să vă înţeleg şi pace! Pricepeţi ce vă spun?

— Nici eu nu te pot înţelege pe tine, ceea ce înseamnă că suntem chit, i-am răspuns eu, după care m-am fofilat prin mulţime, căutându-mi un adăpost, pentru că începuse să plouă şi mai tare.

Oricum, şi mulţimea începuse să se împrăştie. Muncitorii Organizaţiei Todt s-au dus la treburile lor, împreună cu soldaţii, dar am văzut în atitudinile lor că se întâmplase ceva cu adevărat important. Se auzea un zvon de discuţie, oamenii treceau de la un grup la altul, soldaţii şi muncitorii amestecându-se din nou. Am auzit râsete adevărate, câteva strigăte de bucurie, şi pe urmă l-am zărit pe Ezra, apropiindu-se în fugă prin mulţime.

Când a ajuns lângă mine, aproape nu mai avea suflu şi l-am apucat de un braţ, ţinându-l ca să-şi revină.

— Ce este, Ezra? Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? mi-a întors el vorba, dându-şi capul pe spate şi râzând cu poftă, aşa cum mi-l aminteam din copilărie. Doamne Dumnezeule! Ce poate să întrebe! striga el fără să se poată opri din râs, să-mi explice motivul exploziei de bucurie.

BBC-ul a transmis un mesaj special, Owen. Ruşii au intrat în Berlin. Hitler s-a omorât! mi-a răspuns el când s-a mai calmat şi am văzut că avea lacrimi în ochi.

L-am văzut pe Steiner care mă privea fix. În spatele lui erau oameni care râdeau, săreau, se bucurau şi se îmbrăţişau. Ezra m-a luat în braţele lui de urs mare şi blând.

— Owen, nu înţelegi! Este adevărat! Nenorocitul ăsta de război s-a sfârşit!

Dar nu se sfârşise încă. Sau, cel puţin, nu se sfârşise pentru noi. Ştiam lucrul acesta, şi Steiner la fel. În adâncimea norilor gri şi groşi de deasupra noastră, un tunet a prins să se rostogolească, şi mi s-a părut că acesta a fost semnalul care a declanşat ploaia cu adevărat.

CAPITOLUL XI

Justiţie dură

După şocul primelor informaţii în legătură cu ceea ce s-ar fi întâmplat la Berlin, nimeni nu mai avea chef să continue să muncească pe plaja de la Granville. Muncitorii Organizaţiei Todt au început să discute aprins, contrazicându-se unii pe alţii, pentru că după prima fază de exuberanţă se găsiseră unii mai suspicioşi care să se îndoiască de realitatea informaţiilor. Braun şi Schmidt, cei doi sergenţi genişti, nu aveau nici ei nici un chef să se amestece, iar restul soldaţilor germani pe care îi vedeam păreau destul de descumpăniţi de turnura evenimentelor.

Fitzgerald discutase cu oamenii lui în şoaptă, după care s-a apropiat de mine şi m-a întrebat:

— Ce spuneţi? Credeţi că s-ar putea să fie adevărat?

— Nu văd de ce nu! Doar Ezra a auzit veştile cu urechile lui, nu?

— Atunci înseamnă că este numai o problemă de timp. Sunt terminaţi definitiv şi complet. Am reuşit!

— Ei, asta rămâne de văzut! i-am răspuns eu.

S-a încruntat, dar nu a mai apucat să spună nimic, pentru că a apărut maiorul Braun, care până în momentul acela discutase cu Schmidt şi cu Steiner. În mod evident, conveniseră în legătură cu un plan de acţiune.

— Vă rog să fiţi atât de bun să vă adunaţi oamenii, domnule colonel, mi-a spus el. Am hotărât să vă escortăm înapoi la Charlottetown. Puteţi să aşteptaţi în biserică până vom stabili cu exactitate ce anume se petrece.

Biserica parohială din Saint Pierre se afla în mijlocul unui cimitir destul de mare, înconjurat de ziduri groase şi înalte, pe aceeaşi stradă ca şi *Platzkommandatur,* dar ceva mai sus. Majoritatea băncilor fuseseră scoase, pentru că biserica fusese folosită ca depozit de alimente. În cursul ultimului an, îi adăpostise pe muncitorii Organizaţiei Todt, care nimeriseră destul de bine din acest punct de vedere, pentru că pereţii foarte groşi ai bisericii izolau foarte bine, ferindu-i de gerul şi de vânturile năprasnice ale iernii.

Băncile fuseseră scoase de foarte multă vreme din biserică,

aşa cum am mai spus, iar muncitorii dormeau direct pe dalele de piatră. Numai porţiunea din faţa altarului părea să nu fi fost atinsă, rămânând intactă. Balcoanele corului erau aşa cum mi le aminteam, iar altarul nu fusese pângărit în nici un fel, în afara faptului că fuseseră îndepărtate sfeşnicele de aur masiv şi draperiile grele din mătase.

Când am ajuns în Charlottetown, nimeni nu părea să aibă cea mai mică idee despre ce ar fi trebuit să se întreprindă, şi cred că biserica nu mai văzuse o asemenea adunare de oameni din vremurile de glorie ale insulei de dinainte de război. Ploua foarte tare, aşa că toată lumea şi-a găsit refugiul în interiorul său, soldaţi, muncitori, oamenii lui Steiner şi noi, prizonierii britanici. Steiner şi-a strâns din nou oamenii într-un colţ, unde i-am văzut discutând între ei. În cele din urmă, Schmidt şi Braun s-au apropiat de mine, având un aer destul de stânjenit.

— Sergentul-major Steiner s-a dus să discute cu colonelul Radl, mi-a spus Braun. Ca să fim cinstiţi, domnule colonel, nimeni nu ştie ce să facă şi cum să procedeze.

— Aşa că vom aştepta?

— E ceva vreme de când numai asta facem, nu-i aşa? mi-a răspuns el, având în continuare acelaşi aer stânjenit. Nu mă rog lui Dumnezeu decât să o mai văd o dată pe Gretchen a mea. Este un lucru pe care nu am îndrăznit să-l sper până acum.

S-a întors apoi către camarazii lui, iar eu mi-am luat o ţigară franţuzească din tabacheră şi am aprins-o, după care am început să-mi croiesc drum prin mulţime spre ieşirea laterală, care nu era păzită. O neglijenţă din partea lui Braun, pe care am înţeles-o şi nu am condamnat-o, date fiind împrejurările.

Ploua atât de tare, încât nu puteam să văd zidul de nord al cimitirului. Mormântul tatălui meu era pe undeva pe acolo, sub un copac, iar mama fusese îngropată şi ea alături de el. Am reuşit să descopăr care era copacul pe care îl căutam; stătea drept în ploaie, ca o santinelă.

Auzeam din spate râsete, voci discutând aprins, o excitaţie destul de periculoasă. Fusese o greşeală că oamenii fuseseră lăsaţi să rămână împreună. Vocea raţiunii nu este niciodată acelaşi lucru cu vocea mulţimii, iar oameni care fuseseră trataţi ani de-a rândul aşa cum fuseseră trataţi cei mai mulţi care umpleau în momentul acela biserica nu puteau să fie creditaţi cu nici un fel de acţiune raţională în aceste împrejurări.

În spatele meu, s-a deschis uşa şi l-am văzut pe Hagen.

— V-am căutat peste tot, domnule! Domnişoara de

Beaumarchais este aici şi vrea să vă vorbească.

Am intrat în biserică împreună cu el şi a trebuit, să-mi croiesc din nou drum prin mulţimea care începea să se înfierbânte. Simone se afla în dreptul intrării principale, în compania lui Braun, a lui Fitzgerald şi a rangerilor americani. Era palidă şi agitată, iar roşeaţa din obrajii ei mi s-a părut nenaturală.

— Nu-i aşa că este incredibil, Owen? m-a întrebat ea, apucându-mă de mânecă. Tot spitalul este în fierbere.

Gălăgia devenise atât de mare, încât era aproape imposibil să te poţi înţelege. I-am spus lui Braun că aş fi vrut să ieşim sub portal, iar el i-a făcut semn genistului care păzea intrarea să ne lase să ieşim. Au închis uşa în urma noastră şi, pentru un moment, am rămas singuri în ploaia care continua să cadă în picături mari pe dalele de piatră.

— Crezi că este adevărat? Crezi că ar fi posibil să fie adevărat după atâţia ani?

— Mai devreme sau mai târziu, toate lucrurile au un sfârşit, i-am răspuns eu. Indiferent că este bun sau rău. Este una dintre legile infailibile ale naturii.

Eşarfa pe care o purta pe cap şi pardesiul vechi erau ude leoarcă, dar nu părea să ia în seamă aceste lucruri fără importanţă.

— De fapt, am venit să-ţi aduc veşti despre pilot. O să se facă bine. Paddy a crezut la început că trebuia să-i amputeze piciorul, dar acum s-a răzgândit şi crede că are şanse foarte mari să şi-l păstreze şi să se facă bine.

Era o completare frumoasă, totuşi, a acelei zile.

— Indiferent cine ar fi, cu siguranţă, va avea ce să le povestească nepoţilor.

S-a oprit o clipă, a oftat şi apoi a continuat:

— Poate că toţi vom avea ce să povestim într-o bună zi, dar am un presentiment. Dar este atât de greu să-l explic în cuvinte.

— Radl? am întrebat-o eu, punându-i un braţ după umeri. Nu-ţi fie teamă, chiar şi indivizii de teapa lui sunt înfrânţi atunci când le sună ceasul!

— Ştiu că ai dreptate, mi-a spus ea şi, când a ridicat privirea, am văzut câtă îngrijorare era întipărită pe chipul ei. Sper din tot sufletul să fie aşa. Acum trebuie să plec, Owen. Paddy are nevoie de mine la spital. Să-i spui şi lui Manfred.

Nu m-a sărutat la despărţire şi cred că acest fapt avea semnificaţia lui. S-a întors şi a pornit-o prin ploaie, luând-o pe poteca ce înconjura biserica, trecând apoi prin cimitir, până la

poarta din spate a acestuia.

Nu ştiu de ce, dar m-am simţit destul de trist. Am intrat în biserică. Zgomotul devenise de-a dreptul asurzitor şi, ca şi cum nu ar fi fost suficient, cineva se apucase să cânte la orgă. Era sergentul Obermeyer, care îşi regăsise o lume care cu mult, foarte mult timp în urmă fusese numai a lui. Cânta Bach, pierdut pe aripile muzicii.

Fitzgerald stătea într-un colţ împreună cu oamenii lui şi cu Braun, care părea foarte îngrijorat şi pierdut.

— După părerea mea, povestea asta începe să cam scape de sub control, mi-a spus Fitzgerald când m-am apropiat de ei.

— Nu pentru multă vreme, dacă îl cunosc bine pe Radl, i-am răspuns eu. De fapt, nu-i dau mai mult de cinci minute. Şi, în locul vostru, aş căuta să nu mă aflu în bătaia puştii.

Mi-am croit din nou drum prin mulţime, pomenindu-mă bătut pe spate admirativ de muncitorii Organizaţiei Todt, îndreptându-mă din nou către uşa laterală, unde Braun omisese să pună o santinelă. Afară continua să plouă la fel de tare şi, după cum cădea ploaia, aveai impresia că putea să inunde toată lumea.

Aerul se mai limpezise însă şi vedeam mai clar copacul de lângă mormântul tatălui meu, aşa că am luat-o pe poteca ce înconjura biserica şi se continua printre morminte.

La un moment, dat am auzit un ţipăt care părea să vină dintr-o altă lume. M-am oprit, fără să realizez la început despre ce era vorba. Pe urmă, mi-am dat seama şi am întors capul, aşteptând un nou strigăt, ca să pot stabili direcţia din care venea. Şi l-am auzit din nou: ţipătul unei femei care se temea pentru viaţa ei. Am uitat de lanţul care îmi lega picioarele şi, când am dat să o rup la fugă, m-am trezit pe burtă, cu faţa într-o baltă. M-am opintit pe pământul alunecos să mă ridic şi am văzut-o pe Simone alergând spre mine, într-un suflet.

Pardesiul îi fusese sfâşiat pe spate, iar rochia subţire de pânză îi atârna şi ea sfâşiată, dezgolindu-i un umăr şi sânul. Bărbatul care o urmărea era un muncitor din Organizaţia Todt, un polonez pe care îl remarcasem în echipa de la drumuri din cauza dimensiunilor sale înspăimântătoare.

Pe undeva era de înţeles, pentru că nici un bărbat de pe această insulă nu mai văzuse o femeie de cine ştie când şi, cel puţin în ultimele şase luni, Simone fusese singura femeie pe care o putea vedea. De fapt, observasem şi eu privirile pe care i le aruncau unii bărbaţi când trecea. Nu-mi plăceau, dar cel puţin le puteam înţelege. Probabil că polonezul se aflase şi el sub portalul

de la intrarea laterală şi, când a văzut-o trecând pe acolo singură, se luase după ea.

Simone s-a repezit literalmente spre mine, cu braţele întinse, plângând isteric, şi abia am avut timp să o dau la o parte din drum ca să-l pot întâmpina cum se cuvenea pe polonez. Nu-mi mai făceam nici o iluzie că depăşise demult punctul în care mai putea să judece raţional, ceea ce nu era deloc surprinzător în împrejurările date. Şi din cauza lanţului de la picioare nici nu puteam să fac prea multe. M-am aplecat şi am încercat să-l lovesc în stomac cât mai tare, după care ne-am prăvălit amândoi în noroi şi în iarba udă, tăvălindu-ne de colo-colo, până când ne-am oprit lângă o piatră de mormânt.

Din nefericire pentru mine, el era deasupra, iar mâinile lui mari se încleştaseră pe gâtul meu într-o strângere de oţel. Foarte repede, vederea a început să mi se întunece. Îmi ascunsesem cuţitul, din motive lesne de înţeles, într-o dublură a curelei. Am reuşit cât de cât să-i apuc degetele şi să i le răsucesc, smulgându-i în cele din urmă un urlet de durere. Pentru o clipă, mi s-a părut că numai răsuflarea lui împuţită ar fi fost suficientă ca să mă ucidă. Am repetat mişcarea şi, urlând mai tare decât prima oară, mi-a dat drumul.

Mi-am retras braţul drept, ca să îl pot lovi cât mai tare peste beregată. Nu a fost nevoie să repet lovitura însă, pentru că şi-a făcut apariţia Steiner, cu faţa albă ca ceara, pe care i se prelingea ploaia, şi cu o expresie de furie stăpânită cum nu credeam că aş fi putut să văd pe chipul său. L-a ridicat pe polonez de pe mine, l-a întors spre el şi l-a lovit cu pumnul drept în faţă, până nu a mai avut putere nici să-l ţină în picioare şi nici să-l lovească.

Eu am rămas culcat pe spate, înecându-mă şi căutând să-mi recapăt răsuflarea. Fitzgerald şi Grant, care au venit şi ei, m-au ajutat să mă ridic şi m-au susţinut, pentru că nu reuşeam deloc să mă ţin singur pe picioare. L-am văzut pe Radl la câţiva metri de scena încăierării, în picioare, înconjurat de vreo treizeci de paraşutişti din trupele SS. Polonezul se prăbuşise în genunchi, şi Steiner le-a făcut semn oamenilor lui să vină şi să-l târască până la Radl. Acesta l-a privit cu o expresie tipic germană de superioritate amestecată cu scârbă la vederea acelei dejecţii umane. I-a tras şi el un şut în stomac polonezului şi i-a spus:

— Acum te voi învăţa cum trebuie să te porţi, animalule! Duceţi-l înăuntru!

Oamenii lui Steiner l-au târât în biserică şi, între timp, Radl şi-a

descheiat haina lungă de piele, a dezbrăcat-o şi, apropiindu-se de Simone, pe care o susţinea Steiner, i-a pus-o peste umeri.

— Este de neiertat faptul că un asemenea lucru a putut să se întâmple sub comanda mea.

Simone era incapabilă să-i răspundă şi am avut sentimentul că o anumită coardă cât de cât omenească din el fusese atinsă şi înţelegea situaţia femeii.

— Steiner, maşina mea este la poartă. O vei conduce pe domnişoara de Beaumarchais la spital.

Steiner a ridicat-o în braţe şi a pornit spre ieşire, iar Radl s-a întors către mine.

— Iar acum, domnule colonel Morgan, vă voi da o mostră de administrare a justiţiei.

Cuvintele lui nu mi-au sunat deloc bine la urechi, dar până la urmă mi-am dat seama că nici eu nu mă aşteptam la ceea ce s-a întâmplat în continuare. În interiorul bisericii, muncitorii Organizaţiei Todt erau înşiraţi de-a lungul pereţilor. Oamenii lui Steiner şi câţiva genişti stăteau în dreptul intrării principale, iar SS-iştii supravegheau totul cu binecunoscuta lor eficienţă.

Doi dintre SS-işti îl ţineau pe polonez între ei. Chipul lui era acoperit de sânge şi părea destul de ameţit. În orice caz, nu am avut impresia că-şi dădea seama ce se petrecea cu el. Sergentul Braun se afla între alţi doi SS-işti, cu mâinile legate la spate.

Când Radl a înaintat până în mijlocul bisericii, tăcerea era deplină. S-a oprit şi i-a trecut în revistă pe muncitorii Organizaţiei Todt. Când a început să vorbească, vocea lui mi s-a părut deosebii de blândă.

— V-aţi dovedit cât se poate de necugetaţi cu toţii. Aţi crezut într-o minciună. O minciună propagandistică stupidă şi fără sens, pusă la cale de duşmanii Marelui Reich German de O Mie de Ani, cu intenţia vădită de a produce tulburările ai căror martori aţi fost astăzi. Este vorba despre o minciună, deoarece informaţia care s-a răspândit nu are nici un fundament real. Hitler trăieşte, nici nu se pune problema înfrângerii, iar armata germană continuă să lupte pe toate fronturile.

Ajungând în acest punct, a început să ridice puţin vocea.

— Am luat legătura cu cartierul nostru general de la Guernsey şi pot să vă asigur că, orice s-ar întâmpla în Europa, noi vom continua să luptăm în Insulele Canalului. Mă auziţi? Vom continua lupta!

Vocea lui devenise tunătoare şi ultimele silabe cel puţin au răsunat atât de puternic în biserică, încât cei câţiva porumbei

care se adăpostiseră în turla bisericii îşi luară zborul în ploaie.

— Pe insula Saint Pierre nu se va pune niciodată problema abdicării de la ordine şi legalitate, cel puţin nu atâta vreme cât mă aflu eu la comandă. De asemenea, nu voi admite nici o slăbire a disciplinei, şi aici este vorba şi despre trupele germane.

Muncitorii Organizaţiei Todt redeveniseră ceea ce fuseseră întotdeauna: nişte animale speriate, înfrânte, lipsite de orice speranţă, care se mulţumeau cu ceea ce le pica şi nu se aşteptau niciodată la nimic.

Radl a pocnit apoi din degete şi cei doi SS-işti l-au târât pe polonez în faţă.

— Avem aici o jalnică creatură umană, un animal pe două picioare, care s-a purtat ca o bestie ce este de fapt. În concluzie, va fi tratat ca atare.

SS-iştii au aruncat apoi o funie groasă după o grindă, au făcut un laţ la un capăt şi l-au petrecut după gâtul polonezului, care reuşise să se ţină pe picioare şi se uita de la un chip la altul, cu faţa lipsită de orice expresie.

Când l-au adus şi pe Braun în faţă, soldaţii au fost obligaţi să-l ridice pe jumătate, pentru că era pe jumătate leşinat. Radl a rămas privindu-l o clipă, pe urmă a vorbit din nou, cu vocea pe care i-o cunoşteam: dură şi rece.

— Ceea ce s-a întâmplat aici a fost vina ta, Braun. Aveai însărcinări clare şi, totuşi, te-ai lăsat impresionat de veştile false şi mincinoase, la fel ca oricare dintre cei care se află aici. Atacul asupra domnişoarei de Beaumarchais nu ar fi avut loc dacă ţi-ai fi amintit să pui o santinelă la ieşirea laterală. Eşti o ruşine pentru uniforma ta, eşti o ruşine pentru armata germană!

Braun a dat să vorbească, dar nu a reuşit decât să scoată un fel de oftat. O altă funie a fost aruncată peste bârna groasă de lemn, o pereche de mâini experte au făcut un laţ la un capăt şi l-au trecut apoi peste capul lui Braun.

L-au spânzurat pe amândoi în acelaşi timp, ridicându-i la un metru deasupra pardoselii, şi au trecut câteva minute bune, cele mai groaznice din viaţa mea, până şi-au dat sufletul.

Ici şi colo, se auzea câte un comentariu înfundat şi cineva chiar a început să plângă cu sughiţuri, dar în general reacţia a fost destul de slabă. Radl preluase din nou controlul situaţiei cu toată fermitatea.

Radl a aşteptat până când cei doi condamnaţi au încetat să mai mişte şi apoi s-a întors către unul dintre oamenii săi, căruia i-a spus:

— Poţi să-i duci pe prizonieri înapoi la Fortul Edward.

Am ieşit pe uşa principală şi ne-am aliniat în ploaie. Fitzgerald părea să fi îmbătrânit câţiva ani în cele câteva minute şi toţi oamenii lui păreau schimbaţi cu totul. Cred că era pentru prima oară, după ce am fost luaţi prizonieri, când au înţeles că judecăţile sumare şi execuţiile pe loc nu erau vorbe inventate de cineva, ci adevărul gol-goluţ.

Sergentul a ordonat să ne punem în mişcare, dar chiar atunci a apărut Radl, care ne-a strigat de sub portalul bisericii:

— Uitasem să vă anunţ un lucra important! Veşti bune, domnule colonel! Am primit un mesaj de la Sainte Denise, în care se specifică faptul că *Mândria Hamburgului* a profitat de vremea rea. Şi a părăsit portul acum o oră.

— Avându-l pe Olbricht la bord cumva? l-am întrebat eu.

— Desigur! Cu puţin noroc, cred că vor fi aici până mâine la prânz.

După ce mi-a strigat aceste cuvinte, s-a întors cu spatele şi a plecat, fredonând încetişor un cântec numai de el înţeles.

CAPITOLUL XII

Avertisment de furtună

Radl era un bun soldat. Îi recunosc această calitate. În timp ce noi eram duşi în marş până la Fortul Edward, el s-a întors la cartierul său general şi şi-a pus lucrurile în ordine. Mica garnizoană de pe insulă a fost repartizată la toate punctele fortificate şi fiecărui buncăr, fiecărei baterii i-a fost repartizat un număr complet de soldaţi gata de luptă. Aceasta însemna că, în caz de necesitate, în Charlottetown nu rămâneau mai mult de treizeci sau maximum patruzeci de oameni, dar această situaţie nu reprezenta nici un pericol, dacă ţineam seama de faptul că toţi erau SS-işti din fostul său regiment, oameni care veniseră pe insulă odată cu generalul Muller.

Furtuna a izbucnit cu toată puterea abia când am ajuns cu toţii în depozitul de muniţii dezafectat de la Fortul Edward. Sergentul Hagen, care stătea mai prost cu nervii, a fost primul care a cedat.

— O să murim cu toţii. Individul ăsta nu are decât să ridice dintr-o sprânceană şi oamenii lui or să ne aplice şi nouă acelaşi tratament pe care l-au aplicat şi nenorociţilor ălora doi în biserică, fără să se gândească de două ori. Nu-i aşa, domn' colonel? m-a întrebat pe mine, ca şi cum viaţa lui ar fi depins de răspunsul meu. Haideţi, spuneţi-le şi dumneavoastră. Îi cunoaşteţi pe nenorociţii ăştia mai bine decât noi.

— Suficient, băiete, a intervenit Grant. Discuţiile de genul ăsta nu ne duc nicăieri, nu-i aşa, domnule?

Punând această întrebare, s-a întors către Fitzgerald, dar el nu părea să-l fi auzit. Stătea pe o bancă şi privea în gol, fără nici o ţintă.

— Nu cred că se simte prea bine, bietul de el, a continuat Grant, de această dată către mine.

Cred că atunci am apreciat pentru prima oară felul de-a fi al lui Fitzgerald.

— Tot ce se poate, şi nu mă surprinde, i-am răspuns eu. Dar parcă cine se simte bine?

— Şi noi ce facem acum, domnule?

— Ce putem face? i-am replicat eu, ridicând din umeri. Eu,

unul, nu am avut niciodată atâta încredere în Radl cât aţi avut voi. Am mai avut de-a face cu ticăloşi de speţa lui şi înainte. Evadarea, dacă la asta te referi, nici nu intră în discuţie. Băgaţi de seamă că acum suntem păziţi de paraşutişti, nu de genişti.

— Şi atunci ce putem face? a insistat Hagen, de această dată pe un ton patetic.

— Să ne rugăm! le-am răspuns. Să ne rugăm şi să nu ne pierdem speranţa. În afară de asta, aţi putea să-mi urmaţi exemplul şi să vă culcaţi.

*

* *

Dar am îndoieli serioase că vreunul dintre noi a reuşit să doarmă în noaptea aceea. Ploaia a continuat să bată în acoperiş fără încetare şi după mijlocul nopţii a început să sufle şi vântul. Se auzeau valurile lovindu-se de stâncile de pe faleză până la geamul nostru.

Stăteam întins, învelit într-o pătură umedă, şi ascultam furtuna care se înteţea cu fiecare clipă. Steiner avusese dreptate. Prin locurile astea, furtunile de primăvară erau al naibii de periculoase. Mai periculoase decât în orice anotimp. *Mândria Hamburgului* avea parte de o traversare cât se poate de periculoasă, dar poate că ar fi fost capabilă să o ducă la bun sfârşit, cu atât mai mult cu cât căpitanul ei, după spusele lui Steiner, se simţea în largul lui pe vreme rea.

În cele din urmă, lucrurile ar fi putut, totuşi, să se petreacă exact aşa cum preconizase Radl. Singura speranţă a *Mândriei Hamburgului* de a trece de blocada Marinei Regale era să se folosească de o vreme cum era asta. Ar fi putut ajunge în Charlottetown până a doua zi la prânz, depunându-l pe chei pe *Korvettenkapitan* Karl Olbricht, care avea să fie aşteptat cu toate onorurile, pentru a-şi prelua funcţia. Şi prima problemă pe care ar trebui să o rezolve nu ar fi alta decât problema colonelului Owen Morgan şi a găştii lui vesele.

Şi dacă Olbricht nu ar fi agreat ideea asta? Dacă era tipul demodat? Soldaţii din Marină de obicei aşa sunt. Cum suna paragraful acela din *Kommandobefehl? În cazul nesupunerii la acest ordin, vor fi aduşi în faţa Curţii Marţiale comandanţii sau orice ofiţer care nu şi-a îndeplinit datoria sau care a acţionat împotriva spiritului şi a literei ei.*

Numai că acest *Kommandobefehl* fusese un ordin personal al *Führer*-ului, care acum era mort, dacă era să mă iau după informaţiile de la BBC, ceea ce în acest moment al jocului era

suficient pentru a-l face pe orice om cu scaun la cap să judece de două ori înainte să-şi pună pielea la saramură pentru o prostie. Şi dacă Olbricht ar decide să renunţe la execuţii, cum ar reacţiona Radl? *Radl.* Întotdeauna trebuia să se ajungă la Radl.

Am reuşit în cele din urmă să adorm, dar m-am trezit înaintea zorilor şi am descoperit că vremea era şi mai rea. Era nebunie curată să încerci să ieşi pe mare în condiţiile astea.

La ora şase şi jumătate, uşa s-a deschis şi şi-a făcut apariţia Durst, un băiat soldat, care ne-a adus o cană cu cafea, pâine neagră şi cârnaţi reci. Era un surogat de cafea, dar era bună, pentru că era caldă. Fitzgerald a fost singurul care nu şi-a bătut capul să se scoale ca să mănânce, şi Grant i-a umplut o cană cu cafea şi i-a dus-o.

— Cum mai stau lucrurile în lumea de afară? l-am întrebat pe Durst.

— Rău, foarte rău! mi-a răspuns el. Se pare ca vremea va continua să se înrăutăţească. Am reuşit să recepţionăm prognoza meteo de la Guernsey înainte să pierdem legătura din cauza vremii proaste. Ceea ce vă spun am auzit de la doi telegrafişti pe care i-am auzit la popotă.

Nu am apucat să stăm mai mult de vorbă, pentru că în uşă şi-a făcut apariţia un sergent din SS care i-a spus să se grăbească, aşa că băiatul şi-a luat valea în cea mai mare viteză. În timp ce uşa era încuiată în urma lui, le-am spus şi celorlalţi ce aflasem de la puşti şi mi s-a părut că ochii lui Hagen au sclipit din nou, plini de speranţă.

— Poate că nenorocita aia de barcă n-o să mai ajungă niciodată aici!

— S-ar putea să ai dreptate, i-am răspuns. Din momentul în care se strică vremea, prin părţile astea orice este posibil.

L-am lăsat să discute în continuare pe un ton entuziast cu caporalul Wallace şi m-am căţărat până la una dintre deschiderile de tragere. Valurile treceau cu mult peste digul de protecţie al portului şi câteva bărci pescăreşti fuseseră deja smulse de la mal. Vederea dinspre mare era de-a dreptul fantastică. Norii plumburii descărcau cantităţi incredibile de apă, ca şi cum s-ar fi întâlnit valurile venite de sus cu valurile venite de jos.

Uşa s-a deschis după aceea din nou şi în cadrul ei şi-a făcut apariţia acelaşi sergent din SS, ordonându-ne să ieşim. Fitzgerald continua să stea pe marginea băncii, cu cana de cafea în mâini, privind în gol. Era cenuşiu la chip, ca şi la suflet, şi nu cred că am

mai avut vreodată în viaţa mea ocazia să văd o schimbare mai radicală şi mai rapidă la un om. S-a ridicat şi el în cele din urmă şi a ieşit împreună cu noi afară. În curte, l-am văzut pe sergentul Lanz, care aştepta lângă un camion, pe a cărui prelată plină de pete de ulei apa de ploaie se scurgea în cascade.

— Aşadar, Radl ne scoate la muncă chiar şi pe vremea asta! am spus eu.

— Lucrurile stau destul de prost în port în acest moment. Sergentul-major Steiner se află acolo chiar acum, mi-a spus el dintr-o suflare.

Oricum, era mai bine decât să stăm încuiaţi în depozitul acela dezafectat de muniţii, ascultând vuietul vântului, şi aşteptând să se întâmple ceva. Ne-am căţărat în spatele camionului, urmaţi de sergent şi de alţi câţiva SS-işti, şi am pornit spre port.

*

* *

Charlottetown era cunoscut pentru condiţiile proaste de ancorare pe care le oferea, mai ales când suflau vânturile din est sau din nord-est, spaţiul delimitat de digul de protecţie devenind el însuşi o mare separată, dar la fel de periculoasă ca şi restul oceanului.

Când am ajuns în port, lucrurile stăteau foarte rău. Valurile în interiorul portului erau la fel de mari ca şi pe ocean şi vântul bătea cu forţa 7 sau 8 după părerea mea. Instalaţiile portuare, atâtea câte erau ele, se aflau într-o stare jalnică. Vreo şase bărci pescăreşti pluteau în derivă în port, iar mulţimea adunată pe chei, în majoritate genişti şi muncitori din Organizaţia Todt, habar n-avea ce să facă. Maiorul Brandt stătea împreună cu maiorul Schellenberg la capătul zidului de deasupra cheiului, dar nu ştiau nici ei ce hotărâre să ia.

Ambarcaţiunea pilotului era şi ea acolo, o barcă veche de vreo zece metri lungime, cu motoare Diesel şi cu o cabină de timonă înaltă, cum fusese moda la un moment dat. Ezra era în cabină şi oamenii lui Steiner se străduiau să îndeplinească rolul echipajului. Steiner însuşi se afla la proră şi aştepta să-i arunce cineva parâma de pe chei. Era îmbrăcat cu o haină de ploaie, dar avea capul descoperit. S-a uitat în sus şi m-a observat când m-am aplecat peste parapetul de deasupra cheiului. Imediat după ce a trecut un val, Steiner a prins parâma, şi era rândul lui Ezra să depărteze ambarcaţiunea de lângă chei. În spaţiul destul de limitat al portului şi în condiţiile în care valurile creşteau văzând cu ochii, a încerca să recuperezi bărcile pescăreşti care se aflau

în derivă şi a le aduce la chei pentru a fi amarate din nou echivala cu a intra în mijlocul unei herghelii de cai sălbatici şi a încerca să-i legi unul câte unul. Nimic nu mai era sigur din acel moment pentru cei care se afla pe ambarcaţiunea pilotului, pentru că golful în care fusese construit portul era destul de puţin adânc şi valurile mari puteau să le joace feste sinistre.

Însă Ezra era un geniu în materie. Când a văzut că momentul era favorabil, a smucit timona, oferindu-i lui Steiner o poziţie ideală ca să sară în prima barcă pe care au întâlnit-o, cu parâma în mână. A legat-o repede, ca să nu apuce să se depărteze prea mult, după care Ezra a pornit-o înapoi spre chei.

Nu le-a fost deloc uşor să o lege zdravăn ca să nu mai scape încă o dată.

— Sunt adevăraţi marinari oamenii ăia, am auzit o voce în spatele meu şi, când m-am întors, l-am văzut pe Warger, comandantul portului. Toţi, fără deosebire. Poate că acum sunt soldaţi, dar în mod sigur sunt marinari înnăscuţi.

— Avantajul lor este că sunt conduşi de unul care ştie ce face, i-am replicat eu.

— Cine? Ezra? Cel mai bun – cel mai bun pe care l-am văzut vreodată pe furtună pe ambarcaţiuni mici. Dar asta… a continuat el, privind cerul plumburiu. N-am mai pomenit vreme ca asta, cel puţin nu în perioada asta a anului. Nu-i bine… Nu-i bine deloc.

— Care-i prognoza?

— Din nefericire, am pierdut contactul Radio cu Guernsey, mi-a răspuns el, după care a aruncat o privire în jur, ca să se asigure că eram absolut singuri. La BBC au lansat avertisment de furtună şi barometrul din cabina mea continuă să scadă vertiginos.

— Viteza vântului?

— Am un anemometru fixat pe acoperiş la Fortul Windsor şi am trimis o ordonanţă să stea acolo şi să-mi transmită permanent viteza vântului printr-un telefon de campanie.

— Crezi că o să fie şi mai rău decât este acum?

— Eu aşa cred. Cred că o să ajungă la forţa 10 sau poate chiar 11.

— Dumneavoastră ce credeţi? Doar aţi crescut pe aici!

Forţa 10 sau 11? Asta însemna limita dintre furtună şi uragan. Mai apucasem eu vreme rea, dar niciodată chiar atât de rea. Cel puţin, nu în această perioadă a anului. Mi-am amintit că Ezra mi-a spus odată o poveste de pe vremea când nu avea decât vreo şaptesprezece ani şi îşi începuse ucenicia de pescar. Era vorba despre un vapor care căra marfa, *Regina Barbară*, care venea de

la Liverpool, îndreptându-se spre Brest, când a eşuat pe reciful din jurul Insulelor Pinnacle. Era la sfârşitul lui aprilie şi se stârnise o furtună cum nimeni nu-şi amintea să fi mai pomenit. Pe vremea aceea, pe insula Saint Pietre exista o barcă de salvare cu vâsle, cu care nu au reuşit să treacă dincolo de digul de protecţie, valurile aruncând-o în acesta şi rupându-i vâslele ca şi cum ar fi fost surcele uscate. Au mai încercat o dată, cu vâsle noi şi cu un echipaj dublu. Şi tot nu au reuşit. Până în zori, *Regina Barbară* dispăruse, ca şi cum nu ar fi trecut niciodată pe acolo. Doar cadavrele pe care fluxul şi valurile au început să le aducă la mal după vreo săptămână mai aminteau de ea. Ezra îmi spusese că fusese o întâmplare cu totul neobişnuită, pentru că nu mai văzuse de atunci o furtună atât de puternică.

Dar nu aveam timp să mă gândesc la poveşti. Toată lumea se pusese în mişcare şi geniştii îi împingeau de la spate pe muncitorii Organizaţiei Todt către capătul cheiului, unde marea făcea ravagii, folosindu-se de o spărtură care fusese făcută în locul acela de un obuz britanic, în timpul bombardamentului naval din urmă cu un an. Dumnezeu ştie de ce nu-şi amintiseră până atunci să facă ceva în privinţa acelei spărturi, deşi cred că nu li se păruse o chestiune serioasă, şi a fost nevoie de o furtună cumplită care să-i sublinieze importanţa. Având în vedere genul de eroziune pe care o produceau valurile, era foarte posibil ca breşa respectivă să fie lărgită şi adâncită, secţionând pur şi simplu un întreg segment de chei de restul. Material de construcţie exista din belşug şi chiar la îndemână, pentru că în imediata vecinătate a cheiului fuseseră demolate nişte clădiri vechi, din secolul al şaptesprezecelea, care fuseseră şi ele afectate de bombardamentul britanic. S-au format în grabă vreo două şiruri, oamenii începând să dea din mână în mână pietre şi cărămizi, până la breşă, unde erau aruncate, chipurile, pentru a o acoperi.

Din întâmplare, m-am nimerit chiar la capăt. Era o treabă cu totul şi cu totul neplăcută, valurile spărgându-se de chei unul după altul, fără încetare, împrăştiindu-se până la o înălţime de zece metri şi căzând apoi peste chei în stropi reci ca gheaţa.

Nu au trecut câteva minute şi am simţit umezeala pe piele şi a început să-mi fie foarte frig. Aveam senzaţia că ceea ce făceam acolo nu avea să se sfârşească vreodată. Era ca un coşmar în care încerci să îndeplineşti o muncă imposibilă şi din care nu te mai poţi trezi, pentru că tot ce aruncam în breşă părea să dispară fără urmă.

După vreo oră, au mai venit nişte muncitori din Organizaţia Todt care ne-au înlocuit, ca să ne tragem sufletele. Apăruse între timp şi un camion cu cafea fierbinte pe care ne-o serveau direct din nişte găleţi.

Fitzgerald se aşezase într-un intrând dintr-o dărâmătură, protejat cât de cât de ploaie, dar nu părea să aibă chef de vorbă. Grant şi ceilalţi stăteau la coadă la cafea. Cel puţin, ei erau îmbrăcaţi ceva mai adecvat pentru vremea aceea: aveau toţi pelerine de ploaie şi pantaloni impermeabili – echipamentul cu care debarcaseră şi în care fuseseră luaţi prizonieri. Puloverul meu era ud leoarcă şi devenise şi foarte greu din această pricină, dar nu prea aveam ce să fac în această privinţă.

Mi-am găsit şi eu un colţişor apărat de ploaie şi acolo m-a găsit Warger. Ţinea în mână o pelerină galbenă, pe care mi-a întins-o.

— Vă rog, domnule colonel, luaţi-o! V-am văzut din birou. Nu este deloc cinstit ceea ce se întâmplă cu dumneavoastră. Mi se pare un tratament barbar.

— Nu-i vorba numai de mine aici, ci de noi toţi! i-am răspuns, luând pelerina pe care am îmbrăcat-o repede şi i-am încheiat nasturii. Mulţumiri pentru pelerină.

Nu mi-a răspuns la mulţumiri, în schimb, a aruncat din nou o privire rapidă în jur, ca atunci când mi-a spus despre ştirile despre starea vremii de la BBC, şi a scos o sticlă de rom plină pe jumătate.

— Nu ar trebui să vă spun lucrul acesta, dar au luat legătura cu *Mândria Hamburgului.*

— Neplăceri? l-am întrebat eu, după ce am luat o gură de rom care a început să mă încălzească imediat pe dinăuntru.

— Puţin zis! mi-a răspuns el cu o mină foarte serioasă. Se află la vreo zece mile sud-vest şi se confruntă cu aceeaşi vreme mizerabilă. Ritter spunea că a suferit deja avarii însemnate la suprastructură.

— Cu vântul cum mai stăm?

— De două ori omul meu mi-a raportat viteze de peste nouăzeci de noduri. Credeţi că *Mândria Hamburgului* ar putea să intre în port pe o asemenea mare?

— Cred că nu va avea încotro, nu-i aşa? Unde să se ducă în altă parte?

Am mai luat un gât de rom din sticlă când l-am văzut şi pe maiorul Brandt ieşind din mulţime, ezitând şi apoi îndreptându-se spre noi. Nu avea nici un rost să încerc să ascund sticla, iar el s-a

făcut că nici nu a băgat-o în seamă.

— Proastă afacere, domnule colonel, mi-a spus el. Îmi pare rău să vă văd în această situaţie cu totul neplăcută. Sper că puteţi înţelege.

— Mai mult chiar! Am să beau pentru asta! Şi, în plus, la toţi dracii cu colonelul Radl!

I-am întins sticla de rom, ca un soi de invitaţie pentru el sau de provocare pentru Radl, sau poate că vorbea romul pe care îl turnasem în mine pe stomacul gol – nici eu nu mai ştiu. Cert este că îmi plăcea maiorul Brandt. Era un om de treabă şi preferam să-l consider de partea mea, fie şi numai în gând.

A dat din cap foarte sobru, dar totuşi am zărit o sclipire în ochii lui.

— Poarte drăguţ din partea dumneavoastră, mulţumesc! mi-a spus el şi şi-a dus sticla la gură. Excelent, domnule colonel Morgan, vă felicit pentru sursă! mi-a spus el, după care mi-a dat sticla înapoi. Şi acum, Warger, e vremea să inspectăm digul. Am fost informat că parţial a început să dispară sub apă.

— Poveste veche, i-am spus eu. De ani de zile se tot duce câte puţin.

Au plecat împreună, înfruntând furtuna cu capetele plecate, iar eu m-am îndreptat către locul în care se cuibărise Fitzgerald. Acesta se încăpăţâna să nu-i răspundă lui Grant, care îi adusese o cană cu cafea fierbinte.

— Ia aici, scoţian ticălos! i-am spus eu, dându-i sticla. Îndoapă-l şi pe el cu nişte licoare din asta. Dar cu grijă, să-ţi mai rămână şi ţie puţină.

M-am întors înainte să apuce să-mi spună ceva şi m-am îndreptat către chei. Ezra şi oamenii lui Steiner mai aveau de recuperat numai două bărci pescăreşti. L-am privit pe Ezra dând târcoale uneia dintre ele, după care brusc s-a apropiat de ea. Cineva a sărit, dar probabil că i-au alunecat picioarele, pentru că l-am văzut agăţându-se cu mâinile de parapetul bărcii. A fost un moment în care inima a încetat să-mi bată. Ezra se lupta să ţină barca pescărească cât mai la distanţă. În câteva secunde, cel care ratase săritura s-a ridicat la bordul bărcii şi a legat parâma. Rămăsese suspendat între cele două ambarcaţiuni numai câteva secunde, distanţa care îl despărţise de moarte.

*

* *

Vremea a continuat să se strice în tot cursul dimineţii, iar noi am muncit cu schimbul pentru a umple breşa. Era o situaţie cu

adevărat disperată şi fără ieşire. Cred că cineva ar fi trebuit să sesizeze acest lucru de la bun început, dar oamenii în general nu reuşesc să dea dovadă de raţiune atunci când se confruntă cu elementele dezlănţuite ale naturii, şi aceasta este o ciudăţenie a speciei umane.

La ora unsprezece dimineaţa, Ezra şi oamenii lui Steiner reuşiseră să adune toate bărcile pescăreşti şi să le lege zdravăn la chei. Agitaţia din port era însă la fel de mare.

Mă odihneam în intrândul din zidul dărâmat, care ajunsese un fel de cartier general al meu, când l-am văzut pe Warger apropiindu-se din nou. S-a ghemuit şi el lângă mine, cu o figură preocupată.

— Avem din nou ştiri despre *Mândria Hamburgului,* domnule colonel, mi-a spus el.

— Ştiri proaste?

O întrebare inutilă, pentru că nu trebuia decât să-i vezi chipul îngrijorat ca să găseşti răspunsul.

— Au ceva probleme cu motoarele, mi-a răspuns el cam în doi peri. În ultimul său mesaj, Ritter a spus că avea dificultăţi serioase de control. Se pare că reuşeşte numai foarte greu să o ţină cu prova în val. În plus, şi-au pierdut majoritatea bărcilor de salvare şi cele care le-au rămas sunt deteriorate şi ele.

— Cât de departe sunt?

— La vreo câteva mile, dar nu ştim nimic mai mult, pentru că am pierdut din nou legătura Radio.

Cred că acela a fost momentul în care am ştiut ce avea să se întâmple – ceea ce se mai întâmplase deja, de fapt. Dar o parte din mine simţea nevoia să se revolte, mânată de tot felul de motive. Oricum, refuzam să cred că avea să se întâmple ceea ce, pe undeva, era evident.

După un moment, am auzit un strigăt care indica un punct din nesfârşirea frământată. Când am privit în direcţia aceea, am zărit şi eu *Mândria Hamburgului* care se afla la o distanţă de vreo milă, sau cam aşa ceva. Nimeni nu a reuşit să o vadă prea bine, pentru că după o clipă a dispărut. Practic, dacă ai fi clipit de două ori la rând, nu ai fi apucat să o vezi.

Vântul creştea în putere şi, când m-a întâmpinat o nouă rafală, a trebuit să mă aplec mult în faţă ca să nu mă trântească.

Mândria Hamburgului s-a ridicat pe urmă din nou pe creasta unui val, dispărând în secunda următoare, la fel de brusc. Dezastrul are un miros specific şi cred că toţi oamenii aceia care se aflau în port l-au simţit cât se poate de clar şi de distinct.

Orice urmă de disciplină s-a şters ca luată de vânt. Am auzit numai un cor de strigăte şi pe urmă chiar şi cei care nu fuseseră la curent cu ceea ce se petrecea şi-au lăsat treburile şi s-au apropiat de parapetul portului.

Ezra şi Steiner au urcat şi ei treptele de pe chei şi s-au apropiat de mine şi de Warger. Ciudat mi s-a părut faptul că Ezra era cel care vorbea şi nimeni altcineva, dar probabil că era normal pe undeva, pentru că, în afară de noi doi, nimeni nu îşi imagina încă ce se putea întâmpla – sau, mai exact, ce avea să se întâmple în următoarele ore.

— Ai văzut. Owen?

— Warger spune că au avut probleme la sala maşinilor, i-am răspuns eu. Cred că au probleme cu stăpânirea direcţiei.

— Dacă e adevărat, Dumnezeu să-i aibă în pază pe toţi cei de la bord! Pe o vreme ca asta, sfârşitul lor nu poate fi decât unul singur.

— Reciful? a întrebat Steiner.

— În cazul în care nu crezi în miracole, despre asta ar fi vorba, în mare! i-am răspuns eu.

Prin mulţime încerca cu greu să-şi facă loc un vehicul de teren, care la un moment dat s-a împotmolit de tot, şi l-am văzut pe Brandt sărind din el şi venind către noi.

— Aţi văzut-o? Am vorbit cu colonelul Radl şi va sosi şi el cât de curând. Am pierdut complet legătura Radio.

— Câţi oameni sunt la bord? a întrebat Steiner.

— Patruzeci şi opt, inclusiv echipajul.

Toate celelalte animozităţi au fost uitate, cu excepţia tragediei care se punea la cale în larg, acolo unde oceanul era singura putere care merita să fie luată în considerare. Rangerii se apropiaseră de mine şi mi s-a părut ciudat că Fitzgerald se trezise din nou la viaţă.

— Nu poate nimeni să facă ceva? a întrebat el, fără a se adresa cuiva anume.

— Ce anume ai propune?

— Nu există nici o barcă de salvare pe insula asta?

— Ca să fiu cinstit, există, dar ar fi vreo două probleme care ar trebui rezolvate mai înainte. Prima este că se află într-un şopron la Granville, pista de beton care duce la apă este distrusă, iar plaja pe unde ar trebui să treacă este înţesată de mine. În plus, nu avem un echipaj adecvat, în afara lui Ezra, care, oricât ar fi de dibace pe vremea asta, nu este, totuşi, decât unul singur.

Ezra m-a privit tăios.

— Mai eşti şi tu, Owen! Nu uita acest lucru! Cel mai bun secund de timonier pe care l-am văzut vreodată! După tatăl lui, bineînţeles!

Era o afirmaţie foarte drăguţă, dar nu am văzut unde ne-ar fi putut duce. Nu ştiu de ce, dar pentru o clipă vântul a reuşit să alunge ploaia undeva în depărtare şi am putut să vedem Insulele Pinnacle foarte clar, la o jumătate de milă distanţă, ca nişte colţi negri care se ridicau din spuma oceanului înfuriat.

Mândria Hamburgului se afla la o distanţă de mai puţin de trei sute de metri de recif şi mi s-a părut că înainta destul de rapid. Am văzut că au tras o rachetă şi apoi încă una, deşi numai bunul Dumnezeu poate şti ce aşteptau. Tot atunci a apărut şi Radl în Mercedesul său, care era la fel de impecabil ca întotdeauna.

S-a oprit la parapetul de deasupra portului şi a privit cu binoclul, fără să scoată o vorbă. În cele din urmă, şi l-a luat de la ochi şi i-a spus comandantului portului:

— Nu mi se pare că ar fi în regulă, Warger. Ce crezi că se va întâmpla?

— O să se ciocnească de recif, colonele Radl, i-am răspuns eu. O să intre direct în el. Nu mai are cum să-l evite.

— Aşa credeţi?

S-a întors, şi-a pus din nou binoclul la ochi şi după câteva clipe a văzut vasul ciocnindu-se brutal de stâncile submarine.

*

* *

Nu am văzut niciodată o expresie de deznădejde mai profundă decât am văzut atunci pe chipurile tuturor celor care se adunaseră pe chei. Soldaţi germani, muncitori din Organizaţia Todt, prizonieri – toţi erau afectaţi. Mi s-a părut extrem de ciudat că, la sfârşitul unui război ale cărui pierderi de vieţi omeneşti au fost de ordinul milioanelor, oamenii mai găseau resursele necesare ca să sufere pentru vieţile a patruzeci şi opt de marinari care se aflau faţă în faţă cu moartea într-o situaţie imposibilă. Din alt punct de vedere, era de aşteptat, pentru că aceasta era în general atitudinea oamenilor în faţa oceanului, cel mai vechi duşman al lor. Ori se uneau cu toţii, ori mureau dezbinaţi.

Fitzgerald a vorbit primul, revenind pe deplin la viaţă:

— Trebuie neapărat să facem ceva.

— Nu fi prost, i-a tăiat-o Radl scurt. În primul rând, o asemenea operaţiune ar fi în afara autorităţii mele, drept pentru care nu aş putea să dau un asemenea ordin şi, în al doilea rând,

nu avem dotările necesare, a spus el fără nici un fel de emoţie în glas, punându-şi binoclul în cutia lui, ca să nu ruginească. Au bărci de salvare. Trebuie să facă singuri ceea ce pot pentru a se salva.

— Pe o furtună ca asta? i-a replicat Fitzgerald. Nimeni nu ar putea să supravieţuiască pe o furtună ca asta!

— Exact! Iată o persoană realistă, la fel ca şi mine, de altfel. Complimentele mele, domnule maior Fitzgerald.

Între timp, îl observase pe Steiner împreună cu oamenii lui, în capul scărilor, şi s-a îndreptat spre ei, acordându-le formal atenţia sa.

— Cu permisiunea domnului colonel, vreau să încerc să ajung la *Mândria Hamburgului.* Oamenii mei s-au oferit cu toţii voluntari să mă însoţească.

— Şi de ce anume, dacă îmi permiteţi să întreb? a venit răspunsul cu o nuanţă de zeflemea al lui Radl.

— Ambarcaţiunea pilotului.

Ezra nu a mai putut să asculte prostiile care erau spuse în gura mare în acele momente.

— Ce tot spui tu acolo, băiete? a sărit el cu gura. Cu barca aia nu reuşeşti nici măcar să ieşi din port!

— Vă mulţumesc, domnule Scully, a încheiat Radl. Întotdeauna am fost de părere că bunul-simţ este reconfortant.

— Insist, totuşi, să-mi daţi permisiunea să încerc! nu s-a lăsat Steiner.

— Pe care eu refuz să v-o dau.

Peste grupul adunat în capul scărilor, s-a lăsat liniştea. Vântul ne trimitea stropii reci de ploaie în faţă, dar nimeni nu îi băga în seamă. Surprinzător, primul care a vorbit după aceasta a fost Brandt, ezitant, ce-i drept, dar, oricum, a dat glas convingerii tuturor celorlalţi:

— Dar, domnule colonel, pe ambarcaţiunea aceea sunt oameni care vor muri! Este adevărat, poate este imposibil să îi salvăm, dar trebuie cel puţin să încercăm! Nu se poate să nu înţelegeţi acest lucru!

Cu ultima propoziţie, atinsese tocmai punctul vulnerabil al lui Radl, care s-a încruntat, o clipă, descumpănit de hotărârea bruscă de care dădea dovadă Brandt.

— Spune-mi, Brandt: dumneata ai fi gata să te urci cu ei în ambarcaţiunea pilotului?

Brandt s-a făcut cenuşiu la faţă, instantaneu. L-am văzut uitându-se în larg şi am ştiut că-i era frică. Nu ştiu ce se

întâmplase cu el, dar cu siguranţă ceva se întâmplase. Când s-a întors şi l-a privit în ochi pe Radl, aproape că zâmbea uşor.

— Sunt cel mai prost marinar pe care l-aţi văzut vreodată, domnule colonel, dar, dacă Steiner consideră că îi pot fi de vreun folos, sunt gata să mă îmbarc şi eu.

— Ce spui, Steiner? a întrebat Radl, întorcându-se către sergentul-major.

Întrebarea era cu mult mai grea decât ar fi vrut Radl să lase să se înţeleagă. Steiner deschisese gura să vorbească, după care s-a uitat din nou spre ocean. Un val cu adevărat uriaş a intrat în port, a smuls o barcă de pescuit de la chei şi a trântit-o de stânci, făcând-o ţăndări. Steiner nu a mai spus nimic. Ambarcaţiunea pilotului, chiar dacă ar fi reuşit să se împotrivească profeţiei lui Ezra şi să iasă în larg, nu ar fi avut nici o şansă.

— Observ că toată lumea a ajuns, în sfârşit, la concluzia că este mai bine să recurgă la raţiune. Vă veţi întoarce acum la îndatoririle voastre, fiecare. O zi bună, domnilor!

Radl ne-a salutat, s-a întors şi a pornit spre Mercedesul său. Nu se depărtase prea mult, când Fitzgerald a spus:

— Al dracului să fie el de ticălos nenorocit! De data asta, chiar are dreptate, nu putem face nimic, nu-i aşa, domnule colonel Morgan?

Nu ştiu de ce mi s-a adresat tocmai mie, pentru că nici nu îl ascultasem. Gândul îmi era la altceva. O barcă de cincisprezece metri, model Watson, cu două motoare, botezată *Owen Morgan.*

CAPITOLUL XIII

Revolta

Am ajuns în Charlottetown, în maşina lui Brandt, cei mai interesaţi de ceea ce se petrecea pe insulă, respectiv, Brandt, Steiner, căpitanul Schellenberg, Ezra, Fitzgerald şi eu.

Radl nu se afla la *Platzkommandatur,* ci acasă la el, vechiul Rectorat situat pe partea opusă a bisericii faţă de strada cea mare. Vizitasem Rectoratul de mai multe ori în timpul copilăriei şi mi s-a părut că era neschimbat, cu excepţia celor două santinele de la intrare, care stăteau nemişcate, suportând cu stoicism ploaia care îi uda până la piele.

La intrare, se afla un hol larg, în care era un şemineu uriaş în care ardea focul. Deasupra lui, se afla un tablou al tatălui meu, o vedere a Insulelor Pinnacle, iarna, de la Fortul Edward.

După toate aparenţele, Radl tocmai lua masa de prânz, ceva mai devreme, ce-i drept, pentru că a apărut ţinând un şervet alb ca zăpada în mână. Nu era deloc mulţumit că fusese deranjat.

— Şi care să fie semnificaţia acestei vizite, dacă mi-este permis să întreb?

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule colonel, a început Brandt, colonelul are o idee. Un mod de a-i ajuta pe cei de pe *Mândria Hamburgului.*

— Chiar aşa? a zis Radl, întorcându-se spre mine.

— De fapt, este foarte simplu, i-am spus eu. La Granville există o barcă de salvare.

— Care se numeşte *Owen Morgan,* mi-a tăiat-o Radl scurt. De fapt, o balenă eşuată, colonele Morgan. Din păcate, nu există o pistă de lansare la apă, iar plaja este împănată cu mine.

— Tocmai de aceea o să o remorcăm până în Charlottetown, i-am răspuns eu. Şi o vom lansa în port.

— Şi, în privinţa echipajului, ce anume puteţi să-mi spuneţi?

— Am mai făcut parte din echipajul de salvare de pe insulă înainte să plec de aici, când Ezra Scully era timonier. Sergentul-major Steiner împreună cu toţi oamenii lui s-au oferit voluntari pentru această încercare.

— Şi ai mei la fel, domnule colonel! a strigat Fitzgerald.

Radl i-a aruncat o privire neîncrezătoare:

— Chiar aşa?

— Nici unul dintre ei nu are experienţă în acest domeniu, am continuat eu, dar mi-au făcut impresia că, atât prin pregătirea militară, cât şi prin temperament, rangerii şi omologii lor germani pot să formeze cel mai bun echipaj pe care ni l-am putea permite în acest moment.

Probabil că am pus problema într-un mod care lui i s-a părut greşit, pentru că imediat ne-a dat dovada că se pierduse complet cu firea.

— Da’ cine dracu’ crezi tu că eşti, Morgan?

Era prima dată când mi se adresa fără să pomenească gradul.

— Eu sunt comandantul acestei garnizoane şi am respins o dată planurile voastre nebuneşti. Aţi înţeles? a strigat el în gura mare, privindu-ne pe fiecare cu o privire fioroasă. Şi acum ieşiţi de aici!

A dat să se întoarcă, dar, în liniştea deplină care se aşternuse în holul vast după ţipetele sale, s-a auzit vocea calmă a lui Steiner:

— Nu cred că mai este posibil acest lucru, domnule colonel!

După aceste cuvinte, a scos un pistol Luger din buzunarul pelerinei sale. La acest gest, Schellenberg a scos un sunet de totală surprindere. De fapt, toţi fusesem luaţi prin surprindere, cu atât mai mult cu cât nici nu se pusese problema să fi fost înţeleşi dinainte să procedăm în acest mod. Le prezentasem propunerea mea în port, imediat după plecarea lui Radl, şi ei consideraseră că argumentele acelea ar fi putut să-l convingă pe Radl.

— Uitaţi ce se întâmplă, domnule colonel: situaţia nu ne permite să mai pierdem timp cu parlamentările, a continuat Steiner pe acelaşi ton calm. *Mândria Hamburgului* poate să rămână toată ziua agăţată pe stâncile acelea. Pe de altă parte, este posibil ca intensificarea furtunii să o scufunde în următoarele câteva ore. Mi-e teamă că trebuie să insist să vă conving de justeţea punctului nostru de vedere.

— Aşadar, în cele din urmă, a trebuit să-ţi dai arama pe faţă, Steiner, nu-i aşa? a spus Radl, aproape zâmbind. Le-ai dezvăluit tuturor, în plină zi, adevăratul tău caracter. Numai că de această dată nu-l mai ai la îndemână pe tatăl tău vitreg care să te susţină. Adio, medalii! Îţi promit că o să dai din picioare la fel ca şi Braun când o să atârni în funie.

Cred că acest mic discurs a fost ultimul cui în coşciugul său, pentru că Brandt, care rămăsese mai de o parte tot timpul, ezitant, aşa cum îi era felul, înspăimântat poate de enormitatea

situaţiei căreia îi era martor, făcu un pas înainte şi îi spuse lui Steiner:

— Dă-mi arma!

Steiner l-a privit în ochi preţ de câteva secunde, care nouă ni s-au părut fără sfârşit, după care i-a dat arma, cu patul înainte. Însă cuvintele pe care le-a rostit Brandt după aceea au şters cu brutalitate zâmbetul superior de pe buzele lui Radl.

— Sergentul-major Steiner a acţionat astfel la ordinele mele, domnule colonel Radl. Vă anunţ că din acest moment am preluat comanda.

— Ai înnebunit, Brandt? a izbucnit Radl. Cu ce autoritate?

— A mea! Consider că nu aţi fost capabil să vă îndepliniţi îndatoririle într-o manieră corespunzătoare calităţii dumneavoastră de ofiţer german. De aceea, îmi asum comanda ca revenindu-mi de drept şi sunt gata să-mi susţin decizia în faţa oricărei Curţi Marţiale. Vă rog să vă consideraţi în stare de arest la domiciliu.

— Şi dumneata chiar crezi ca o să stau cu braţele în sân şi nu o să spun nimic? a replicat Radl, râzând cam forţat. Ceea ce faci dumneata acum este o nesupunere!

— Dacă nu o veţi face, o să vă împuşc! a spus Brandt, după care s-a întors către noi, ceilalţi. Nu vrem nici un fel de tulburări în situaţia în care ne aflăm, în special din partea SS-ului, aşa că ar fi cel mai bine să vă comportaţi ca şi cum lucrurile ar decurge normal. Voi rămâne aici cu colonelul Radl. Cu cât treceţi la treabă mai repede, cu atât mai bine. Dumneata, Schellenberg, vei fi în mod oficial răspunzător de această operaţiune şi îţi cer să accepţi sfaturile pe care domnul Ezra Scully sau colonelul Morgan ţi le vor sugera.

— Brandt, te avertizez pentru ultima oară! i-a strigat Radl.

— Şi eu vă avertizez, domnule colonel, că la prima mişcare greşită pe care o veţi face vă veţi alege cu un glonţ în cap. Vă rămân dator dacă veţi fi atât de bun să reveniţi în sala de mese, acum.

Radl şi-a trântit şervetul pe jos şi s-a întors rapid spre locul indicat. Brandt l-a urmat şi, înainte să închidă uşa în urma lui, s-a mai întors o dată spre noi:

— Mult succes, domnilor. Presimt că veţi avea nevoie de aşa ceva. Iar pentru dumneata, domnule colonel Morgan, şi pentru camarazii dumitale, un dar de rămas bun.

Spunând aceste cuvinte, a scos din buzunar cheia pentru cătuşele de la picioarele noastre şi mi-a aruncat-o.

*

* *

Cred că o să ţin minte scena discursului lui Steiner în faţa oamenilor adunaţi pe chei până în ziua morţii. Toţi se înghesuiseră, pentru că nu se auzea foarte bine, vocea lui Steiner fiind acoperită de vuietul vântului şi al valurilor care izbeau cu şi mai mare putere în port. Ca să poată să fie măcar văzut de toată lumea, Steiner se căţărase pe platforma unui camion.

Fusese ideea lui Schellenberg. La Rectorat, fusese destul de zdruncinat de scena care avusese loc, dar în drum spre port îşi revenise, devenise cu totul alt om. Dar parcă cine nu se schimbase după evenimentele atât de surprinzătoare care avuseseră loc în ziua aceea? Şi nu se scursese nici pe jumătate încă! Pe moment, am crezut că vântul care sufla cu atâta putere şi agitaţia oceanului ne induseseră acea scânteie de nebunie în creiere.

Schellenberg, care probabil că se purta aşa cum simţea el pentru prima oară în viaţă, a formulat un plan de acţiune în cele câteva minute care ne-au fost necesare ca să ajungem din oraş în port. După aprecierea lui, erau adunaţi în port, în acel moment, circa o sută şi douăzeci de oameni, care puteau să fie folosiţi fără întârziere – factorul timp fiind în momentul acela esenţial. În cea mai mare parte, erau muncitori din Organizaţia Todt şi genişti, la care se mai adăugau câţiva artilerişti şi noi ceilalţi. În depozitele de materiale, se găseau suficiente unelte şi parâme, şi aveam la dispoziţie trei camioane.

Să-i pui pe toţi să muncească cot la cot, muncitori şi soldaţi, era următoarea problemă care trebuia rezolvată, şi cu asta a fost însărcinat Steiner, pentru că Schellenberg avea cel puţin bunul-simţ să admită că el era cel mai popular german de pe insulă.

Trebuia să-şi scuipe plămânii ca să se facă auzit şi căuta să se limiteze la cât mai puţine cuvinte.

— În Granville, se află o barcă de salvare. Dacă reuşim să o aducem aici şi să o lansăm la apă în golf, poate vom reuşi să facem ceva pentru nenorociţii de pe vasul eşuat. Dacă noi nu suntem capabili să intervenim în cea mai mare viteză, oamenii aceia vor muri înecaţi, şi lucrul acesta trebuie să vă fie clar la toţi.

Aşa cum am mai spus, cred că vântul şi valurile îi înnebuniseră pe toţi în ziua aceea, pentru că, dintre toţi cei care erau prezenţi, un singur muncitor, scund, pricăjit şi cu un aer nefericit, s-a găsit

să vorbească. După vorbă, era francez.

— Aşa le trebuie! Nemţi împuţiţi! De ce ar trebui să ridicăm un deget pentru ei?

Pe chipurile oamenilor se citeau reacţii diferite la cuvintele francezului. Unii erau speriaţi de îndrăzneala lui, alţii îl aprobau în mod vădit, dar se temeau să se manifeste în acest sens.

— Poate că ai dreptate, i-a strigat Steiner. Nu avem timp de discuţii. Dacă vrei să ajuţi, sări în camion. Dacă nu, să te ia dracu'! Ne descurcăm şi fără tine.

După aceste cuvinte, a sărit din camion şi pentru o clipă i-am văzut pe muncitorii din Organizaţia Todt rămânând nemişcaţi sau cel mult întorcându-se să discute între ei. Steiner s-a trezit susţinut de cine s-ar fi aşteptat mai puţin. Fitzgerald s-a urcat în camion în locul lui Steiner şi după expresia de pe chipul său mi-am dat seama că era clipa lui de glorie: îi mai lipsea numai o sabie în mâna dreaptă.

— Mă cunoaşteţi cu toţii. Sunt american şi jur în faţa lui Dumnezeu că, în momentul în care barca de salvare va părăsi portul, mă voi afla la bord împreună cu oamenii mei, cu colonelul Morgan şi cu Ezra Scully, care sunt englezi, cu sergentul-major Steiner şi oamenii lui, care sunt germani şi austrieci. Acolo, în larg, sunt oameni care nu au în acest moment nici o şansă în afara morţii. Nu contează cine şi ce sunt. Acum lăsaţi gălăgia şi să vă văd urcându-vă în camioane!

Surprinzător, dar cuvintele lui au avut efect. Nu chiar pe moment şi fără urale de entuziasm. Cred că vreo treizeci sau patruzeci de oameni i-au urmat îndemnul pe loc, după care au urmat şi ceilalţi. Poate cam fără tragere de inimă. Nu conta asta. Important era să ne urmeze. Soldaţii se urcaseră deja în primul camion, care se şi pusese în mişcare, iar pe chei mai rămăseseră numai vreo câţiva muncitori. Cineva a strigat din celelalte două camioane şi după aceea am auzit un adevărat cor de glasuri. Era suficient, îndărătnicii s-au pus şi ei în mişcare, dând buzna către ultimul camion, în care au urcat ajutaţi de cei care se aflau deja sus.

Eu am rămas într-una dintre maşinile de teren care închideau coloana. Când am plecat din port, o alta barcă pescărească tocmai era smulsă de valuri, trasă de curentul puternic către digul de apărare şi făcută ţăndări în mai puţin timp decât mi-a trebuit ca să povestesc.

M-am rugat să nu fie o prevestire.

*

* *

Vântul era din ce în ce mai puternic pe măsură ce coboram spre Granville. O mulţime de crengi şi ramuri destul de groase fuseseră smulse de rafalele de vânt din copacii de pe marginea drumului şi camioanele se balansau ameninţător, căutând să le evite.

O dificultate de care aveam să ne lovim şi pe care am sesizat-o de la început a fost îngustimea drumului. Camioanele puteau să treacă lejer pe acolo, dar nu puteau în nici un caz să o ia pe scurtătură peste câmp, trăgând barca pe pământul moale. Iar barca avea o lăţime de patru metri şi ceva. Pentru ea, până şi „negocierea" curbelor pe acest traseu avea să fie o problemă.

I-am spus lui Schellenberg despre temerile mele şi mi-a răspuns că orice obstacol care ne va sta în cale avea să fie pus la pământ, dar mai înainte de toate trebuia să scoatem barca din şopron.

Şopronul, cum îi spuneam noi, era construit din panouri de beton prefabricate. Schellenberg a trimis şase genişti înăuntru, sub comanda sergentului Schmidt, înarmaţi cu baroase, şi au reuşit ca în numai trei sau patru minute, printr-un efort conjugat, să dărâme peretele din spate.

Atunci au putut cu toţii să o vadă, frumoasă şi lucioasă, mândră, cu vopseaua albă şi albastră pe care soarele nici nu apucase bine să o ardă. Ezra, într-adevăr, o îngrijise. Numai că stătuse acolo, pe suportul ei, timp de mai mult de cinci ani, în care nu fusese folosită nici măcar o singură dată. Pentru prima oară mi-a trecut prin minte că exista o oarecare posibilitate ca nici ea să nu se ridice la înălţimea aşteptărilor.

Numai că nu era timp pentru acest soi de îndoieli, şi Ezra a luat comanda cu autoritate, spunându-i fiecăruia unde să-şi lege parâma. Fitzgerald s-a strecurat prin mulţime, către mine, cu un zâmbet larg pe chip.

— Ne punem în mişcare, nu-i aşa? Aţi mai văzut vreodată ceva atât de minunat? Uitaţi-vă numai la feţele lor!

Avea dreptate. Mulţimea părea să fie animată de o altă stare de spirit, chipurile erau în mare parte surâzătoare şi mi s-a părut că un soi de entuziasm plutea în aer, electrizând totul.

După ce erau legate, parâmele erau aruncate către mulţime, aşteptate de mâini dornice să ia parte la ceea ce se întâmpla. Fitzgerald s-a întins după una dintre ele şi s-a întors pe urmă spre mine, cu ochii strălucitori.

— Toată lumea trage cot la cot, domnule colonel Morgan! Aţi

văzut? Pentru numele lui Dumnezeu, acesta este cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată!

Era exact ceea ce îi trebuia lui, starea după care tânjea sufletul lui. Umanitatea într-un gest sublim de sacrificiu care, aşa cum spusese chiar el, trăgea cot la cot spre acelaşi ţel. Nu semăna deloc cu războiul – dar nici cu întâmplările prin care trecuse în ultimele câteva zile.

Cu echipaj cu tot, *Owen Morgan* cântărea cam cincisprezece tone, o greutate destul de mare, care trebuia trasă de oameni pe străduţele înguste. Când am scos-o din şopron, cu Ezra stând mândru la prova, oamenii au izbucnit în urale, care s-au stins destul de repede, când şi-au dat seama şi ei că nu aveam cum să trecem prin locurile înguste.

— Cabana aceea de la colţ! a strigat Ezra. Puneţi-o jos!

Şaizeci de oameni s-au năpustit asupra ei cu ce le-a venit la îndemână, înghesuindu-se în asemenea hal în jurul ei, încât, în momentul în care s-a prăbuşit peretele din faţă, mai mulţi au fost răniţi uşor. Cu încă o sforţare, am pornit din nou la drum până la următorul obstacol, care s-a nimerit să fie zidul unei grădini, înalt de aproape doi metri. Când am ajuns lângă el, oamenii comandaţi de Schellenberg se apucaseră deja de treabă, reuşind să-l pună la pământ, de asemenea, într-un timp record.

O altă greutate pe care a trebuit să o înfruntăm a fost panta destul de mare dinspre Seniorie. Ploaia făcuse pământul al naibii de alunecos, aşa că nici nu se punea problema să ne putem folosi camioanele. Oamenii alunecau unii după alţii, căzeau şi apoi se puneau pe înjurat, şi unul dintre ei chiar a avut ghinionul să nimerească sub o roată a suportului bărcii, alegându-se cu piciorul zdrobit.

Presupun că s-a găsit vreun prieten sau camarad care să-l ajute, dar noi nu aveam timp să ne oprim pentru nimic. Trebuia să înaintăm. Cum mergeam cu spatele, trăgând de parâmă. Vedeam în depărtare Fortul Victoria şi apele Canalului Mânecii dincolo de el.

Era o privelişte incredibilă. Mi-am făcut astfel o idee ce ne aştepta după ce ieşeam în larg.

Când am ajuns în dreptul Senioriei, am fost întâmpinaţi de o mulţime de oameni care s-au revărsat pe poartă către noi. Asistenţi medicali, sanitari şi pacienţi mai zdraveni, toţi voiau să prindă un loc şi să tragă şi ei de parâme. Era o atitudine cu adevărat uluitoare. Toţi voiau să ia parte la ceea ce se petrecea acolo. Presupun că principalul motiv al acestei atitudini era

determinat de faptul că, după cine ştie câţi ani, pentru prima dată, făceau ceea ce voiau şi nu ceea ce li se impunea. Paddy Riley era şi el prezent pe drum, şi Simone, care era îmbrăcată cu o manta militară cu mult prea mare pentru ea. Ne-am oprit şi am aşteptat să fie tras un camion în poziţie, după care am legat repede parâmele. Am încercat să mă duc spre Simone, dar Steiner a ajuns lângă ea mai înainte. Simone s-a cuibărit în braţele lui, privindu-l cu o expresie pe care i-o cunoşteam, pe care o văzusem o dată, demult de tot, numai că atunci mă privea pe mine. M-am dat la o parte şi m-am uitat cum se întindeau parâmele, trase de camion, şi am pornit înainte încet, către port.

De acolo, a fost o joacă de copii. Nu trebuia să intervenim decât în curbe. Când am ajuns în dreptul fostului teren de zbor, entuziasmul atinsese paroxismul. Cea mai grea parte a drumului fusese parcursă deja şi începea coborârea către Charlottetown.

Pentru că drumul cobora acum, am apropiat barca de salvare de camionul care o trăgea, astfel încât să nu se lovească de el în coborâre. Trebuia să ţinem de barcă la fiecare curbă, dar era mult mai uşor. La un moment dat, camionul a alunecat câţiva metri buni, barca s-a balansat destul de periculos, făcându-i pe cei care se aflau cel mai aproape de ea să sară repede în şanţuri, dar nu s-a întâmplat nimic.

Când am ajuns în port, am dezlegat-o de camion şi am condus-o în jos către chei, coborând-o pe trepte. Steiner şi oamenii lui au sărit împreună cu Ezra pe punte şi am lăsat-o la apă.

Privind-o cum plutea din nou, cu coca frecându-se de chei, nu mi-a venit să cred. Mi s-a părut că mai trăisem momentele acelea o dată. Şi cred că, pe undeva, aşa şi era.

*

* *

Schellenberg a dat ordin să fie aduse butoaiele cu motorină din depozitul principal, după care s-a ocupat personal, împreună cu căpitanul Warger, ca rezervoarele să fie umplute-ochi. Pe urmă, Ezra a preluat comanda şi pentru mine momentul în care motoarele au început să huruie din nou a fost măreţ. Nici nu mi-a venit să cred că pornise la prima cheie după atâţia ani, deşi ar fi trebuit să am mai multă încredere în Ezra, care o îngrijise ca pe un copil în tot acest timp. Aşa cum am mai spus, *Owen Morgan* era o barcă de salvare model Watson, cu coca împărţită în opt compartimente etanşe şi umplută cu o sută patruzeci şi cinci de casete cu aer. Avea două elice, deservite de câte un motor de

treizeci şi cinci de cai putere, fiecare motor fiind încapsulat, astfel că putea să funcţioneze chiar dacă era scufundat în apă. Avea o viteză maximă de opt noduri şi necesita un echipaj de opt persoane, dar putea să care până la cincizeci de persoane pe vreme rea. Avea două cabine de comandă, un tun special pentru lansarea harpoanelor şi alte câteva echipamente care se puteau dovedi necesare în cursul intervenţiilor pe mare agitată.

Cu Ezra, eram unsprezece persoane la bord. Cu trei mai mulţi decât era necesar, dar acceptasem această suplimentare a echipajului pe premiza că numărul putea să suplinească lipsa de experienţă. Ezra a scos dintr-un dulap special veste de salvare şi pelerine de ploaie pentru toţi şi, în momentul în care ne-am depărtat de chei, cred că eram un echipaj decent, cu care nu ne-am fi făcut de ruşine.

Treaba mea era să-l suplinesc pe Ezra, şi ascultam de ordinele lui. Ne-am depărtat de chei. Steiner fusese numit om la prova la sugestia mea şi Fitzgerald era responsabil cu mijlocul ambarcaţiunii. L-am văzut după ce am părăsit cheiul şi nu aveam cum să nu-i zăresc ochii strălucitori, în ciuda luminii foarte slabe.

Mi-a spus ceva şi pe urmă mi-a zâmbit, dar nu l-am auzit, cuvintele lui fiind luate de vânt. Bietul de el, habar n-avea în ce intrase. Ca şi noi, de altfel.

CAPITOLUL XIV

Epava

Oamenii cu care am vorbit după aceea şi care au urmărit întreaga afacere de pe ţărm au spus că nu văzuseră în viaţa lor ceva asemănător, ceea ce mi se părea perfect adevărat, pentru că, atunci când am trecut dincolo de digul de protecţie, furtuna atinsese intensitatea de uragan, marea fiind aidoma unor creste montane în mişcare. După părerea mea, valurile aveau înălţimi de peste zece metri şi când coboram de pe crestele lor aveam impresia, cu toţii, că ne repezeam cu capetele înainte spre iad.

Iar continuarea până pe culmea următorului val părea să fie o sarcină imposibil de îndeplinit, barca oprindu-se aproape pe loc pe la mijlocul înălţimii acestuia, astfel încât, pentru o fracţiune de secundă îngrozitoare, aveam impresia că ne prăbuşeam pe spate. Dar de fiecare dată reuşeam să ne descurcăm, iar când ajungeam pe coama valului, barca se apleca brusc înainte, elicele învârtindu-se înnebunite în gol, în aer.

Warger urmărea scena aceasta din capătul digului de protecţie şi, la mulţi ani după aceea, mi-a spus că nu reuşise să uite imaginile îngrozitoare ale acelei furtuni, de fiecare dată când dispăream în hăul căscat între două valuri aşteptându-se să nu ne mai ridicăm niciodată la suprafaţă.

Acestea fiind condiţiile, nici nu putea fi de mirare că am văzut teama şi groaza întipărite pe chipurile din jurul meu. Apa năvălea pe punte încontinuu, măturând totul în cale, de pe prova la pupa, iar la început câţiva dintre cei care se aflau la bord au fost nevoiţi să lupte, pur şi simplu, pentru supravieţuire.

Hagen fu aruncat peste bord de un val, iar după câteva clipe l-am văzut azvârlit înapoi pe punte, de următorul val. Nu mai văzusem niciodată o expresie de groază asemănătoare aceleia întipărite pe chipul lui în momentul în care Fitzgerald şi Grant îl traseră în cabină.

Ezra deschise apoi geamul lateral al cabinei timonei şi mi-a strigat, ieşind pe jumătate în afară:

— Owen, ai grijă ca fiecare om să aibă coardă de siguranţă. O să fie mult mai rău de atât, înainte să înceapă să fie mai bine!

Probabil că trebuia să mă fi gândit la lucrul acesta dinainte,

deşi, pentru diferite motive, coardele de siguranţă nu erau folosite la bordul bărcilor de salvare. Am căutat să-mi croiesc drum printre oamenii speriaţi, ferindu-mă de valurile care puteau să mă mături de pe punte ca pe o foaie de hârtie, verificându-i pe fiecare în parte. Steiner se afla în cabina de la prova, împreună cu Lanz, Obermeyer şi Schreiber. Lui Lanz i se făcuse rău şi vomita încontinuu, ceea ce nu însemna mare lucru, având în vedere că apa măturа permanent puntea, iar Schreiber avea o groază organică întipărită pe chip. Mi s-a părut ciudat cât de relativ putea să fie curajul. Era evident că Schreiber nu avea cum să facă faţă situaţiei şi că nu ar fi trebuit să se afle la bordul bărcii de salvare, din capul locului. Şi, cu toate acestea, privind situaţia dintr-un anumit punct de vedere, s-ar fi putut spune că acţionase sub impulsul unei porniri cu adevărat eroice.

I-am urlat câteva indicaţii în ureche lui Steiner, iar el a dat din cap, în semn că înţelesese, apucându-se să-i lege coarda de siguranţă lui Schreiber. După aceasta, mi-am croit drum înapoi spre cabina de la pupa, unde se afla majoritatea celor de la bord, făcând o pauză, cât să schimb câteva vorbe cu Ezra. Ne aflam la mai puţin de vreo jumătate de kilometru de digul de protecţie când s-a întâmplat dezastrul.

Lucrurile s-au petrecut cu o asemenea viteză, încât mi-ar fi imposibil să spun cu deplină certitudine ce nu a fost în regulă sau ce nu a mers. Presupun că a fost vorba despre o combinaţie a acestor elemente. Mărimea valurilor şi forţa unei rafale de vânt care ne-a lovit exact când ajunsesem pe coama unui val s-au combinat, şi *Owen Morgan* s-a răsturnat. Următorul val ne-a lovit foarte puternic la tribord. Nu am auzit nimic altceva în afara unui urlet isterizat, acoperit de vuietul omniprezent şi atotputernic al apei care ne cuprindea din toate părţile, şi m-am apucat cu amândouă mâinile de marginea ferestrei cabinei timonei, cu disperarea pe care numai dragostea de viaţă ţi-o poate da.

Pentru câteva momente, lumea a avut culoarea verzuie a mării, apa sărată mi-a intrat în ochi, în urechi, mi-a invadat nările, şi am simţit o presiune insuportabilă. Pe jumătate, eram scufundaţi, dar motoarele continuau să funcţioneze imperturbabile în compartimentele lor etanşe. Începusem să mă sufoc, dar am ieşit din nou la suprafaţă şi am început să respir lacom, pe măsură ce barca îşi revenea la linia de plutire.

L-am văzut mai întâi pe Ezra, care se afla tot la timonă, dar îşi pierduse vesta de salvare. Urla cât îl ţineau plămânii şi m-am întors să văd ce se întâmplase cu ceilalţi.

Fitzgerald era împreună cu Grant şi Hagen, dar Wallace lipsea. M-am apropiat de parapetul bărcii şi, de pe coama primului val care ne-a ieşit în cale, am văzut o pată galbenă pe imensitatea verde răscolită, apoi încă una. M-am dus până la prova şi am descoperit că şi Schreiber dispăruse, coarda cu care fusese legat cedând. Nu aveam ce să facem pentru ei; am mai zărit o dată cele două pete galbene şi, după asta, barca a plonjat din nou cu prova înainte.

Pentru a supravieţui pe o mare cum era aceea, era nevoie de ceva mai mult decât o simplă vestă de salvare – era nevoie de un miracol, dar trecuse destul de multă vreme de când nu mai credeam în asemenea lucruri.

*

* *

Din acel moment, nu a mai fost vorba despre altceva decât despre lupta pentru supravieţuire. Fiecare pentru el. Valuri imense se spărgeau de puntea bărcii de salvare, astfel încât cele două cabine, de la prova şi de la pupa, erau pline de apă în mod constant. Nu aveam ce să facem decât să-l lăsăm pe Ezra să-şi facă meseria şi să ne rugăm.

Cel puţin, ne aflam pe mâini sigure – nu am fi putut face o alegere mai bună decât asta, pentru că, aşa cum am mai spus ceva mai înainte, Ezra era un geniu în privinţa stăpânirii bărcilor mici pe orice fel de vreme, dar mai ales pe vreme foarte rea, şi nu degeaba fusese numit printre cei mai buni timonieri din scurta dar zbuciumata istorie a bărcilor de salvare.

Vremea era atât de îngrozitoare şi atât de gros era vălul ploii – la care se adăugau valurile pulverizate de vântul care continua să sufle cu putere – încât nu reuşisem încă să zărim ţinta călătoriei noastre. Abia după vreo douăzeci de minute după prima răsturnare, oprindu-ne pentru o frântură de clipă pe culmea unui val enorm, am zărit arhipelagul Pinnacle, la vreo trei sute de metri distanţă de noi.

Mândria Hamburgului era captivă între stânci şi, în ciuda forţei apei şi a vântului, părea bine înţepenită, cu prova scufundată, lovită fără încetare de valurile care se ridicau la peste cinci metri deasupra punţii sale, pe care o măturau fără încetare. Suprastructura bătrânei nave era afectată destul de grav, jumătate din puntea de comandă dispăruse cu desăvârşire în timpul coliziunii, devenind inutilizabilă, iar o barcă de salvare atârna vertical, prinsă de un singur grui, ceea ce nu avea să ne ajute cu nimic în momentul în care am fi încercat să ne apropiem

de ea.

Nu am înţeles de ce nu s-a găsit nimeni care să taie parâma aceea, dar, înainte de a ajunge la bord, pur şi simplu, nu eram conştient, ca şi restul echipajului bărcii de salvare, de altfel, de proporţiile tragediei care copleşise echipajul, nu înţelesesem că panica le blocase literalmente minţile, prinşi cum se aflau într-o asemenea situaţie de-a dreptul imposibilă, având în faţă spectrul unei morţi sigure.

În arhivele Institutului Regal al Salvamarilor, poate fi încă găsită o relatare a acestui naufragiu şi a evenimentelor care au urmat, deoarece Ezra şi-a înaintat raportul de îndată ce a fost posibil. Şi nu ar fi avut de ce să nu facă acest lucru, pentru că era vorba despre o barcă de salvare aparţinând acestei instituţii, care răspunsese unei chemări în ajutor ca oricare alta.

Pe scurt, situaţia descrisă de Ezra poate fi rezumată după cum urmează. Menţinând turaţia motorului între şase sute şi şapte sute de rotaţii pe minut, Ezra a reuşit să compenseze viteza fluxului în acel moment, care era de circa şase noduri. Datorită poziţiei în care naufragiase *Mândria Hamburgului,* nu a avut de ales şi a încercat mai întâi o abordare dinspre tribord.

Situaţia era cât se poate de gravă, şi aceasta nu numai din cauza valurilor care se ridicau şi coborau pe peretele vasului. Mai era şi barca de salvare de la tribord, pe care probabil că cineva încercase să o coboare la apă, dar rămăsese atârnată în gruiul dinspre pupa.

Pe punte, am reuşit să vedem mai mulţi membri ai echipajului, fiecare ţinându-se de ce avea la îndemână, dar totuşi nu atât de mulţi pe cât m-aş fi aşteptat. Abia mai târziu, am aflat că douăzeci şi trei din totalul de patruzeci şi opt de pasageri şi membri ai echipajului erau morţi deja, inclusiv căpitanul. Unii dintre aceştia fuseseră aruncaţi peste bord în momentul ciocnirii, ceilalţi ajungând în apele învolburate după ce cealaltă barcă de salvare de la bordul vasului, care fusese lansată la apă cu succes, se răsturnase fără să apuce să parcurgă nici măcar câţiva metri.

Pe la mijlocul punţii, fusese coborâtă o scară, pe care cei de la bord să o folosească, după care să-şi dea drumul să cadă la bordul bărcii noastre. Dar, deşi Ezra reuşise să aducă barca de salvare paralel cu coca vasului eşuat, orice tentativă de a o folosi ar fi însemnat curată sinucidere.

Ezra s-a depărtat din nou de *Mândria Hamburgului*, manevrând cu dibăcie motoarele bărcii de salvare, pentru a

rămâne cât de cât pe loc.

— Trebuie să scăpăm cumva de barca aia care atârnă deasupra capetelor noastre, înainte să ne omoare şi pe noi! mi-a strigat el.

Steiner se afla lângă mine, fără vesta de salvare, pe care o pierduse probabil în timpul răsturnării, cu faţa şiroind de apă. Până să-mi dau seama ce avea de gând să facă, a sărit în cabina de la pupa şi a apărut apoi cu un topor în mână.

— Încearcă din nou să te apropii, Ezra! a strigat el. O să caut să apuc capătul scării.

Ezra nu comentă. Nu ar fi avut nici un rost, pentru că era un lucru ce trebuia făcut – cu cât mai repede, cu atât mai bine. *Owen Morgan* se apropie din nou de vasul eşuat, aşezându-se paralel cu coca acestuia în ultimul moment. Un val uriaş ne-a ridicat apoi aproape până la nivelul punţii *Mândriei Hamburgului,* iar Steiner s-a folosit de ocazie pentru a prinde scara. Valul retrăgându-se, am căzut în gol vreo cinci metri, după care barca noastră s-a ciocnit de coca vasului eşuat. Şocul m-a aruncat în cabina de la prova. Când am reuşit să mă ridic din nou pe picioare, l-am văzut pe Steiner întinzându-se peste parapetul punţii, cu toporul în mână.

Chiar atunci, una dintre vâslele bărcii de salvare a căzut pe acoperişul cabinei timonei, de unde a ricoşat, ajungând în mare. Am strigat cât m-au ţinut plămânii când am văzut-o căzând şi când toţi cei care se aflau pe barca de salvare au sărit să-şi cruţe vieţile.

Barca s-a crăpat toată la impactul cu acoperişul cabinei timonei şi apoi s-a răsturnat către tribord, rămânând agăţată de lanţul de pe parapetul bărcii noastre. Am apucat să văd vâslele şi echipamentul de supravieţuire din barca de salvare împrăştiat pe puntea bărcii noastre şi pe Ezra prăbuşit pe podeaua cabinei timonei.

Un alt val ne-a izbit din nou de coca *Mândriei Hamburgului* şi după asta i-am strigat pe Fitzgerald şi pe Grant să vină să mă ajute, am pus mâna pe un topor şi m-am repezit să degajez barca prăbuşită, care ameninţa să ne-o dezechilibreze pe a noastră şi să o răstoarne din nou. Ne-am luptat ca nebunii, lovind cu furie epava bărcii, ca să o putem arunca în mare înainte să fie prea târziu. Şi era cât pe ce să o pălim. Încă un val uriaş ne-a izbit de coca vasului, dar Ezra, care între timp îşi revenise în simţiri şi se ridicase în picioare, a turat motorul nebuneşte, luând cârma la babord la maximum. M-am dezechilibrat din nou, dar,

spre norocul nostru, şocul ne-a ajutat să ne putem elibera de epava care ne ameninţa barca. Ceea ce mai rămăsese din aceasta a căzut pe lângă tribordul nostru şi ne-am eliberat, în sfârşit.

M-am pomenit cu faţa plină de sânge de la o rană cu care mă alesesem pe frunte. Ezra sângera şi el, Grant la fel. Fitzgerald părea să se afle în cea mai bună stare dintre noi toţi, şi îmi amintesc cum strângea coada toporului său în mâini, pregătit să-l folosească în continuare, deşi nu prea mai avea la ce. Prinzându-mi privirea, a izbucnit într-un râs isteric.

— Haideţi! Daţi-i drumul! Daţi-i drumul! striga el, de parcă nu putea să se oprească. Ce mai aşteptaţi?

Privindu-l din nou pe Ezra, mi-am dat seama că avea o rană foarte urâtă la frunte. Ştergându-şi sângele care îi intra în ochi, mai calm decât noi toţi la un loc, ne-a strigat prin hubloul cabinei timonei:

— După câte se pare, Steiner încearcă să-i organizeze pe oameni sus, pe punte! Mă apropii din nou şi tu caută să-i iei pe toţi, cât de repede poţi, Owen! Te fac răspunzător pentru salvarea lor!

Manevră din nou barca de salvare, aducând-o în paralel cu coca vasului eşuat, folosindu-se cum numai el ştia de forţa oarbă a valurilor şi de puterea motoarelor care continuau să-şi facă datoria. Pe scara atârnată pe babordul vasului, se aflau deja doi oameni pregătiţi să fie salvaţi, şi următorul val ne ridică aproape până la nivelul lor. Lanz împreună cu Fitzgerald, care se aflau la tribordul nostru, îi prinseră pe cei doi şi îi depuseră pe puntea bărcii de salvare.

Unul dintre cei doi era marinar, iar celălalt era un caporal de artilerie. S-au ghemuit, terorizaţi de ceea ce li se întâmpla pe podeaua cabinei de la prova şi, în timp ce barca noastră era ridicată de un alt val şi lovită de coca vasului, alţi trei oameni se pregătiră să coboare scara.

Am mai apucat să-l zăresc pe Steiner. Care se aplecase peste parapetul vasului. Mi-a prins privirea şi mi-a făcut un semn cu mâna, după care primul dintre cei trei se încumetă să sară. Grant reuşi să-l prindă şi îl aruncă precum un sac de cartofi pe podeaua cabinei de la prova. Al doilea ezită o clipă, după care îşi urmă camaradul. Numai că se hotărâse prea târziu. Valul care ne ţinuse ridicaţi preţ de câteva clipe trecu, şi căzurăm din nou vreo cinci metri. Cel care sărise al doilea nimeri pe acoperişul cabinei timonei, scoţând un strigăt de agonie, şi de acolo se prăbuşi pe

punte.

Când Grant împreună cu Lanz l-au tras şi pe el în cabina de la prova, omul era inconştient şi părea să fie foarte grav rănit. Cel deal treilea care se pregătise să sară pe puntea bărcii de salvare rămase cu mâinile încleştate pe scară, chiar şi atunci când următorul val ne ridică foarte aproape de nivelul lui, ţinându-ne practic nemişcaţi, preţ de o secundă, care mie mi s-a părut enormă. Ar fi putut pur şi simplu să păşească de pe scară direct pe puntea bărcii noastre. După cât mi s-a părut însă, omul îşi pierduse complet controlul.

Fitzgerald l-a apucat cu amândouă mâinile, trăgându-l în jos cu toată greutatea lui. Omul urlă îngrozit şi nu dădu drumul scării. Valul care urmă împinse barca de salvare la vreo şapte sau opt metri de coca vasului naufragiat, şi Fitzgerald, care se încăpăţânase să nu-şi dea drumul, fu smuls de pe puntea bărcii. Reuşi în cele din urmă să apuce scara şi rămase lipit de ea, chiar sub cel pe care încercase să-l salveze şi care urcă la loc pe puntea vasului său.

O clipă mai târziu, s-a repetat întocmai episodul morţii tatălui meu. Un val puternic ne ridică şi ne aruncă spre coca vasului eşuat, prinzând picioarele lui Fitzgerald între cele două ambarcaţiuni.

Dădu un urlet de durere cum rareori mi-a fost dat să aud, şi Steiner, care sărise peste parapetul vasului, se întindea să-i dea o mână şi să-l ajute să se ridice chiar când barca noastră începu să coboare din nou.

Mi s-a părut că toate aceste lucruri s-au petrecut ca şi cum ar fi fost redate cu încetinitorul. Steiner reuşi să-l prindă pe Fitzgerald cu o mână, cu cealaltă ţinându-se cât putea de bine de treapta cea mai de sus a scării. Dar nu era suficient, şi mâna lui Fitzgerald începu să-i alunece din mână. Următorul val m-a ridicat aproape la nivelul lui Fitzgerald şi m-am repezit la parapetul bărcii noastre, reuşind să apuc cu o mână o treaptă a scării şi cu cealaltă l-am cuprins pe după mijloc pe Fitzgerald.

Nu mi-am dat seama cum am făcut acest lucru, dar cert este că am reuşit să-l ridicăm la bordul vasului eşuat. M-am întors şi am văzut că barca de salvare era iar purtată de curenţi, departe de coca vasului. Am făcut un semn cu mâna, la care Ezra mi-a răspuns în acelaşi chip, dar a continuat să se depărteze. Mi-am dat seama atunci că probabil se hotărâse să schimbe tactica, pentru că, îndată ce se apropia ora de flux minim, întreaga operaţiune de salvare putea să devină cu totul şi cu totul

periculoasă.

Fitzgerald era într-o formă deplorabilă, cu ambele picioare în mod evident zdrobite – dar, cel puţin, era inconştient. Pe punte, am văzut câţiva oameni stând ghemuiţi, care pe unde apucase, agăţându-se disperaţi de parâme, lanţuri şi bare, într-o încercare disperată de a se pune la adăpost de furia valurilor, şi nici unul dintre ei nu schiţa nici un gest să ne sară în ajutor. Împreună cu Steiner, l-am apucat pe Fitzgerald de umeri şi l-am târât pe puntea care şi aşa aluneca îngrozitor, iar Steiner dădu un şut în prima uşă care îi ieşi în cale.

Era un fel de salon, având un bar la un capăt şi, în rest, mese şi scaune prinse în şuruburi pe punte. Într-un colţ, aşezat la o masă, se afla un ofiţer german de marină. Era îmbrăcat într-o uniformă impecabilă, căreia nu-i lipsea nici un accesoriu. Chiar dacă nu ar fi fost rândurile de medalii de pe ambii piepţi, tot mi-aş fi dat seama că era vorba despre *Korvettenkapitan* Karl Olbricht. Mi-au atras atenţia un fel de căpăstru din aluminiu care îi susţinea bărbia, în mod evident un dispozitiv de imobilizare a coloanei vertebrale, ca şi sticla de rom pe care o ţinea într-o mână, cealaltă fiind ocupată cu un pahar.

Am închis uşa în urma noastră cu piciorul şi liniştea care s-a aşternut mi s-a părut nenaturală.

— Poftiţi, domnilor! spuse Olbricht. Vă rog, poftiţi!

Era pe jumătate beat.

— Iertaţi-mă că nu mă ridic în picioare, dar, din nefericire, am coloana vertebrală şi un picior imobilizate de o proteză metalică. În cel mai bun caz, mă incomodează îngrozitor. Acum, de exemplu, în situaţia în care ne găsim, mă aflu în imposibilitatea de a mă mişca. Ce se întâmplă afară?

— Domnule căpitan Olbricht, sunt sergent-major Steiner, Divizia Brandenburg. Acest domn este locotenent-colonelul Morgan, ofiţer britanic. Am sosit cu o barcă de salvare din Saint Pierre ca să încercăm să vă salvăm.

— Britanic? întrebă Olbricht, deschizându-şi larg ochii. Aşadar, am pierdut războiul?

— Ar fi mai multe de discutat în această privinţă. Avem un ofiţer american, maiorul Fitzgerald. Este foarte grav rănit. Va trebui să-l lăsăm aici, împreună cu dumneavoastră, până ne lămurim care este situaţia afară.

Olbricht a rămas privindu-ne interzis, deşi cred că expresia lui de stupefacţie putea să fie la fel de bine pusă pe seama alcoolului. Când am ieşit din nou pe punte, la început nu am mai

văzut barca de salvare, care se afla în hăul căscat între două valuri uriaşe. După aceasta, a apărut brusc, neaşteptat de aproape şi într-o direcţie total diferită. Descrisese un arc de cerc din locul în care o lăsasem şi se îndrepta spre prova *Mândriei Hamburgului* care, aşa cum am spus, se afla sub apă. Brusc, mi-am dat seama ce avea de gând Ezra să facă. Era o stratagemă cu adevărat disperată, dar care ar fi putut la fel de bine să dea roade. Ezra o manevră astfel încât să se aşeze în lungul vasului german, apoi o conduse peste prova acestuia, până când se aşeză cu coca pe puntea vasului eşuat. Era o poziţie foarte bună, pe care o putea menţine cu ajutorul motoarelor. Echipajul vasului german şi pasagerii săi erau prea îngroziţi de perspectiva morţii iminente pentru a realiza ceea ce se petrecea sub ochii lor.

Steiner a fost cel care i-a trezit la viaţă şi i-a pus în mişcare, Poticnindu-se la fiecare pas pe puntea alunecoasă şi înclinată, Steiner ajunse la cel care se afla cel mai aproape de el, cu pumnii încleştaţi şi cu o privire fioroasă.

— Mişcă-te, fir-ar a dracului de treabă! Mişcă-te!

Încetul cu încetul, unul câte unul, îşi dădură drumul să alunece pe spate. I-am văzut pe vreo cinci sau şase opintindu-se să se caţere pe puntea bărcii de salvare, după care aceasta fu smulsă de pe puntea vasului de un val mai mare.

Refluxul începea să se facă simţit tot mai mult, parapetul de la prova vasului german apărând de sub apă între două valuri. Ezra nu mai avea prea mult timp la dispoziţie – lucrul acesta era clar.

Manevrând cu precauţie, Ezra se urcă din nou pe puntea vasului cu prova sa şi încă vreo şase urcară la bordul bărcii de salvare. Mai rămăseseră numai trei oameni aşteptând să se îmbarce, în apa care le ajungea până la brâu, în timp ce Ezra se pregătea să se mai apropie o dată.

— Mai bine hai să-l aducem pe Fitzgerald! i-am strigat lui Steiner în ureche, ca să mă poată auzi, apucându-l de braţ. Nu cred că mai avem prea mult timp la dispoziţie!

Ne-am întors împreună în salonul vasului. Fitzgerald era în continuare inconştient, iar Olbricht părea şi mai beat decât prima dată.

— E timpul să mergem, domnule, i-a spus Steiner. Barca de salvare se află la prova.

— Să mergem? zise Olbricht. Unde să mergem, camarade? Nu pot nici măcar să mă ridic în picioare, da-păi să mai şi merg! Nu pricepi că sunt legat de sus până jos, cu corzi de pian?

— Nu are rost să te contrazici cu el acum, i-am spus eu lui

Steiner. Haide să-l ducem pe Fitzgerald şi venim pe urmă după el.

L-am ridicat pe american, ţinându-l fiecare de câte o mână şi de centură, cât de blând ne îngăduia situaţia, şi am ieşit pe punte. Barca de salvare se afla unde o văzusem ultima dată şi părea să ne aştepte. L-am văzut pe Grant urcând pe puntea înclinată, venindu-ne în ajutor.

Atunci s-au întâmplat mai multe lucruri deodată. Un val şi mai mare se abătu asupra noastră, înclinând *Mândria Hamburgului* şi mai mult, iar noi ne-am pierdut echilibrul. Fiind lângă parapetul punţii, m-am apucat cu o mână de el şi cu cealaltă l-am ţinut pe Fitzgerald.

Steiner alunecă însă, ajungând în apă, lângă Grant, care i-o luase înainte. *Owen Morgan* fusese trasă din nou în larg şi Ezra se lupta să o ţină cu motoarele să nu se depărteze prea mult, pentru că deja ajunsese la vreo douăzeci de metri de tribordul vasului eşuat. Oamenii de pe barca de salvare aruncară frânghii ca să-i recupereze pe cei doi. *Echipajul,* în pelerinele galbene pe care le primiseră de la Ezra şi de la distanţa la care mă aflam, nu se mai cunoştea care era german şi care era american.

Ezra încercă să suie din nou barca de salvare pe puntea vasului german, dar era deja prea târziu. Ajunsesem în acea fază a refluxului în care nivelul apei scădea spectaculos, parapetul de la prova vasului eşuat ieşind deja destul de mult din apă. Barca de salvare împreună cu oamenii de pe ea se aflau acum într-un pericol şi mai mare, pentru că puteau să fie împinşi de valuri sub prova înaltă a vasului german eşuat.

Fitzgerald rămăsese cu faţa în sus. L-am apucat cu braţul stâng şi am început să urc pas cu pas pe puntea înclinată. Mi s-a părut că era mai uşor decât m-aş fi aşteptat, dar cred că, de fapt, trecusem de fază în care oboseala fizică şi psihică înseamnă durere. Am ajuns la uşa salonului, am deschis-o şi am intrat. Olbricht se afla exact în acelaşi loc în care îl lăsasem.

— Am crezut că plecaţi! zise el.

— Şi eu la fel! i-am răspuns.

Am aşezat pernele de pe scaune în aşa fel încât Fitzgerald să nu se poată rostogoli la vale şi am ieşit din nou pe punte. Marea părea mai agitată decât fusese toată ziua, hăurile care se căscau între valuri fiind atât de adânci, încât înghiţeau cu totul barca de salvare.

Ezra se depărtase deja la mai mult de cincizeci de metri, şi ştiam că asta trebuia să facă. Nivelul mării scăzuse, iar în

dreapta şi în stânga ieşiseră la iveală stânci care de-abia aşteptau să-şi primească încă o ofrandă de suflete omeneşti, lacome după vieţile celor care ar fi fost atât de nebuni încât să nesocotească forţa mării şi a vântului, aventurându-se printre ele.

Iar Ezra Scully putea să treacă drept orice altceva, dar nebun nu era în nici un caz. Reuşise să salveze din mijlocul celui mai periculos recif din Canalul Mânecii, pe o furtună de puterea unui uragan şi având un echipaj cu totul neprofesionist, douăzeci şi patru de oameni. Era mai bine să se mulţumească numai cu atâta pe moment.

Mi-a făcut un semn cu mâna din cabina timonei şi i-am răspuns, după care s-a întors, începând călătoria înceată şi dureroasă către Saint Pierre, strecurându-se printre valurile care semănau cu nişte creste muntoase lichide.

CAPITOLUL XV

Curentul

Când am revenit în salon, l-am găsit pe Fitzgerald mişcându-se agitat şi când m-am aplecat deasupra lui, l-am auzit mormăind ceva. Mi-am scos cuţitul şi i-am tăiat pantalonii sub genunchi. Imaginea care mi s-a dezvăluit nu era în nici un caz plăcută şi, după câte vedeam clar în faţa ochilor, mi-am dat seama că nu avea să mai fie capabil vreodată să păşească.

— Nu se simte prea bine prietenul tău, nu-i aşa? întrebă Olbricht şi mi-am dat seama că, indiferent ce ravagii ar fi făcut băutura în corpul său, în mod cert nu-i afectase gândirea. În direcţia aceea o să dai peste cabina căpitanului, mi-a mai spus el, arătând cu mâna spre o uşă. La capătul culoarului. Trebuie să fie pe acolo, pe undeva, vreo trusă medicală sau ceva în sensul acesta.

Culoarul era şi el înclinat, bineînţeles, la fel ca restul vasului, la un unghi de douăzeci sau treizeci de grade, dar fiind uscat, nu mi-a fost greu să merg. În cabina căpitanului era o dezordine de nedescris: patul, rafturile, cărţile, hainele şi toate celelalte lucruri care se află de regulă în cabina unui căpitan de navă zăceau în devălmăşie în fundul cabinei. Primul lucru util pe care l-am găsit a fost un binoclu. Într-un dulap, pe raftul de sus, am găsit şi o trusă medicală de prim-ajutor. Le-am luat şi, când ieşeam din cabină, vasul s-a zguduit îngrozitor şi am auzit zgomotul ascuţit şi pătrunzător al metalului hârşâit şi sfâşiat pe stânci, un zgomot îngrozitor, pe care nu-l mai auzisem niciodată înainte şi nici de atunci încoace nu l-am mai auzit, dar cu toate acestea continuă să-mi răsune în urechi de fiecare dată când rememorez aceste evenimente. Culoarul se înclină şi mai mult, ajungând la un unghi pe care l-am apreciat la mai mult de patruzeci şi cinci de grade. M-am dezechilibrat din nou şi m-am dus la vale pe spate, am trecut prin uşa care dădea în salon, fără să mă pot agăţa de ea, şi m-am oprit abia în peretele opus al acestuia. Aveam binoclul agăţat de gât şi reuşisem să ţin strâns la piept trusa de prim-ajutor, dar mi-a fost destul de greu să ajung la Fitzgerald.

În salon, situaţia nu se schimbase prea mult şi mi s-a părut că avea chiar o notă care ţinea de umorul negru. Olbricht se afla în

continuare în colţul lui, numai că era şi mai mult lăsat pe spate şi îmi zâmbea vesel.

— Mi s-a părut că alunecăm de pe recif, mi-a spus el.

— Nu, i-am răspuns eu, dând din cap. Se aşază pe stânci pe măsură ce scade nivelul apei.

Fitzgerald se rostogolise sub o banchetă fixată pe peretele salonului. L-am îndreptat şi i-am aşezat capul pe una dintre perne, după care am deschis cutia de prim-ajutor şi am cotrobăit prin ea, să văd ce aveam la dispoziţie. Ceea ce-mi trebuia în primul rând era un calmant. Am găsit ceea ce căutam într-o cutie metalică îngustă, în care se aflau fiole, aşezate pe un singur rând, conţinând un derivat al morfinei, care se putea administra printr-o simplă injecţie hipodermică.

I-am făcut două fiole în braţul stâng, urmărind instrucţiunile de pe cutie, după care am mai tras lângă el vreo câteva perne, încercând să-l aşez cât mai confortabil cu putinţă. Avea mult de aşteptat, pentru că chiar dacă furtuna s-ar fi liniştit, pentru a-l putea duce la bordul bărcii de salvare, trebuia să aşteptăm ca nivelul apei să crească din nou, acoperind stâncile pe care eşuase vasul german, astfel încât Ezra să se poată lipi de coca acestuia. Asta însemna. În cel mai bun caz, ora patru noaptea, iar dacă furtuna nu scădea în intensitate, acest termen putea foarte bine să însemne eternitatea, cel puţin în ceea ce-l privea pe Fitzgerald.

— Mă duc pe punte, i-am spus lui Olbricht. Vreau să văd dacă barca de salvare ajunge cu bine în Charlottetown. Nu ştiu cât o să stau afară, dar nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Câtă vreme nivelul apei nu creşte, nu are ce să se întâmple.

— Prietene, am făcut războiul pe submarin. De multă vreme am încetat să-mi fac griji. Ţi-aş fi recunoscător, în schimb, dacă mi-ai da o sticlă de ceva din spatele barului, ca să-mi ţină companie, zise Olbricht, zâmbind trist. Nenorocitele astea de fiare care mă ţin să nu mă împrăştii sunt al naibii de incomode!

Atunci mi-a trecut prin minte pentru prima oară că omul acela suferea cu adevărat. Am escaladat puntea înclinată şi am ajuns în spatele barului. Se adunaseră acolo o mulţime de pahare şi de sticle sparte, dar mai erau şi câteva întregi. I-am ales o sticlă de rom şi mi-a mulţumit pe un ton grav, după care a scos dopul cu dinţii şi a tras o duşcă sănătoasă.

L-am lăsat singur cu sticla lui şi am ieşit pe punte. Când am deschis uşa, o rafală de vânt era cât pe ce să mă doboare, împroşcându-mă pe deasupra şi cu apa sărată a mării, pentru că

tocmai atunci un val se spărsese de stâncile pe care era cocoţat vasul. M-am aplecat peste parapet şi am văzut un amestec de stânci negre şi de spumă albă. Între locul în care mă aflam eu şi uscat, marea se ridica într-o mulţime de valuri uriaşe, care se ţineau unul după altul, tocmai până în Saint Pierre.

Binoclul a fost o adevărată binecuvântare. Puteam să zăresc capătul digului de protecţie şi intrarea în port, dar numai atât, din păcate, dincolo de dig perdeaua de ploaie făcând vizibilitatea imposibilă.

Am descoperit barca de salvare la vreo jumătate de kilometru depărtare de *Mândria Hamburgului,* când se ridică o dată pe creasta unui val, părând să răsară din apă. Câteva secunde, am avut o vizibilitate excelentă şi i-am putut vedea pe Ezra, prin hubloul deschis al cabinei timonei, pe Steiner şi pe Grant stând în picioare lângă cabina de la prova. Apoi au dispărut din nou şi nu au mai apărut atât de multă vreme, încât, cu o strângere bruscă de inimă, m-am întrebat dacă aveau să se mai ridice vreodată deasupra apelor învolburate.

Dar au apărut din nou, *Owen Morgan* ridicându-se deasupra mării, ca şi cum ar fi fost purtată de o vrajă, şi apoi dispăru din nou.

Am rămas alături de parapet o oră încheiată, privind-o înaintând, fiind alături de ea metru cu metru pe drumul dureros şi atât de greu spre port. Nu am nici o îndoială că a scăpat de un dezastru numai datorită faptului că la timona ei se afla un geniu, întrucât marea era mai înfuriată decât îmi amintesc să o fi văzut-o vreodată. Realmente, era o privelişte care putea să îngheţe inima oricărui bărbat.

Şi, totuşi, partea cea mai grea a drumului de întoarcere a început în momentul în care se afla la vreo două sute de metri de digul de protecţie. Vântul sufla în rafale, cu peste o sută de noduri, şi o rafală a surprins barca de salvare exact în momentul în care se afla pe creasta unui val imens. Am văzut-o cabrându-se, pierzându-şi direcţia şi intrând în derivă, fiind târâtă către capătul digului.

Amintindu-mi ce se întâmplase cu o altă ocazie, într-o situaţie asemănătoare, mi-am ţinut respiraţia. Oare să-i fi fost scris lui Ezra să vadă o altă barcă de salvare făcută fărâme sub el? Ca un miracol, i-am văzut prova întorcându-se şi, cu ochii minţii, mi l-am imaginat pe Ezra luptându-se să o controleze. În ultima secundă, soarta sau vreun zeu mai mic au dovedit îndurare. Am văzut-o din nou pe creasta unui val, strecurându-se în port şi, în

final, dispărând în spatele digului de protecţie.

*

* *

Aşadar, se sfârşise. Ezra reuşise. Ezra împreună cu minunatul lui „echipaj”. Poate părea ciudat, dar m-am simţit brusc eliberat de tensiune, ca şi cum şi eu aş fi fost salvat. Şi aveam poftă să beau un pahar. Poate chiar două. Pentru prima dată în ziua aceea, mi-am dat seama că mi-era frig şi că hainele de pe mine erau ude leoarcă.

M-am întors în salon şi am răscolit din nou printre cioburile din spatele barului, găsind, incredibil, o sticlă de Haigh&Haigh. Cu siguranţă, din rezerva ofiţerilor. M-am lăsat să alunec pe podeaua înclinată până lângă Fitzgerald. Era tot inconştient, dar părea mai liniştit. L-am lăsat în pace, m-am dus lângă Olbricht şi m-am căţărat pe un scaun la masa de lângă el.

— Au reuşit, i-am spus eu. I-am văzut intrând în port.

— Remarcabil, mi-a răspuns el fără entuziasm, ridicând sticla pe care o golise deja pe jumătate. Crezi că or să vină înapoi după noi?

— Aşa aş zice, dar nu se va întâmpla înaintea fluxului. Asta înseamnă că după ora patru dimineaţa e posibil să apară.

— Mda, înţeleg! a spus el, dând din cap. Pe de altă parte, nu-i aşa că acesta ar fi şi momentul cel mai periculos pentru noi? Fluxul va fi maxim şi orice rafală de vânt mai puternică o să poată să ne disloce de pe stânci. În caz că nu aţi observat, vă spun eu că deja coca vasului este sfâşiată. Pe scurt, o să ne ducem la fund ca un bolovan.

— În regulă, aţi reuşit să rezumaţi situaţia în puţine cuvinte şi destul de corect. Chestia asta vă face să vă simţiţi mai bine?

— Nu cine ştie ce! Tocmai de-asta beau din nenorocirea asta, în caz că nu aţi remarcat până acum.

Fitzgerald începu să se mişte, gemu şi deschise ochii. M-am repezit la el.

— Cum te simţi?

M-a privit cu ochii goi de orice expresie, cu chipul acoperit de sudoare, şi apoi mi-a zâmbit.

— Salut, Owen! Ce s-a întâmplat?

— Ai dus jocul tău de-a eroii prea departe de data asta, ticălos nebun ce eşti, aşa că te-ai ales cu pielea tăbăcită!

— Da, acum îmi amintesc, zise el, dând din cap, gânditor. Picioarele mele…

Spunând aceste cuvinte, încercă să se ridice, dar l-am oprit,

punându-i o mână în piept şi ţintuindu-l la podea.

— Nu simt nimic, parcă nu le-aş mai avea!

— Nu-i nimic surprinzător în asta, băiete! i-am răspuns eu. Eşti plin de morfină. Acum stai liniştit şi nu te agita degeaba.

Îşi închise ochii şi apoi şi-i deschise din nou.

— Aşadar, aceasta este *Mândria Hamburgului!* Cu ceilalţi ce s-a întâmplat?

— Sunt toţi în siguranţă în port. L-am urmăm pas cu pas până au ajuns acolo. Se vor întoarce pentru tine, pentru mine şi pentru căpitanul Olbricht, pe care îl vezi acolo, o dată cu fluxul, către zori.

Drogul începuse să-şi facă efectul. Ochii îi străluceau şi mi-a spus cu o voce stinsă:

— Să ştii că, pentru mine, faptul că am fost cu voi acolo, pe *Owen Morgan,* a fost cel mai grozav lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Nu aş fi ratat ocazia asta pentru…

Nu a mai reuşit să-şi termine propoziţia şi ochii i s-au închis.

— A murit? m-a întrebat Olbricht.

— Nu! Nu încă!

— Dar, cu toate acestea, se pare că e pe ducă, nu crezi?

Şi mie mi se păruse, dar, dacă aş fi spus cuvintele acestea, aş fi atras ghinionul asupra lui – din nou, celtul din mine! M-am mulţumit să-i spun lui Olbricht că voiam să mai arunc o privire împrejur şi am ieşit pe punte.

Apa atingea fundul vasului numai când valurile erau foarte mari şi le spulbera vântul, pentru că reciful era şi mai expus decât ultima oară când îl văzusem. După câte am putut să-mi dau seama, nu exista riscul să ni se întâmple ceva neplăcut. Momentul pericolului, aşa cum spusese şi Olbricht, avea să sosească odată cu venirea fluxului. M-am gândit la curentul care bântuia prin zonă şi m-am cutremurat. Văzusem de prea multe ori vase care eşuaseră pe reciful acela, dispărând fără urmă până a doua zi, pentru a rămâne nepăsător la soarta care ne păştea pe toţi.

Mi-am croit drum până în camera hărţilor – sau mai curând, până la ceea ce mai rămăsese din ea – şi am găsit o lanternă şi o lampă de semnalizare. Era seara târziu, întunericul începuse să se apropie dinspre orizont şi marea continua să fiarbă între recif şi ţărmul insulei.

Am aprins lanterna şi am agăţat-o într-un cârlig din tavan. Olbricht mi-a zâmbit.

— Puţină lumină, care să ţină întunericul la distanţă, nu-i aşa?

Apropo, nu mi-ai spus nimic despre soarta războiului. Să înţeleg că s-a sfârşit?

— E ca şi sfârşit!

— Poţi să crezi sau nu, mi-a spus el mai departe ridicând din umeri a nepăsare, dar am aşteptat cu nerăbdare această veste, zi de zi, timp de aproape şase ani. Dar acum, când, în sfârşit, o aflu de la dumneata, parcă nu mai înseamnă nimic.

Lucru care, de altfel, era de înţeles. Am aranjat câteva perne pe podea, lângă Fitzgerald, şi m-am întins pe ele. Afară, vântul continua să urle dezlănţuit, iar ploaia lovea sălbatic în hublouri, înăuntru însă, domnea o pace ciudată şi, deodată, m-am simţit copleşit de oboseală. Am închis ochii, cu intenţia de a mă odihni câteva minute, dar am căzut într-un somn profund.

*

* *

M-au trezit nişte zgomote ciudate şi, deschizând ochii, l-am văzut pe Fitzgerald luptându-se să se ridice. L-am forţat să rămână culcat şi, când i-am întors capul spre mine, am văzut în ochii lui o durere copleşitoare.

— Nu am simţit niciodată o asemenea durere. Nu am simţit niciodată o durere mai mare decât asta.

— Stai aşa, i-am spus eu. Se rezolvă într-un minut.

Am scos celelalte două fiole din cutia metalică şi i le-am injectat. Efectul a fost aproape instantaneu şi am văzut încordarea pierind de pe chipul lui.

A deschis ochii şi m-a privit.

— Niciodată nu ţi-a plăcut de mine, nu-i aşa?

— Mai contează acum? l-am întrebat la rândul meu, frecându-mă la ochi, să alung somnul.

— Nu! Cred că nu! a spus el, zâmbindu-mi din colţul gurii. Nu le poţi avea pe toate în viaţă.

M-am uitat la ceas şi am văzut cu surprindere că era două şi jumătate noaptea.

— Haide, culcă-te la loc! Nu mai e mult!

Nu a părut să mă audă sau să înţeleagă sensul cuvintelor mele şi a început să vorbească atât de încet, încât a trebuit să-mi apropii urechea de buzele lui ca să aud ceva.

— Îmi pare bine că am mers cu tine, Morgan. Toţi s-au purtat ca nişte adevăraţi eroi. Sunt mândru că am făcut parte dintre ei. Nu regret absolut nimic.

Era exact genul de declaraţie la care m-aş fi aşteptat din partea lui. A mai spus ceva, dar îngâna cuvintele şi n-am reuşit

să mai înţeleg nimic. Cinci minute mai târziu, a murit.

*

* *

Chipul lui Olbricht, în lumina palidă a lămpii, părea şi mai grav decât îl văzusem peste zi.

— Şi acum ce urmează?

— O să încerc să stabilesc cât de cât contactul cu cei de pe ţărm. Mai ales, sunt foarte curios să văd cum mai e vremea, i-am spus eu, luând lampa de semnalizare.

Ploaia se oprise şi pe cerul ca de catifea albastră plutea o lună plină, imensă, alături de o puzderie de stele cu luciri de gheaţă. Vântul scăzuse considerabil în putere, dar nu încetase complet. Din punctul de vedere al salvatorului, situaţia se schimbase în mod considerabil.

Vizibilitatea era destul de bună, mulţumită lunii, dar insula rămânea scufundată în întuneric. Nu se zărea nici o geană de lumină, lucru care m-a pus pe gânduri, pentru că Ezra trebuia să fi pornit deja la drum, iar *Owen Morgan* era echipată cu proiectoare de căutare.

Am folosit lampa de semnalizare intermitent, timp de douăzeci de minute, fără să încerc, însă, să transmit vreun mesaj. Nu era nevoie. Şi el, şi ceilalţi ştiau că eram acolo.

Când m-am oprit, am ştiut, în adâncul fiinţei mele, că dădusem de necaz. Stâncile erau acoperite din nou de ape, iar valurile începuseră să lovească din nou în chila *Mândriei Hamburgului*, ridicând-o puţin şi făcând-o să se mişte şi să scârţâie ameninţător.

Pe la trei şi jumătate, mi-am croit drum până în cabina timonei, în căutarea dulapului cu pistoale şi muniţie de semnalizare. Am reuşit să deschid uşa şi am constatat, spre nefericirea mea, că apa udase majoritatea cartuşelor de semnalizare. Am căutat până am găsit patru care mi s-au părut uscate şi, luând un pistol de semnalizare, am ieşit din nou pe punte.

Apa trecuse din nou peste parapetul de la prova, ajungând cam la acelaşi nivel la care se aflase dimineaţă, când Ezra trecuse cu barca de salvare peste ea, căţărându-se pe punte. Vasul se mişca încet şi deja puntea era mai puţin înclinată. M-am dus la locul meu şi am tras o rachetă de semnalizare. Norocul a făcut să fie o paraşută luminoasă, care a coborât încet, luminând destul de bine de jur-împrejur, preţ de vreo jumătate de minut.

Priveliştea care mi s-a oferit ochilor era cu adevărat

înspăimântătoare. Pe măsură ce nivelul apei creştea, curentul părea să se scurgă tot mai repede la stânga mea, valurile luptându-se între ele, ca şi cum ar fi fost un fluviu care se revărsa. Forţa lor scutura vasul de fiecare dată când îl atingeau, cu un zgomot sinistru, care se reverbera în toată structura epavei. După ce prima rachetă a ajuns în mare, le-am încercat şi pe celelalte, dar nici una nu a funcţionat.

Am rămas pe loc, pe întuneric, în timp ce un nor a acoperit şi luna, ascultând vuietul surd al curentului ucigaş, simţind puntea vibrând sub picioarele mele şi ştiind, cu o certitudine deplină şi de netăgăduit, că avea să sosească, cât de curând, momentul în care *Mândria Hamburgului* avea să fie împinsă de pe recif şi înghiţită cu lăcomie apoi de ape, locul rămânând pustiu în urma ei, ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

Când m-am întors în salon, Olbricht m-a întrebat:

— Nu vin, nu-i aşa?

Am încuviinţat cu o mişcare scurtă din cap şi el a dat pe gât ceea ce mai rămăsese din sticla de rom, apoi a oftat adânc.

— Ştii ceva? E ciudat, dar niciodată nu am cochetat cu ideea de a mă scufunda odată cu nava.

— Aici sunt cu totul de acord cu dumneavoastră.

— Trebuie să putem face ceva. Du-te şi mai uită-te o dată. Nu este posibil să ne părăsească aici, aşa!

Cred că ştiam ce-i trecea prin minte, dar am făcut ce-mi spusese. Zgomotul împuşcăturii oricum nu a fost deloc surprinzător pentru mine.

Vasul începuse să se legene încet de pe o parte pe cealaltă, iar la un moment dat s-a zguduit atât de puternic, încât am crezut că era pe cale să se răstoarne, prinzându-mă sub el.

Marea se mai calmase şi, privind-o, mi-am amintit întâmplarea prin care trecusem împreună cu Simone, înaintea izbucnirii războiului, când barca primită în dar de ziua ei s-a răsturnat şi am fost salvaţi de curent. Oare ar fi fost posibil ca acesta să-mi mai facă o dată acest serviciu? Pe o mare cum era în noaptea aceea, părea foarte puţin probabil, dar orice era mai bine decât să rămân pe loc.

M-am întors în salon şi m-am apropiat de Fitzgerald. Aveam nevoie de vesta lui de salvare, pentru că mă gândisem că, oricum, două erau mai bune decât una singură în faţa valurilor înalte care continuau să răscolească apa.

Olbricht se prăbuşise în faţă peste masă, iar ceafa lui nu oferea o imagine prea încântătoare. M-am dus iarăşi până în

spatele barului şi am răscolit printre cioburi, căutând ceva de băut. După o clipă, s-a stins lanterna.

Am luat prima sticlă pe care am găsit-o pe întuneric şi, ajungând pe punte, i-am scos dopul cu dinţii. Era o sticlă de Schnapps şi avea un gust de parcă ar fi fost preparat într-o cadă nespălată. Sprijinit de parapet, am înghiţit cât de mult alcool am putut, privind valurile şi curentul. Nu am putut să înghit mai mult de jumătate şi, când am aruncat sticla în mare, stomacul meu era în flăcări. Cel puţin avea să-mi ţină de cald o bucată de vreme.

Am luat lampa de semnalizare şi am transmis un mesaj scurt, în Morse. *Încerc să mă salvez înot. Morgan.*

Aş fi putut să transmit un mesaj mai lung, dar un al nu-ştiu-câtelea simţ mi-a dictat să fiu cât mai laconic, mai ales că ştiam că Ezra, Steiner şi ceilalţi ar fi venit deja după mine dacă ar fi putut. Iar dacă nu veniseră, însemna că acest lucru nu fusese cu putinţă, ceva sau cineva opunându-se.

Radl? Întotdeauna, Radl. Toată tevatura aceea nu ar fi existat dacă nu ar fi fost el la mijloc – era lucru sigur. Mi-am tras legătura de pe ochi în jurul gâtului, am aruncat lampa de semnalizare în mare şi am sărit şi eu după ea.

*

* *

Cea de-a doua vestă a fost probabil cea care mi-a salvat viaţa, pentru că datorită ei am putut să plutesc mai bine pe apa învolburată, scoţându-mă la suprafaţă, la aer, de fiecare dată când valurile imense se spărgeau tocmai deasupra mea.

Nu a durat mult până am fost absorbit de curent, care a început să mă poarte cu o viteză care m-a înspăimântat. Având în vedere ceea ce a urmat, aş spune că viteza acestuia trebuia să fi fost de vreo nouă sau zece noduri, distanţa pe care am acoperit-o în numai zece minute fiind fenomenală.

Luna continua să lumineze întinderea de ape cu razele ei palide, iar vizibilitatea era din ce în ce mai bună, astfel încât, atunci când am fost ridicat pe culmea unui val, am zărit Fortul Edward. Am coborât apoi din nou, purtat în continuare de curentul care mă ducea cu el, ca şi cum aş fi fost o bucată de scândură.

La început, nu mi-a fost prea rece – rândurile de haine de pe mine ajutându-mă foarte mult. A sosit însă şi frigul, ceva mai târziu, şi singurul lucru pe care îl puteam face ca să nu îngheţ era să mă mişc cât mai puţin, astfel încât să nu pierd prea multă

căldură.

Bineînţeles, nu am avut nici o măsură a timpului. Noroc cu ceasul meu rezistent la apă şi cu limbi fosforescente – privindu-l, mi-am dat seama că mă aflam în apă de cel puţin douăzeci de minute. Către răsărit, începeau să se zărească primii zori. Un alt val m-a ridicat şi am văzut pentru ultima oară *Mândria Hamburgului* ostatică pe reciful Pinnacle. După aceea, venind din spatele ei, o serie de valuri cu crestele înspumate au încercuit-o, cuprinzând-o din toate părţile, spălând stâncile, iar după ce apele s-au mai liniştit, nu am mai văzut nici urmă de vas. *Mândria Hamburgului* dispăruse pentru totdeauna.

După aceasta, timpul a încetat cu adevărat pentru mine şi m-am lăsat în voia curentului, aşteptând. Odată mă dusese, împreună cu Simone, pe plaja lui Steiner. Acum oare ce soartă mă aştepta?

Plaja lui Steiner! Ciudat cum numele acesta, pe care i-l dădusem în joacă, ajunsese să reprezinte, în mintea mea, locul cu pricina, chit că îl ştiam de multă vreme, fără să-l asociez nici unui nume. Dar timpul este atât de relativ şi atât de multe evenimente pot fi condensate într-o perioadă de timp infimă, mai multe poate decât în întreaga viaţă!

Începuse să-mi fie cu adevărat frig. Ochii şi buzele mă usturau din cauza sării. Vizibilitatea nu mai era chiar atât de grozavă, luna cobora spre orizont şi lumina zorilor făcea din stânci o perdea de umbre întunecate, Fortul Marie Louise ridicându-se drept deasupra lor, părând ireal, venit din alt timp şi din alt loc.

Dacă ratam poziţia favorabilă, dacă mă lăsam dus spre exteriorul curentului, acesta cu siguranţă avea să mă poarte pe lângă colţul sud-estic al insulei, iar coastele Marii Britanii erau al naibii de depărtate. Cu siguranţă, aş fi ajuns acolo în cele din urmă, dar până atunci nu aş fi mai fost bun nici măcar de mâncare pentru peşti.

Eram obosit. Ajunsesem la capătul puterilor. Capul mi se bălăbănea înainte şi înapoi, la stânga şi la dreapta, fără să-l pot controla. Ridicat din nou pe creasta unui val, am văzut foarte aproape de mine, prin perdeaua de stropi fini care umpleau aerul de fiecare dată când se spărgea câte un val, în lumina slabă şi cenuşie a zorilor, stâncile. Iar sub ele, plaja, plaja lui Steiner. Am auzit o voce strigându-mi numele, clar şi răspicat, ca o trompetă depărtată, trimiţându-şi ecoul din trecut, din copilăria care se sfârşise demult. Era atunci? Era acum? M-am scufundat din nou, apoi am ieşit la suprafaţă şi un alt val m-a ridicat şi mai sus,

astfel încât am putut să o văd pe ea, clară, aievea, intrată în apă până la pulpe, cu părul răsfirat de vânt. Simone mă aştepta – aştepta ca acelaşi curent ucigaş, care ne adusese la mal o dată, demult. Când eram nişte copii, să mă aducă din nou pe acelaşi nisip.

Valurile continuau să vină, unele după altele, răscolind marea, implacabile, Iară pauză şi fără oprire, iar un val imens m-a aruncat până la lună şi pe urmă până în fundul mării, umplându-mi gura de gustul sărat şi greu al apei, după care curentul m-a cuprins din nou în braţele sale, ducându-mă într-o ultimă răbufnire, până pe mal.

Marea îmi intrase în toţi porii. Valurile soseau în continuare unele după altele, încercând să mă smulgă uscatului. Am urlat, certitudinea părăsindu-mă pentru prima oară de când lăsasem în urmă *Mândria Hamburgului.* Am întins braţul şi am încercat, disperat, să mă apuc cu degetele de aer, dar am dat peste o mână – o mână care a apucat-o pe a mea, cu puterea fierului sudat pe fier.

Stăteam răsturnat pe burtă şi mi se părea că cineva mă lovea cu un ciocan între omoplaţi. Tuşeam fără să mă pot opri şi vomitam încontinuu apă sărată de mare.

După câteva minute, am reuşit să articulez:

— În regulă – suficient! Trăiesc.

M-am întors şi am văzut-o pe Simone, care stătea în genunchi pe nisipul plajei, alături. S-a aruncat peste mine, înlănţuindu-mă cu braţele ei.

— Slavă Domnului, Owen! Am fost sigură că rişti şi încerci să te foloseşti de curent. Paddy şi Ezra nu au crezut că este cu putinţă, dar eu am ştiut că aşa ai să faci!

Cei doi erau şi ei lângă mine, pe partea cealaltă, şi Ezra mi-a întins o butelcă.

— Ia o gură din asta. Ce s-a întâmplat cu Fitzgerald?

I-am povestit în câteva cuvinte, printre înghiţituri, ce se întâmplase şi el a dat din cap, trist.

— La asta m-am gândit şi eu când ţi-am văzut semnalul, dar nu m-au lăsat să-ţi răspund.

L-am privit fără să înţeleg despre ce era vorba, şi Paddy m-a lămurit:

Radl l-a ucis pe maiorul Brandt ieri-seară. Nu ştiu exact cum s-au petrecut lucrurile. Ne aştepta pe chei, împreună cu SS-iştii lui când am sosit în port cu barca de salvare.

— Acesta este şi motivul pentru care nu am mai putut să

venim după tine, completă Ezra.

— Şi Steiner? am sărit eu.

— Radl are de gând să-l spânzure de salcia de lângă poarta bisericii, ca să servească un exemplu tuturor. Şi soldaţilor, şi muncitorilor din Organizaţia Todt.

— Când asta? am întrebat încet, având sentimentul că nu era vocea mea.

— Execuţia e anunţată pentru ora opt, mi-a răspuns Riley, privindu-şi ceasul de la mână. Asta înseamnă că mai are de trăit cam o oră, după care nu aş paria prea mult pe vieţile americanilor lui Fitzgerald.

Simone începu să suspine amarnic.

CAPITOLUL XVI

Dangăt de clopote pentru Steiner

Când am ajuns sus pe promontoriul de deasupra Golfului Potcoavei, nu am văzut nici un cadavru adus de ape la ţărm, dar, în afara acestui detaliu, era exact la fel ca în prima zi în care am ajuns pe insulă. Ploua încet şi Fortul Victoria abia se zărea în ceaţa dimineţii.

Mi-am recuperat haina din spatele crevasei unde o ascunsesem, în buzunarul căreia se afla Mauser-ul cu amortizor model SS. Aveam încă pe mine pelerina de ploaie galbenă de pe barca de salvare. Am dat-o jos şi m-am pomenit tremurând în aerul rece al dimineţii. Mi-am pus repede haina groasă şi căciula de marinar pe care mi-o îndesasem în buzunar.

Cu aceste pregătiri, eram gata. Acelaşi om, îmbrăcat în aceleaşi haine, care debarcase pe insulă în timpul nopţii, numai că mi se părea că trecuse o eternitate de atunci. Acelaşi şi totuşi altul. Am început să respir aerul rece cu plăcere, o plăcere conştientă, şi mi-a trecut prin minte acelaşi gând ca în dimineaţa aceea: era o dimineaţă numai bună ca să mori. Iar dacă acesta trebuia să fie sfârşitul, atunci n-avea decât să vină mai repede.

Am escaladat stâncile până pe promontoriu şi m-am întors la maşina lui Paddy – o concesie pe care i-o făcuseră germanii, el fiind singurul medic de pe insulă. Mă aştepta înăuntru. Împreună cu Simone. În schimb, Ezra ieşise în ploaie şi îşi umplea pipa cu tutun franţuzesc, preparat în casă, oribil după părerea mea, excelent după părerea lui.

— Aşadar, ai găsit ce căutai, pare-mi-se, m-a abordat el. Nu-i haina lui taică-tău?

— Exact, Ezra!

— A făcut de două ori drumul până la Horn şi înapoi, pe o barcă cu pânze, îmbrăcat cu haina asta, iar eu am fost cu el de fiecare dată.

Am scos Mauser-ul din buzunar, i-am scos încărcătorul şi l-am golit. Mai rămăseseră şapte cartuşe. L-am încărcat la loc cu atenţie, apoi am introdus încărcătorul la loc.

— Sper că n-ai de gând să începi războiul împotriva lumii cu chestia aia, Owen.

— Dacă o să fie nevoie... i-am replicat eu. Dacă te referi la situaţia în care se află Steiner, fii sigur că n-o să stau cu mâinile în sân, să aştept să-l văd atârnând. Şi, dacă ai uitat cumva, rangerii lui Fitzgerald sunt sub comanda mea.

— Fii înţelept, Owen! Radl o fi el un porc nenorocit, dar ştie foarte bine ce face! Este înconjurat de douăzeci şi doi de SS-işti din trupele lor speciale – oameni din fostul lui regiment. Indivizii ăştia, în caz că tu nu ştii cum stau lucrurile, stau şi-n cap şi-n cur dacă le ordonă el. Dacă le-ar ordona să sară de pe acoperişul Fortului Edward în mare, şaptezeci de metri, ar face-o fără să ezite, şi sunt gata să pariez pe chestia asta.

— Ar fi sinucidere curată să cobori acum în Charlottetown, Owen, a intrat şi Paddy Riley în vorbă. Radl te crede mort, ceea ce îţi dă cel puţin avantajul de a putea rămâne în viaţă.

— Interesantă observaţie, i-am răspuns eu. Îmi aminteşte despre o poveste pe care am auzit-o o dată, mai demult, despre un medic de vreo patruzeci şi cinci de ani din Dublin, care şi-a ocupat timpul liber prin 1920 făcând-o pe ofiţerul medic pentru trupele IRA, cu sediul în Connemara. El nu găsise, la vremea respectivă, deloc nebunească ideea potrivit căreia câteva mii de insurgenţi săreau la gâtul Imperiului Britanic.

Strâmbă din nasul lui osos şi ridică o mână în semn că se preda.

— În regulă, capitulez, dai cu condiţia să iau şi eu parte! Aş putea să-ţi fiu de folos cu stropitoarea asta a mea, zise el, scoţând de pe fundul trusei lui medicale, de care nu se despărţea niciodată, un pistol vechi, folosit de trupele britanice regulate la un moment dat. Car fieru’ ăsta după mine de o grămadă de ani, Owen! Cred că e vremea să-l pun la treabă.

— Cred că sunteţi ţicniţi amândoi, făcu Ezra. Nu vă daţi seama că şansele voastre sunt nule?

— În regulă, de acord! i-am răspuns. Cam la fel s-ar putea spune şi despre încercarea de a scoate barca de salvare pe mare, pe o furtună de forţa unui uragan, având un echipaj pestriţ.

Înghiţi în sec şi nu mai spuse nimic. Venise însă rândul lui Simone să-şi spună cuvântul, şi mi s-a părut foarte încordată şi atât de palidă, cum nu o văzusem niciodată.

— O să încerci, Owen, nu-i aşa? O să încerci şi o să îl salvezi, spune-mi că aşa e!

— În ceea ce priveşte luatul la trântă cu toată lumea, sunt expert, indiferent ce crede Ezra, i-am spus eu. De cinci ani, nu

fac altceva decât să adun experienţă în acest fel de joc. Haideţi să-i dăm drumul şi să vedem ce se întâmplă în Charlottetown.

Invitaţia mea a fost primită cu un zâmbet încrezător. Câteva clipe, am fost chiar şi eu pe punctul de a crede în ceea ce spusesem.

Dincolo de terenul de zbor şi de cealaltă parte a drumului, era un turn de apă, pe culmea unui deal, dominând Charlottestown-ul. De acolo, puteam să am o vedere panoramică asupra oraşului care se oferea privirii mele, cu fiecare stradă, fiecare alee lăturalnică, tocmai până în port, ca şi cum ar fi fost o machetă. Cineva trăgea clopotul la biserică, ceea ce dădea întregii imagini o tentă macabră. Radl probabil că se distra copios. Riley avea un binoclu Zeiss excelent în maşină. L-a luat şi a focalizat pe curtea bisericii.

— Nu-i a bine, Owen, mi-a spus după ce a privit câteva secunde, dându-mi binoclul.

Biserica şi cimitirul mi-au sărit în ochi de la început. Era cât se poate de evident că scena fusese pregătită pentru a asigura un efect maxim. Erau cel puţin o sută cincizeci de muncitori ai Organizaţiei Todt, aşezaţi pe mai multe rânduri, cu spatele la zid. În faţa lor, patruzeci sau cincizeci de pionieri, în uniformele bune şi înarmaţi. L-am văzut pe sergentul Schmidt în faţa lor.

Dispunerea aceasta m-a făcut curios în privinţa sorţii lui Schellenberg. Curând, însă, l-am descoperit şi pe el. Stătea în picioare alături de Grant şi Hagen, cei doi rangeri care supravieţuiseră, fiecare fiind păzit de câte un SS-ist înarmat cu un pistol-mitralieră. Poziţia în care se afla nu prevestea nimic bun nici în privinţa lui Schellenberg.

L-am căutat apoi cu privirea pe soldaţii din Divizia Brandenburg, oamenii lui Steiner, şi i-am descoperit pe Lanz, Obermeyer şi Hilldorf, stând în picioare şi ei în dreptul porţii principale, păziţi de poliţişti militari, ale căror semilune de pe piept străluceau mai în lumina tulbure.

Nu l-am zărit nicăieri pe Steiner, dar era evident că toată lumea aştepta ceva, probabil sosirea lui Radl, porţile mari din oţel fiind deja deschise. Interesant mi s-a părut faptul că vechea clădire a Băncii Westminster, care găzduia *Platzkommandatur,* era chiar cu spatele la cimitir. Ferestrele de la primul etaj ale clădirii de alături, cartierul general al transmisiunilor, erau larg deschise şi ofereau o vedere excelentă. Cu ajutorul binoclului, am putut să văd doi soldaţi care priveau şi ei cu curiozitate, dar retraşi de la fereastră, probabil temându-se să nu atragă asupra

lor furia lui Radl.

M-am simţit ca în zilele de odinioară, când lucram acoperit în Franţa. Nici atunci nu aveam suficient timp la dispoziţie. Tocmai din această cauză, mă obişnuisem să cântăresc situaţia în câteva minute, să găsesc rapid punctul critic şi să acţionez cu viteza maximă. Când am lăsat binoclul de la ochi, Simone mi l-a smuls practic din mână.

— Cartierul general al transmisiunilor de lângă *Platzkommandatur.* Cum arată pe dinăuntru?

— Bătrâna casă Grouville, mi-a răspuns Paddy. Cred că ai intrat în ea de o sută de ori!

— Da, dar cum arată pe dinăuntru acum? am insistat eu.

— Am fost eu înăuntru de două sau de trei ori, a spus Ezra. La parter, sunt dormitoarele. Sala Radio se află în sufrageria de la etajul întâi, cu ferestrele în spate, dând spre cimitir.

— Câţi oameni credeţi că s-ar putea găsi înăuntru?

— De regulă, nu este decât operatorul de serviciu, dar este posibil să se mai afle pe acolo încă vreo trei sau patru. De ce?

— Mi se pare că ar fi un punct slab. Cred că aş putea să trag foarte bine asupra lui Radl din locul acela.

— Şi ce-ai obţine cu asta?

— Războiul este ca şi terminat, şi cei mai mulţi soldaţi ştiu acest lucru. Odată Radl scos din joc, s-ar putea ca ei să vadă lucrurile cu alţi ochi. Nu uitaţi că toţi îl respectă pe Steiner.

— Inclusiv băieţii din SS? Cum crezi tu că or să reacţioneze ei dacă i se întâmplă ceva lui Radl?

În acest punct, Simone a scos un ţipăt de surpriză şi i-am luat binoclul din mână. Steiner era adus în curtea bisericii, între doi SS-işti.

Mai erau exact zece minute până la ora opt.

— Scena este pregătită, am spus. Nu mai lipseşte decât Radl. Mă ajutaţi?

De fapt, mă adresasem lui Ezra, şi el ştia asta.

— Mda, o să fac tot ce-mi ceri, Owen! La urma urmelor, nu am de gând să stau cu mâinile în sân şi să-l văd pe băiatul ăla atârnat în streang, fără să ridic un deget.

— În regulă! Atunci du-mă până la cartierul general al transmisiunilor cât poţi de repede şi o să-i explic pe drum ce o să trebuiască să faci mai departe.

*

* *

M-am aşezat pe podeaua maşinii, în spate, iar Simone m-a

acoperit cu o pătură veche. Nu aveam prea mult timp la dispoziţie. Dar atâta cât mai rămăsese era sigur şi trebuia să-l exploatăm la maximum. Cunoscându-l pe Radl, cele zece minute erau garantat ale noastre. Stabilise ca execuţia să aibă loc la ora opt fix, şi asta însemna opt fix, nici un minut înainte şi nici un minut mai târziu. Nu putea să existe o certitudine mai mare decât aceasta.

După oprirea maşinii, Ezra a coborât primul, urmat de Simone. A urmat o pauză, după care l-am auzit pe Riley şoptindu-mi:

— Da-i drumul, Owen, cât poţi de repede!

Am coborât din maşină, aplecându-mă, şi l-am găsit pe Ezra sub portalul casei Grouville, aşteptându-mă cu uşa deschisă. Am intrat în hol, ţinându-mi pistolul pregătit în dreptul coapsei.

Era întuneric şi casa avea un aspect morocănos, purtând peste tot semnele ocupaţiei militare. Covoarele somptuoase dispăruseră cu totul şi lemnăria dădea semne că avea mare nevoie de vopsea proaspătă.

Am început să urc scările cu prudenţă, lăsându-i pe Ezra şi pe Riley în urmă, încercând să o convingă pe Simone să rămână în hol. Riley avea pistolul în mână şi am simţit nevoia să-l mai avertizez o dată:

— Să nu-l foloseşti decât dacă este absolută nevoie. Aş vrea să rezolvăm chestiunea asta fără tam-tam.

Am deschis încet uşa şi am intrat în încăpere. Am văzut o masă destul de lată şi lungă, cât ţinea tot peretele, ocupată cu echipamente Radio de toate genurile, iar în faţa mesei se afla un operator Radio cu căştile pe urechi. Un sergent de transmisiuni stătea în faţa ferestrei, împreună cu un SS-ist înarmat cu un pistol-mitralieră Schmeisser, care îi atârna de umăr.

Primul care m-a observat a fost operatorul Radio. A căscat ochii mari, dar i-am făcut semn să-şi ţină gura, punându-mi un deget peste buze şi ridicând ţeava Mauser-ului. M-am apropiat apoi în vârful picioarelor şi am proptit ţeava pistolului în ceafa SS-istului. A tresărit, dar a rămas nemişcat, şi i-am luat pistolul-mitralieră de pe umăr.

I l-am aruncat lui Ezra şi am făcut câţiva paşi în spate.

— Întoarceţi-vă amândoi şi depărtaţi-vă de fereastră! Chestia asta din capătul ţevii este un amortizor, în caz că nu aveaţi habar, aşa că aveţi grijă cum vă purtaţi.

Au făcut exact ce le-am spus, dar reacţiile lor au fost diferite, totuşi. Sergentul de transmisiuni era cu totul nepăsător faţă de ceea ce se întâmpla, în timp ce SS-istul avea aerul că de-abia

aştepta momentul meu de neatenţie pentru a face o mişcare.

— Faţa la perete! le-am ordonat eu şi am auzit un zgomot de motor afară.

— Radl tocmai soseşte, mi-a spus Riley, aruncându-şi ochii pe fereastră.

Mercedesul fusese oprit imediat după ce depăşise porţile. Radl se ridicase în picioare de pe bancheta din spate. Era îmbrăcat cu cea mai bună uniformă a lui şi avea o înfăţişare cu adevărat impunătoare.

— Crezi că poţi să-l nimereşti de aici? m-a întrebat Riley.

— Eu aşa zic! Am reuşit treaba asta de mai multe ori, în condiţii mult mai proaste decât acestea.

Nu mai rămăseseră decât vreo două minute până la ora opt, când operatorul Radio a sărit în picioare şi mi-a spus cu o voce gâtuită de emoţie, dar joasă şi grăbită:

— Vă rog, domnule colonel Morgan, nu ne omorâţi! Ar fi o prostie! Războiul este aproape terminat! Am aflat că s-a pregătit o întâlnire pentru convenirea termenilor capitulării la Luneberg.

— Ţine-ţi gura! i-a strigat SS-istul.

— Dar este adevărat! insistă operatorul, întorcându-se disperat către mine. Tocmai am ascultat buletinul de ştiri de la BBC.

Răspunsul meu nu a întârziat. Atât de simplu. Atât de minunat de simplu. M-am întors către operator şi i-am spus:

— Apleacă-te pe fereastră şi strigă-le că războiul s-a sfârşit! Că tocmai s-a transmis acest lucru prin Radio de la Guernsey. Dar ai grijă să strigi suficient de tare, ca să te poată auzi toată lumea!

— Dar nu pot face acest lucru! Colonelul Radl m-ar împuşca pe loc! mi-a replicat el cu o expresie cu adevărat şocată imprimată pe chip.

SS-istul m-a provocat, alegându-şi exact momentul acela pentru a se repezi la un alt pistol-mitralieră Schmeisser, care atârna prins cu cureaua de un cui, pe spatele uşii. L-am nimerit în ceafa şi a căzut peste masă, de unde s-a rostogolit pe podea murise instantaneu.

Am întins braţul şi i-am pus operatorului ţeava amortizorului drept între ochi.

— Trei secunde, numai atâta pot să-ţi acord! Dacă Steiner moare, mori şi tu cu el!

Încăperea se umpluse de miros de cordită şi sângele SS-istului împroşcase peretele din faţa uşii. A urmat o pauză care mi s-a părut fără sfârşit, unul dintre acele momente din viaţă care par a

se prelungi în eternitate. Apoi transmisionistul s-a întors, cu o expresie bolnavă pe chip, tremurând, şi s-a îndreptat împleticindu-se spre fereastră.

Puseseră deja laţul în jurul gâtului lui Steiner şi se pregăteau să arunce celălalt capăt al frânghiei peste o cracă ce se afla la vreo câţiva metri înălţime. Eram la un pas în spatele transmisionistului, aruncând priviri peste umărul său, când m-am pomenit cu o diversiune care a venit de unde nu mă aşteptam.

În faţa porţii principale, îşi făcuse apariţia Simone. Stătuse acolo preţ de câteva clipe şi, văzându-l pe Steiner cu funia de gât, dădu un ţipăt de groază. Iar lucrul acesta în mod evident a stricat splendidul spectacol pus în scenă de Radl. Toţi cei care erau de faţă s-au întors către poartă şi s-a auzit un murmur înfundat ridicându-se dinspre mulţime. Simone trecu în fugă de Mercedes.

Era la câţiva paşi de Steiner când unul dintre SS-işti reuşi să o prindă. Simone reuşi să-l pună în încurcătură, lovindu-l cu mâinile şi picioarele, cu toată puterea. Ceea ce a urmat nu a fost nici pe departe în favoarea lui Radl. SS-istul, înfuriat de loviturile ei, i-a tras un pumn în figură, trimiţând-o la pământ.

Nu era nici un om acolo, german sau nu, care să nu fi avut parte de o vorbă bună din partea ei. Simone muncise în spital luni de-a rândul, îngrijindu-le rănile şi, mai mult de atât, era singura femeie de pe insulă. Singura femeie pe care o văzuseră într-un an, dacă nu şi mai mult, iar aceasta o punea într-o lumină cu totul specială.

Am auzit un murmur destul de puternic. Nu numai muncitorii Organizaţiei Todt făcură un pas înainte, ca electrizaţi, dar şi pionierii şi artileriştii germani, ţinând armele într-o poziţie care nu lăsa loc dubiilor în privinţa hotărârii lor de a le folosi imediat.

Radl strigă, încercând să se facă auzit, şi mi-am spus în gând: „Acum, ori niciodată!”

— Dă-mi pistolul ăla! i-am strigat lui Riley şi apoi i l-am smuls din mână.

Uitasem câtă gălăgie puteau să facă Webley-urile astea vechi. Am tras două focuri în aer şi zgomotul împuşcăturilor a reverberat în pereţii clădirilor învecinate, făcând concurenţă ecoului clopotelor. Toate capetele s-au întors instantaneu în direcţia împuşcăturilor şi, trăgându-mă din câmpul vizual al celor din curte, am înfipt ţeava pistolului în ceafa transmisionistului.

— Acum! Dă-i drumul şi vorbeşte cât mai tare, sau îţi zbor creierii!

Vorbele mele, ţeava pistolului, atmosfera de exaltare, toate acestea avură efecte care mă surprinseră şi pe mine.

— Războiul! începu el. Războiul s-a sfârşit! Tocmai am primit ştirea prin Radio de la Guernsey.

Se aşternu apoi o tăcere care ţinu o eternitate – în realitate, vreo douăzeci de secunde – după care mulţimea erupse în strigăte şi fapte. Cred că vacarmul s-a auzit până la celălalt capăt al insulei, fapt care presupun că le-a pus la grea încercare nervii soldaţilor care se aflau la posturi în poziţiile defensive de pe coastă.

Toţi se puseră în mişcare deodată. Muncitorii Organizaţiei Todt, pionierii, artileriştii, toţi repezindu-se de-a curmezişul cimitirului către locul în care Steiner aştepta cu funia în jurul gâtului, sub arborele de care trebuia să fie spânzurat. Mulţimea îl înconjură şi am văzut funia alunecând de pe creanga copacului.

Din loc în loc, zăream câte o cască SS, oamenii lui Radl căutând să-şi croiască drumul prin mulţime, ca să se alăture şefului lor şi să-l escorteze la Mercedesul care îl aştepta lângă poarta deschisă încă. Nu am văzut nici un semn de violenţă – nu se trăsese nici un foc de armă. Voiau să-l salveze pe Steiner şi, pentru moment, acesta era singurul lor scop.

Nu ştiu ce s-a întâmplat pe urmă. Probabil că unul dintre SS-işti a intrat în panică. Cert este că am auzit un lătrat scurt de pistol-mitralieră, după care mulţimea s-a retras, lăsând în urmă trei oameni pe caldarâm.

Unul dintre morţi era un german, un pionier, şi efectul morţii sale asupra camarazilor săi a fost extraordinar. Mai mulţi pionieri îşi ridicării armele la ochi, traseră, şi doi SS-işti care se aflau în imediata apropiere a lui Radl au căzut seceraţi.

Apoi l-am văzut pe Steiner. Mergea printre oameni, dând din mâini şi strigându-le ceva. Pionierii îşi coborâră armele şi se aşternu o linişte apăsătoare, în timp ce el înaintă în spaţiul liber format între cele două tabere.

L-am auzit foarte clar în liniştea deplină care a urmat, pentru că şi clopotul bisericii încetase să bată. Stătea cu mâinile în şolduri, înfruntându-l cu privirea pe Radl, care se instalase pe bancheta din spate a luxoasei sale limuzine, iar apoi se întoarse către mulţime.

— Gata cu împuşcăturile şi gata cu crimele! S-a sfârşit, nu puteţi înţelege asta? Am supravieţuit nenorocitului ăstuia de război! Cu toţii!

Radl şi-a scos Luger-ul din teacă şi l-a împuşcat de două ori în

spate.

După aceasta, evenimentele au început să se precipite. M-am aplecat peste fereastră, încercând să trag în Radl, dar Mercedesul ieşise deja pe poartă, urmat de SS-işti, în lanţ de trăgători, trăgând rafale scurte.

Mulţi dintre cei care se aflau acolo s-au culcat la pământ după focurile de armă care îl răpuseseră pe Steiner şi nu mi s-a părut că împuşcăturile SS-iştilor ar fi făcut victime. Am ieşit din sala Radio şi am coborât scara, sărind câte trei trepte deodată.

Uşa de la stradă era deschisă şi, când am ieşit afară, Mercedesul lui Radl trecuse, cu un ciorchine de SS-işti agăţaţi de el, alţii urmându-l în fugă. M-am trântit la pământ şi am tras după ei.

Nu eram singurul. Riley era lângă mine, pistolul lui făcând un zgomot ca tunurile de la Waterloo, iar Ezra, sprijinit de uşă, trăgea cu un Schmeisser. Strada fiind foarte îngustă, SS-iştii care rămăseseră pe jos nu au avut nici o şansă. După ce Mercedesul dădu colţul, oamenii lui Radl se întoarseră ca să replice, trăgând disperau, dar căzură seceraţi până la unul, pe loc.

Întorcându-mă şi privind peste umăr, am observat că nu fusesem singuri Schellenberg era şi el acolo, cu o carabină în mână, urmat de o duzină de pionieri, trei poliţişti militari din trupele lui Brandt şi oamenii din Divizia Brandenburg, toţi înarmaţi cu carabine.

Paddy Riley o luase deja la fugă pe lângă ei, îndreptându-se spre cimitir. M-am luat după el. Grosul mulţimii rămăsese adunat acolo, agitaţia era la culme, şi i-am zărit pe Grant şi Hagen, cu arme în mâini, agitându-le deasupra capetelor şi făcându-i loc lui Riley.

Steiner era culcat pe spate, privind fix spre cer. Avea urme de sânge pe faţă, amestecate cu picături de ploaie, şi o pată de sânge mai mare pe piept, pe unde ieşise unul dintre gloanţe. Simone îngenunchease lângă el. Părea buimacă şi şocată, suferind şi ea, încă, de pe urma pumnului pe care îl primise în figură. Cred că, de fapt, nu-şi dădea seama cât de gravă era starea lui Steiner.

Grant şi Hagen mi-au aruncat o privire încărcată de neîncredere când i-am dat la o parte şi m-am aplecat lângă Riley.

— E grav, Owen. Nu are nici un rost să te mint!

— Owen? zise Steiner cu ochii scânteietori. Owen, tu eşti?

— Crezi că se putea altfel, Manfred? i-am replicat eu, neştiind ce să-i spun, bătându-l pe umăr, încurcat. M-am gândit că, dacă

curentul tot trece pe aici, aş putea să mă folosesc de el, şi iată-mă!

— Întotdeauna ai reuşit să mă surprinzi.

Îşi pipăi „Crucea de Cavaler” şi apoi şi-o smulse de la gât, dându-mi-o mie.

— A ta e, Owen! Ai câştigat-o. Ai grijă de Simone. Întotdeauna! Promite-mi!

Am căutat cuvintele care să-l liniştească, dar era prea târziu. Ochii i s-au închis şi capul i-a căzut pe o parte. Simone dădu un ţipăt de animal rănit şi apoi leşină, căzând peste el.

*

* *

Dacă mor eu, ai grijă să moară şi el. Crezi că pot să-ţi cer atâta lucru?

Cuvintele acestea îmi răsunau în urechi ca un ecou încă din ziua petrecută împreună pe plajă. Ca şi răspunsul meu. Mă uitam la „Crucea de Cavaler” pe care mi-o pusese Steiner în palmă, fără să o văd, apoi am îndesat-o într-un buzunar. M-am ridicat şi mi-am croit drum prin mulţime către poartă, unde aşteptau Schellenberg şi oamenii lui. M-am pomenit prins de umăr de o mână puternică şi, când m-am întors să văd cine este, am dat nas în nas cu Grant, care avea o expresie de suferinţă întipărită pe chip.

— Ce a păţit domnul maior?

— A murit pe *Mândria Hamburgului,* înainte să se scufunde. Era grav rănit. Ar fi avut nevoie imediat de un doctor, dar, cum nu era nici unul pe aproape, asta a fost! Am făcut tot ce am putut pentru el. Îmi pare foarte rău!

Expresia de durere de pe chipul acela sculptat în piatră din faţa mea era greu de suportat.

— Puteam să ne întoarcem. Puteam să ne întoarcem după el, dar Radl nu ne-a dat voie!

Tremura din toţi rărunchii, părând cuprins de o furie incontrolabilă.

— În numele lui Dumnezeu, are să plătească pentru asta!

Mi-am continuat drumul către poartă. Se adunaseră toţi deja.

Ceea ce mai rămăsese din Divizia Brandenburg, pionierii şi Schellenberg. Sergentul Schmidt, care îşi văzuse cel mai bun prieten atârnat în ştreang ca un câine, poliţiştii lui Brandt – toţi având câte o socoteală de pus la punct cu Radl.

Am auzit paşi pe caldarâm şi, întorcându-mă, am dat cu ochii de un pionier care îşi făcuse loc prin mulţime şi i se adresa lui

Schellenberg:

— Am luat-o pe strada Peştelui şi m-am dus până la noul turn de apă, raportă el. Au luat-o spre Fortul Edward.

Schellenberg s-a întors spre mine, stropit cu sânge pe frunte, cu ochelarii pătaţi şi ei.

— Colonele Morgan, consider din acest moment că atât eu, cât şi oamenii mei suntem sub comanda dumneavoastră.

Se lăsă tăcerea, toţi aşteptând cu înfrigurare răspunsul. Grant s-a întors încet şi m-a privit, cu o expresie care era un amestec de furie şi de rugăminţi.

— În regulă, haideţi să mergem să punem mâna pe ticălos! le-am spus eu, dând din cap.

CAPITOLUL XVII

Sfârşitul crimelor

Era o vânătoare mânată de răzbunare. La capătul străzii principale, se afla curtea vechii companii de transport de pe insulă, pe care germanii o transformaseră în garaj de reparaţii pentru vehiculele lor. Am găsit tot ce ne trebuia în materie de arme şi de muniţii în depozitul alăturat, pe care le-am încărcat într-un camion de trei tone şi într-un transportor blindat de trupe, pe care l-am preferat pentru că avea montată în spate o mitralieră grea.

Planul meu, dacă pot să-i spun aşa, era să ne ducem după Radl cât mai repede şi să-l lovim puternic, înainte să reuşească să-şi organizeze apărarea. Nu avea la dispoziţie decât cel mult doisprezece sau cincisprezece soldaţi din SS, dar erau cu toţii profesionişti ai crimei, veterani de pe cele mai grele fronturi din război şi, dacă prindeau rădăcini în fort. A-i scoate de acolo s-ar fi putut dovedi o misiune destul de grea şi costisitoare.

După părerea lui Schellenberg, în momentul acela, la fort mai erau de serviciu circa doisprezece artilerişti, ceea ce nu era bine deloc, mai ales că era de aşteptat ca ei să se supună ordinelor lui Radl, lucru nu numai previzibil, dar şi de înţeles.

Ne-am oprit în locul în care drumul începea să urce către fort şi am evaluat situaţia cu un binoclu pe care mi l-a pus la dispoziţie Schellenberg. Porţile fortului erau închise şi pe deasupra parapetului format din saci de nisip, din faţa acestora, se vedeau căştile SS-iştilor care rămăseseră în afara fortului pentru a deservi mitraliera grea amplasată acolo. Nu-mi puteam permite să mă gândesc prea mult la ceea ce trebuia făcut; după vreo zece secunde, hotărârea era luată.

— Să treacă în faţă transportorul blindat! E singura noastră şansă de a trece de porţi. Am nevoie de trei oameni. Unul la volan şi doi la mitralieră. Toţi ceilalţi, înapoi în camion!

— Cred că pot să rămân unde sunt, domnule colonel, mi-a spus sergentul Schmidt, iţindu-şi capul prin vizor, el fiind cel care condusese transportorul până atunci.

Lanz şi Obermeyer luaseră deja poziţii în spatele mitralierei, şi cu aceasta discuţiile încetaseră. Am urcat în cabina camionului,

alături de Schellenberg, şi am pornit în urma transportorului blindat, la o distanţă de douăzeci de metri. Pe măsură ce Schmidt accelera, şenilele transportorului aruncau spre noi noroiul de pe drumul desfundat.

Mitraliera grea de lângă poarta fortului a început să tragă când transportorul blindat se afla la vreo sută de metri distanţă, dar greul fu suportat de acesta, gloanţele SS-iştilor ricoşând inofensive de pe blindajul său.

Lanz şi Obermeyer replicau şi ei, fără să se zgârcească, dar şi fără vreun efect real; gloanţele lor muşcau din sacii de nisip, ridicând un nor de praf, astfel încât era foarte greu să ne dăm seama ce se petrecea acolo, de fapt.

Transportorul blindat a lovit porţile masive ale fortului cu o viteză de vreo optzeci de kilometri pe oră, scoţându-le practic din ţâţâni. Impactul încetinise viteza transportorului cam la jumătate, astfel încât şoferul camionului fu obligat şi el să frâneze puţin, distanţa dintre noi şi transportor reducându-se la jumătate. Schellenberg, care se jucase cu o grenadă germană cu mâner de lemn, o aruncă în cuibul de mitralieră exact când treceam prin dreptul lui, aplecându-se pe geam, zărind prin norii de praf două chipuri care îi priveau, îngrozite. Explozia a ridicat de la pământ osia din spate a camionului când trecurăm pe sub bolta intrării în fort, deasupra căreia era sculptate efigia reginei Victoria şi anul 1856.

Transportorul blindat accelerase şi ne-o luase din nou înainte. L-am văzut pe Obermeyer căzut peste panoul de protecţie al transportorului, cu faţa plină de sânge, şi pe Lanz continuând să tragă, întorcând mitraliera de la stânga la dreapta cu o agilitate extraordinară. În spatele balustradei de la marginea terasei clădirii principale a fortului, erau postaţi SS-işti care trăgeau cu furia disperării. I-am văzut căzând pe vreo doi dintre ei şi apoi transportorul de trupe oprindu-se într-un camion care era parcat în capătul opus al curţii interioare a fortului.

Şoferul camionului a frânat şi el imediat şi debarcarea s-a produs în cea mai mare viteză. L-am văzut pe Hilldorf repezindu-se înainte şi deschizând uşa transportorului blindat. Lanz îl trăsese deja pe Schmidt de la volan, i l-a dat în primire lui Hilldorf şi a sărit şi el jos. L-au luat pe Schmidt pe umeri şi au rupt-o la fugă, să se pună la adăpost în spatele arcadelor de la capătul câtorva trepte, şi au reuşit să se pună la adăpost în ultima fracţiune de secundă. Rezervorul de combustibil al transportorului explodase ca o bombă în urma lor, aruncând

benzină aprinsă în toate părţile. Camionul cu care se ciocnise s-a aprins şi el aproape în acelaşi timp, flăcările cuprinzându-l pe de-a întregul, şi în câteva clipe curtea se umplu de un fum gros şi negru.

Ceea ce a urmat în continuare a fost aidoma unui coşmar, fiecare luptând pentru viaţa lui, trăgând tot timpul şi schimbându-şi poziţia, fără să se oprească o clipă. Am luat de pe jos un Schmeisser, scăpat cine ştie de cine, şi am urcat treptele în viteză, îndreptându-mă spre aripa sudică. La un moment dat, am zărit prin fum nişte siluete estompate şi am tras fără să mă gândesc. Grant era lângă umărul meu şi Hagen în spatele lui.

M-am împiedicat de un cadavru şi era cât pe ce să-mi pierd echilibrul. Chiar când mi s-a golit încărcătorul pistolului-mitralieră, m-am pomenit cu un sergent SS în faţa ochilor. În disperare de cauză, l-am lovit cu ţeava armei peste faţă. S-a lăsat pe vine, urlând îngrozitor, ţinându-şi arma îndreptată spre burta mea. Grant şi Hagen au tras în acelaşi timp, aruncându-l înapoi în fumul din care apăruse.

De jur-împrejur, se trăgea în draci, explodau grenade, fiecare striga câte ceva, şi la un moment dat am auzit un urlet mai puternic decât toate celelalte. M-am împiedicat în capul scărilor şi m-am trezit la etajul inferior, inundat de fumul purtat de vânt. Aveam Mauser-ul în mână. Hagen dădu un ţipăt şi căzu. În spatele lui, apăru Schellenberg. Vântul a risipit fumul cât ai clipi şi ne-am pomenit în faţa a trei SS-işti, care se aflau la nici zece metri de noi. Schellenberg s-a lăsat într-un genunchi şi a început să tragă, ţinând Luger-ul cu amândouă mâinile, ca şi cum ar fi fost la exerciţii. Numai că de această dată exerciţiile s-au dovedit a fi mortale pentru el – căzu într-o parte, cu chipul însângerat.

Mai rămăsese un singur SS-ist în picioare şi mi-am descărcat Mauser-ul în el. L-am văzut căzând şi pe urmă o pală de vânt venită dinspre mare a risipit şi ultimele fuioare de fum.

Ajunsesem în punctul cel mai înalt al fortului şi la nici cinci metri de mine se afla Radl, cu un pistol-mitralieră în mâini. Nu a apucat să mă recunoască, pentru că din spatele meu a apărut Grant, interpunându-se între noi, cu mâinile întinse înainte, hotărât să-l termine atunci şi acolo pe german. Radl şi-a descărcat Schmeisser-ul în stomacul lui, dar Grant a continuat să se apropie. S-a prăbuşit la pământ, uriaş cum era, la un metru de Radl, murind cu ura împotriva acelui om în ochi şi în suflet.

Am dat să mă reped la el, dar era prea târziu. Radl aruncase pistolul-mitralieră, care nu-i mai era de nici un folos, şi aţintise

asupra mea ţeava neagră a Luger-ului său. Atunci, s-a întâmplat un lucru remarcabil. M-a recunoscut, a văzut „mortul” mergând în faţa lui, iar şocul acestei imagini a fost la fel de devastator ca o grenadă are i-ar fi explodat pe dinăuntru.

Ezita să tragă, cu degetul încordat pe trăgaci, şoptindu-mi numele. Aveam cuţitul pescăresc în mână. Cu o mişcare scurtă, suficient de îndelung exersată în ultimii cinci ani, l-am aruncat de jos în sus, nimerindu-l drept sub bărbie, lama trecându-i prin cerul gurii şi oprindu-se în creier. Din cauza şocului, apăsă convulsiv trăgaciul Luger-ului, trăgând în pământ, după care l-a scăpat din mână şi a făcut un pas spre mine. Mi-a trebuit toată forţa pe care o mai aveam ca să-mi recuperez cuţitul. Radl s-a clătinat o clipă pe picioare, continuând să mă privească, apoi a căzut pe spate, peste parapet, prăbuşindu-se în valurile care se loveau de stâncile negre de sub fort.

Am rămas nemişcat un moment, un lung moment, fără să îndrăznesc să fac vreo mişcare, nici eu nu ştiu de ce. Mi-am şters apoi cuţitul pe mâneca hainei, l-am închis şi l-am vârât la loc în buzunar. Când m-am întors, l-am văzut pe Schellenberg ieşind din fum, ţinând o batistă însângerată în dreptul feţei. A reuşit să vorbească, făcând un efort evident, dar ceea ce a spus a constituit o concluzie admirabilă:

— Şi tot nu-i destul ca să-l răzbunăm pe Steiner!

Nu mi-a trecut nimic prin minte, aşa că nu i-am replicat. În schimb, l-am bătut pe umăr şi apoi l-am lăsat singur, îndreptându-mă către curtea interioară a fortului, ca să văd care era situaţia acolo şi să evaluez dimensiunile carnagiului.

*

* *

Am găsit o maşină de teren, am sărit la volan şi am luat-o spre Charlottetown, de unul singur. Eram obosit – aşa de obosit cum nu mai fusesem niciodată în viaţa mea. Se întâmplaseră atât de multe într-un timp atât de scurt. Prea multă distrugere. Prea multă crimă.

Strada principală din Charlottetown era înţesată de muncitori din Organizaţia Todt şi de soldaţi germani, care se învârteau de colo-colo, fără ţintă. Şi pentru ei ceva luase sfârşit, dar erau prizonierii stării aceleia nelămurite dintre ceea ce a fost şi un nou început. Am trecut de biserică şi l-am văzut pe Ezra ieşind din cimitir. Mi-a făcut un semn cu mâna şi s-a apropiat în fugă.

— Ce s-a întâmplat?

L-am spus şi mi s-a părut foarte ciudat faptul că ştirile pe care

i le dădeam nu părea să îl intereseze cine ştie ce.

— O caut pe Simone. A dispărut. A venit cu noi până la spital, când l-am dus pe Steiner, dar nu a suportat aşteptarea.

L-am privit fără să înţeleg ce voia să spună.

— Vrei să spui că Steiner e în viaţă?

— E destul de grav, nu-i vorbă, dar s-a dovedit până la urmă că nu-i chiar atât de grav pe cât crezuse Paddy la început. Unul dintre gloanţe i-a perforat un plămân, iar celălalt a ricoşat pe coaste. Pe scurt, o să trăiască.

— Şi Simone nu ştie asta?

— Numai Dumnezeu ştie unde o fi acuma, sărmana copilă!

Posibil, numai că mai ştiam şi eu – aproape cu certitudine.

*

* *

Am văzut-o la marginea apei, de sus, de pe stânci. Am coborât pe poteca ce părea făcută mai curând pentru caprele negre şi am trecut pe lângă panoul care avertiza că plaja era minată. Ca să fiu cinstit, nu ştiu cum am reuşit performanţa aceasta, pentru că, deodată, mi-am simţit picioarele moi, ca şi cum ar fi fost din cauciuc, şi o dată sau de două ori m-am poticnit zdravăn, de era să o iau de-a berbeleacul la vale.

Cu o ultimă săritură, am ajuns cu picioarele în nisipul fin al plajei, m-am oprit să mă odihnesc şi pe urmă am pornit-o mai departe, către ea. S-a întors să mă întâmpine, cu ochii umflaţi de plâns şi suspinând amarnic. Am simţit cum mi se înmuia inima.

S-a aruncat în braţele mele, aşa cum mai făcuse de atât de multe ori, şi i-am mângâiat părul.

— O să fie bine, Simone. Manfred, vreau să spun. Ăsta e lucrul pe care îl avem în comun, el şi cu mine: suntem amândoi supravieţuitori.

Şi-a ridicat ochii spre mine şi am văzut că în ei ardeau văpăi.

— Manfred trăieşte? Vrei să spui că Manfred trăieşte?

S-a desprins din îmbrăţişarea mea şi a alergat pe plajă, fără ţintă, oprindu-se ca să poată plânge în hohote, în voie. Pe urmă, s-a îndreptat păşind împleticit spre cărarea care urca pe faleză şi a început să o escaladeze, mergând din ce în ce mai repede.

Nu am simţit nici un pic de suferinţă privind-o plecând – sau, cel puţin, nu am simţit o suferinţă atât de mare pe cât m-aş fi aşteptat. Presupun că, în adâncul sufletului meu, mă obişnuisem deja cu gândul acesta. Ba, chiar îmi amintesc că m-am simţit brusc foarte bine, privind marea trimiţându-şi valurile peste nisipul fin şi alb şi, fără să-mi dau seama cum, mi-am amintit de

Mary Barton şi mi-am dorit să fi fost acolo, alături de mine, cu o intensitate atât de mare, încât pentru mine a fost echivalentă cu o revelaţie.

M-am lăsat să cad în nisipul alb. Zâmbeam pentru că, într-un anumit fel, viaţa începea din nou. Ceea ce fusese până atunci luase sfârşit. Nu numai evenimentele acelei săptămâni, cu tot ceea ce însemnaseră ultimii şase ani pentru mine. Şi cu ce mă alesesem? Cu ce mă puteam lăuda? Un singur ochi şi „Crucea de Cavaler” a lui Steiner. M-am gândit ca Henry ar fi apreciat toate acestea. În definitiv, viaţa era plăcută, indiferent din ce punct de vedere ai fi privit-o.

Mai rămăsese, totuşi, un lucru care trebuia făcut. Mi-am vârât mâna în buzunar şi am scos cuţitul. I-am scos lama şi l-am aruncat departe, în mare, cu toată forţa. A strălucit o dată în soare şi pe urmă a dispărut, sper, definitiv, în apă.

Un pescăruş a scos un ţipăt trecând pe deasupra capului meu şi apoi şi-a văzut de drumul său. M-am ridicat în picioare, am făcut câţiva paşi prin nisipul pe care soarele începuse să-l încălzească şi, încetul cu încetul, m-am îndreptat către capătul potecii. Mai aveam numai acest urcuş în faţă şi viaţa putea să înceapă din nou.

CUPRINS

PROLOG.....3

CAPITOLUL I.....19

CAPITOLUL II.....27

CAPITOLUL III.....41

CAPITOLUL IV.....52

CAPITOLUL V.....66

CAPITOLUL VI.....75

CAPITOLUL VII.....86

CAPITOLUL VIII.....99

CAPITOLUL IX.....110

CAPITOLUL X.....124

CAPITOLUL XI.....135

CAPITOLUL XII.....143

CAPITOLUL XIII.....156

CAPITOLUL XIV.....165

CAPITOLUL XV.....176

CAPITOLUL XVI.....188

CAPITOLUL XVII.....199

CUPRINS.....205

6 420209 001112

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecţie nouă pe care v-o dăruieşte Editura BOGDANA.

JOCURI PERICULOASE

Unul dintre caporalii din poliţia militară se grăbi să intre înaintea mea şi, în momentul în care am ajuns înăuntru, ţinea în mână lanţurile pe care trebuiau să mi le pună la picioare. Brandt s-a întors spre mine, cu chipul palid, şi mi-a spus în engleză:

— Îmi pare rău, domnule colonel. O treabă foarte neplăcută, dar ştiţi la fel de bine că întâia datorie a unui soldat este să respecte ordinele.

— Dă-i drumu' mai repede, i-am răspuns.

Caporalul se lăsă într-un genunchi şi îmi puse cu mişcări scurte şi precise cătuşele în jurul gleznelor, închizându-le apoi cu o cheie specială cu şurub. Lanţul dintre cele două cătuşe abia dacă avea vreo jumătate de metru, fapt care mi-a permis să păşesc cât de cât normal.

— Şi acum încotro? am întrebat eu.

.....

În orice caz, de această dată nu am avut nici cea mai mică îndoială că trebuia să le omor pe cele două santinele de pe faleză. Eram obligat să o fac.

Soldatul cu ochelari mi-a zâmbit răutăcios şi m-a mai împuns o dată cu ţeava armei. Am dat să-mi ridic mâinile din nou, deschizându-mi în acelaşi timp cuţitul – şmecherie veche de trupă de comando – şi l-am înjunghiat sub bărbie, lama cuţitului trecându-i prin cerul gurii şi oprindu-i-se în creier, omorându-l instantaneu. Trupul său căzu inert într-o parte, iar camaradul său, dându-şi seama despre ce anume era vorba, s-a repezit să-şi ia arma, înjurând. Numai că eu aveam deja în mână Mauser-ul cu amortizor, şi am tras, lovindu-l **exact în inimă.**

ISBN 973-9127-38-5 EDITURA BOGDANA Lei 28.000